

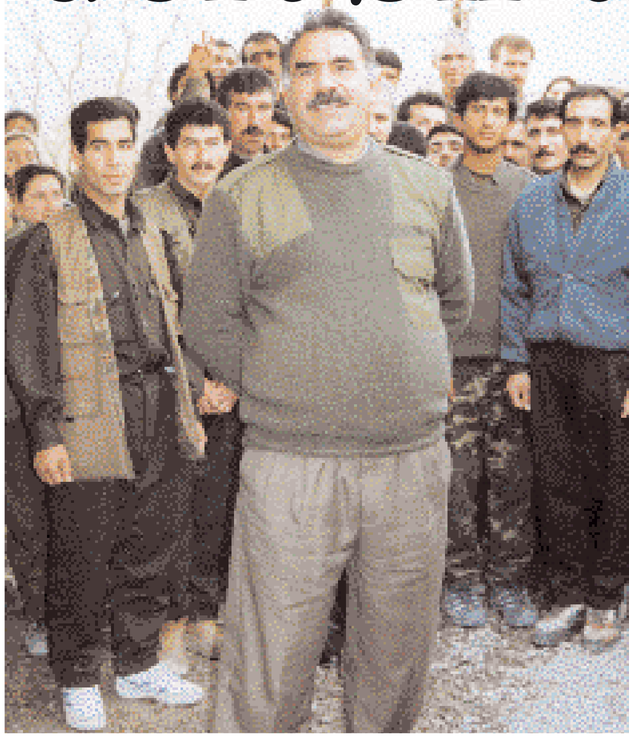
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 17 / Sayı: 202 / Ekim 1998 / 5,- DM

Başkan Apo'nun "önce beyin" diyen emperyalist komploya cevabı:

Savaşımı dünyanın dört bir tarafında yürütüyorum

Düşmanın alan çalışmalarımıza yönelik tehdidi gerçekten oldukça ileri boyutlu ve anlamlıdır. Derinliğine kavramak, sonuçlar çıkarmak, önderliksel çalışmaların gerçeğini kadroya maletmek açısından hayatidir. Hemen iki şey söylenebilir: Birincisi; düşmanın bu tehditle, sıkışmışlığını ve çaresiz kaldığını, dolayısıyla her türlü saldırganlığa girişebileceğini görmek mümkün. Nitekim bu da kendi içinde kapitalizmin bunalımının ve ona dayalı çelişkilerin, çatışmaların dışavurumunun, aksi halde hızla çözülüşünün bir gereğidir. Bizden kaynaklanan yönü de, bir türlü daha sağlam, özgüce dayalı karargah çalışmalarımızı içeride oturtamamamızdır. Fazlasıyla bir alanı, bir karargahı kullanmamız, oldukça sakıncalı bir durumu da ifade ediyor; ikinci önemli husus bu. Gerçekten bir darbe yenilse, bunun en temel nedeni –şüphesiz bizden kaynaklanan nedeni– ülkede aynı geçerlilikte, sağlam üs çalışmalarımızın hakkını verememmemizdir. Daha doğrusu bundan da öteye, fazlasıyla bir kadrolaşma yürütüldüğü halde, bunun kalıcı yanıtını gerçekleştiremiyoruz. Bu düşündürücüdür. Düşman sürekli *"zaten '80'li kadrolar çoktan tarihe mal oldu, '-90'lı kadrolar da marjinalleşme temelinde etkisizleştirildi. Ama Apo yeni bir kadrolaşma yürütüyor. Bu hem gerilla açısından, hem siyasallaşma açısından oldukça tehlikelidir ve bu sefer buna fırsat vermeyeceğiz"* diyor. Düşmanın son yöneliminin temel hedeflerinden birisi –ki saldırma ihtimali yüksek– ve asıl nedeni biraz da budur basına yansıdığı kadarıyla. Tabii bizim çalışmalarımızın bir sonucu olarak değerlendiriliyor.

● devamı 12. sayfada

KÜRDİSTAN DEVRİMİ dünyada yeni bir sisteme neden oluyor

● Anakarargah Komutanlığı ile yaptığımız röportaj

Serxwebûn: *Bağımsız ve birleşik bir Kürdistan'ın yeni dünya düzeni içerisindeki jeo-politik konumunu değerlendirebilir misiniz? Kürdistan devrimine yönelik geliştirilen emperyalist saldırıları, dünya devrimlerine dayatılan tasfiyelerden farklı nasıl değerlendirmek gerekir?*

Anakarargah: Bağımsız ve birleşik bir Kürdistan'ın yeni dünya düzeni içerisindeki jeo-politik konumu yeni dünya düzeniyle ilgili bir konu değildir. Bağımsız ve birleşik bir Kürdistan'ın veya bir Kürdistan devriminin Ortadoğu'da anahtar rol oynayacağı, yalnız Kürdistan'la sınırlı kalmayacağı, bütün Ortadoğu halklarını etkileyeceği, bölge devrimine yolaçabileceği, devrimci gelişmeyi sağlayacağı düşüncesi partinin ilk çıkışında programında vardır. Çünkü yalnız Türkiye'de değil, Araplar, İsrail ve bütün bölgedeki halklar için bir devrimidir.

Aslında şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Bağımsız ve demokratik bir Kürdistan yok hâlâ, bunun mücadelesi veriliyor.

yazının devamı 3. sayfada

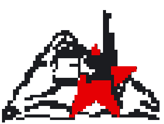
75. yılında can çekişen "cumhuriyet" gerçeği

"Cumhuriyet tarihi boyunca geliştirilen uygulamalar, yönelimler, entrikalar iktidar erkini korumak için hem içte, hem de dışta ne Bizans, ne de Osmanlı saray entrikalarını aratmayacak cinsten devreye sokulmuştur. Hitler'i, Mussolini'yi geride bırakan bir katliam, tenkil hareketi geliştirilmiştir."

● yazısı 20. sayfada

Dönemi kavramak döneme cevap vermenin yarısıdır

● M. Can Yüce arkadaşın yazısı 14. sayfada

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yenilen uluslararası terörizmdir

Tarihsel, toplumsal ve siyasal yapılanması ile birlikte bugünkü çelişkilerle ele alındığında; Ortadoğu dünyada, bağrında en fazla çelişki taşıyan bölgedir. Emperyalizmin çıkar ilişkilerinin dayatıldığı ve "*istikrarlı*" gibi görünen bölge, ulusal-toplumsal çelişkilerin patlama noktasına geldiği bir arenadır. Tarih boyunca dünyanın birçok bölgesinde karşıt güç ve sınıfların çatışmaları yaşanmış ve buna göre bölgeler siyasal bir biçim almışlardır. Bu bağlamda çelişkilerin en çok yoğunlaştığı bölge Ortadoğu'dur. Bölgede toplumsal gelişme, tarihsel, etnik, mezhepsel ve ekonomik sorunlara emperyalizmin dayattığı "*yeni dünya düzeni*"nin işleyiş kuralları, büyük bir çıkmaz yaratmıştır. Dünyanın bu parçasında yaşanan savaşlar emperyalizmin silah ticaretine hizmet etmiştir. Emperyalizm savaşları kendisi için pazar haline getirerek hep kârlı çıkmıştır. Böylesi bir bombardıman altında olan bölge halkları hep gerilemiştir. Başta ABD olmak üzere emperyalizm bölgedeki bu savaşlarda sürekli hakem rolünü oynamıştır. Dayattığı kaba ve ince sömürü ve bağımlılık yöntemleriyle yaşanan çelişkilerin, savaşların nedeni değilmiş gibi davranmıştır. Yaratılan istikrarsız ortamda sömürgecilik ve gericilik daha da derinden hakim kılınmaya çalışılmıştır.

Bunun içindir ki, halklar kurtuluş savaşlarında, tarih boyunca geçtikleri aşamalarda farklı saldırılarla karşı karşıya kalmışlardır. Bunu birçok nedenin yanısıra düşmanın karakteri de belirlemiştir. Kürdistan halk kurtuluş savaşının içinde bulunduğu durum gözönüne getirildiğinde savaşın niteliği ve düşmanın karakteri daha iyi görülmektedir. Savaş, karşıtlar arası uzlaşmanın bittiği yerde hakimiyet kurmak için uygulanan şiddettir ve Kürdistan'da tırmanan imha politikaları, gasp, talan da bu uzlaşmazlığın sonucu olarak yükselmektedir.

● devamı 2. sayfada

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş:

Düşmanı yenme potansiyelini bulup ortaya çıkarın

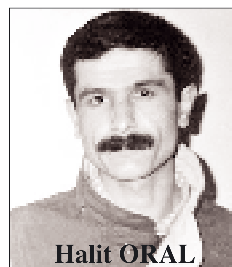
Kocaman bir devrim planı için gece-gündüz bir aradasınız, henüz birbirinizi bir devrim planında yoğunlaştıramama sorumsuzluk örneğidir. Şimdi şu denge kurulmuş PKK içinde; bir küçük burjuva dengesidir ve bu dengeyi biz mutlaka yıkacağız. Kesinlikle küçük burjuvazinin, yarı feodal, yarı kölelik, –ama hepsi var içerisinde, öyle diyelim, ismini öyle koyalım– kurulan bu dengeyi bozacağız. Size bu küçük-burjuva dengede yaşama şansını vermeyeceğiz. Yönetim gerçeklikleriniz tümüyle herhalde bunu temsil ediyor. Bu denge tamamen marjinalleşmenin zeminidir. Avrupa'da bir türlü, gerillada bir türlü kendini gösteriyor. Bunun iyi veya kötü niyetle, çabanın azı veya çokluğuyla alakası yok.

● devamı 18. sayfada

PKK Önderliği'ne yapılan saldırı ve bölgemizde yeni dönem

"PKK Önderliği'ne yapılan saldırının siyasi sonuçları, Türk devletinin dar beklentilerinden çok farklı noktalara varıyor. Devlet, yaptığı saldırı ile hedeflediğine varamamakla kalmamış, PKK hareketinin uluslararası alanda tanınmasını hızlandırmıştır. Eğer söylenenler doğruysa gidilen yeni alanla birlikte, bölge dengelerinde PKK'nin önemi azalmak bir yana, daha artacaktır. Özgürlük hareketi için yeni bir dönem başlıyor."

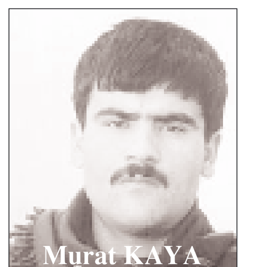
● Mehmet Yılmazer'in yazısı 8. sayfada

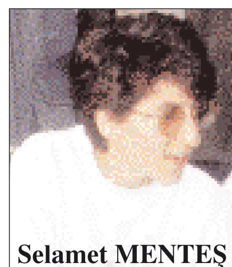
Halit ORAL

GÜNEŞİMİZİ KARARTAMAZSINIZ!

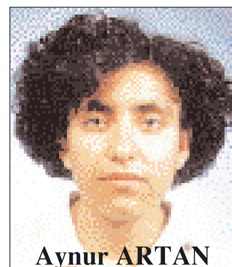
9-27 tarihleri arasında cezaevlerinde başlatılan "Güneşimizi Karartamazsınız" Önderliğe Bağlılık Eylemleri'nde şehit düşen arkadaşların yazı ve mektupları 23-24-25-26-27. sayfalarda

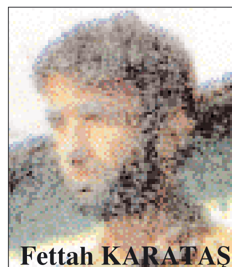
Murat KAYA

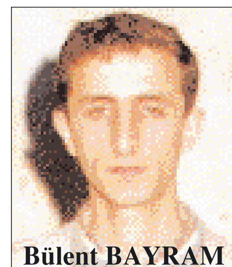
Selamet MENTEŞ

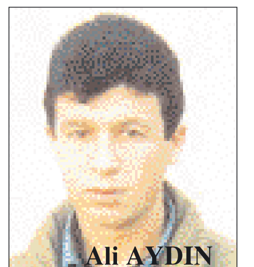
Aynur ARTAN

Fettah KARATAŞ

Bülent BAYRAM

Ali AYDIN

Yenilen, uluslararası terörizmdir

● baştarafı 1. sayfada

Öyle ki her yönüyle çöküşü yaşayan bir sistem, varlığını Kürt halkının yok edilişine bağlamıştır. Diğer yandan ise Kürt halk mücadelesi salt bir halkın veya ulusun mücadelesi olmaktan çıkmış, Ortadoğu halklarının varlık-yokluk savaşı haline gelmiştir. Bu çelişkinin sonuç olarak sistem çatışması olduğu ve insanlığın geleceğini belirlediğini görmemek körlük olur. Bu savaş yepyeni bir aşamayı ifade edmektedir. Geleceği önemli oranda bu savaşın niteliği belirleyecektir.

Bölge halkları ve Kürdistan gerçekliği bu temelde savaşı yaşarken, emperyalizm İsaril ve Türkiye'yi ileri askeri karakolları şeklinde kurdurttu ve kullanmakta. Faşizan karakterlerinden ötürü, yine Ortadoğu'da halkların direnişini kırmak için Truva atı olarak bölgeye sokulan bu suçlu iki ülke, emperyalizmden bağımsız olarak düşünülemez. İsrail-Filistin çelişkisi , TC-Kürdistan çelişkisi, bu rejimlerin temel amaç ve karakterlerini ortaya koymaktadır.

Burada TC'nin yapılanmasını Osmanlı geleneğinin dışında ele almak mümkün değildir. 75 yıllık TC, Osmanlı'dan ayrı bir karaktere sahip değildir. Modernize edilmiş, 'günün ihtiyaçlarına göre' biçim almış rejim yapısına sahip olsa da özde bir fark yoktur. Osmanlı'nın komploculuğu, TC'nin kemalist entrikaları tarzında sürmektedir. Ezilen halklar Osmanlı'da kılıçtan geçirilirken, bugün imhanın biçimi değişmiştir. Türkiye'de yaşayan halkların yaşam düzeyleri militarist yapılanmaya göre ayarlanmıştır. Militarizm kendisini egemen kılmak için tüm siyasal, sosyal, kültürel ve ekonomik sahaların organizesi ve yönetimine hakim olmuştur. Uygulanan psikolojik savaş toplumu düşüncesizleştirmekte, tüm varlığını sömürmektedir. Bu kirli sistemin uygulayıcıları basın-yayın kuruluşları ve kemalist aydın yapılanma silahşörlüğü, paşalardan tam puan alacak tarzda sistemi aklamaya çalışmakta, karşıt devrimci güçleri harekete geçirmek için -özellikle kahraman ve geleceğini PKK önderliğinin zaferinde gören bir Kürt yurtseverinin 29 Ekim günü yaptığı TC devletinin kirli ve imhacı politikaları protesto ve Başkan APO'ya bağlılık eyleminde görüldüğü gibi- katillik rolüne kusursuz soyunmaktadır. Sonuç olarak bu faşizan, ezilen halkların kanları üzerine kurulan cumhuriyetin uygulayıcıları, PKK öncülüğünde başta Kürdistan olmak üzere Türkiye ve Ortadoğu'da, hatta tüm dünyada gerçekleşen direniş kültürünün zafer çizgisiyle çılgına çevrilmiştir.

Aynı zamanda Kürdistan'da yaşanan savaşım, çözümü de dayatmaktadır. Bugün hem Kürdistan ve hem de Türkiye'de halkın durumu gözönüne getirildiğinde bu kaçınılmazdır da. Kürdistan'da çözümü ele alırken üç temel gücün çözümlerini düşünmek gerekir: Kürtlerin, sömürgecilerin ve bölgede hakimiyetini kurmaya çalışan emperyalizmin. Karakterinden dolayı sömürgecilerin inkar ve imhadan başka politikaları yoktur. Emperyalizm de kendi çıkarlarına hizmet edecek kadar bir çözüm istiyor ve dayatıyor. Ne kadar Güney Kürdistan'da federe devlet istemi olsa da, bu sömürgecilerle çelişmektedir. Sömürgecilere "*bitiremediniz, o zaman varlıklarını kabul ederek anlaşın*" şeklinde uyarılarda bulunmaktadır. Burada Kürt halkı ve öncüsü PKK ise imha tarzı çözüme de, işbirlikçi çözüme de karşıdır. İstenen çözüm, komşu halklarla eşit ve ortak iradelerine dayalıdır. Bunun için de ateşkes istemine ılımlı bakıldı ve ateşkes ilan edildi.

Tam bu noktada çözüm tarzlarındaki farklılıklar savaşın daha boyutlanmasına neden olmaktadır. Bunun içindir ki, kirli sistem önünde, en büyük tehlike olarak gördüğü PKK önderliğine ve çizgi devrimciliğine karşı aynı tarzda yönelimi, emperyalizmle bütünlük içerisinde sürdürmektedir. 20 yıllık mirasa sahip olan Başkan Apo öncülüğündeki mücadelemize karşı topyekün imha seferberliği esas olarak mücadelenin direniş ruhunu hedeflemiştir. Kürt halkının ve ezilen halkların yaşam güneşi Parti Önderliği'nin sosyalist sistemin sürdürücüsü olduğunu emperyalistler de çok net görmektedir. Nasıl ki SSCB'ye karşı birleşerek sistemi çökerttilerse; şimdi de Ekim Devrimi'nin 81. yıldönümünde önderlik somutunda bilimsel olarak da kanıtlanmış "APO'cu ruh" dediğimiz sosyalist ruhu ve ezilenlerin umutlarını söndürme çabasındadırlar.

Eylül ayıyla birlikte açık olarak yaşanan gelişmeler savaşın ne kadar ciddi bir aşamaya ulaştığını göstermektedir. Dışarıdan yönelimlerin yanısıra mücadele içindeki kendindeki düşmana zemin olabilecek tüm davranış ve ruh hallerini yıkma savaşımında PKK diyalektiğini doğru oturtamamış kişiliklerin dayatmaları mücadeleyi zaman zaman geri çekse de, direnen ve savaş tarzını belirleyen önderlik çizgisi olmuştur. Bundan dolayıdır ki son süreçte de önderliği tasfiye etme politikaları geliştirilmektedir.

Hemen her dönemde parti-dışı zeminlere dayandırılarak ve doğrudan denetlenebilecek kişiliklerle tasfiye geliştirilmeye çalışılsa da sonuçta kazanan önderlik gerçeği olmuştur. Geçmişte Pilot, Fatma, Semir, Şener'le yapılmaya çalışıldığı gibi son olarak Şemdin unsuru aracılığıyla önderlik etkisizleştirilmeye çalışılmış, uzun bir hazırlık evresinde bu etkisizleştirme ağları döşenmeye çalışılmıştır. Bir kez daha önderliğin planlı ve sürekli çabalarıyla bu komplo parti karşıtlığında direten anlayışların yıkıcı ve dağıtıcı gücüne rağmen boşa çıkarılmıştır. Bu savaşım her geçen gün parti içini daha sağlam ve çizgide net konuma getirmiştir. Düşmanın dışarıdaki yönelimi de bununla bağlantılı gelişmektedir. Düşman, içimizde potansiyel var olduğu müddetçe, yani kendimiz olmayı her anlamda oturtmadığımız müddetçe, ruhları teslim alma operasyonlarını sürdürecek, şimdi olduğu gibi, her tür yöntemi ve tekniği bu uğurda devreye sokacaktır.

Partimizin en yoğun olduğu dönemlerde bu tür saldırılar beklenmeyen gelişmeler olmamaktadır. Bunun en somut örnekleri '96 yılında gerçekleşen patlama ve son bir ay içinde yaşanan uluslararası komplodur. Komplonun hazırlandığı süreç ve uygulama planı diğerlerine göre hem daha kapsamlı, hem de bütün bölgeyi etkileyebilecek ve hatta uluslararası bir savaşın başlangıcı olabilecek düzeydedir.

'98 yılına girişle beraber parti içi çizgi mücadelesi daha fazla netliğe kavuştu. Özellikle işbirlikçi eğilimin tasfiyesiyle birlikte, düşmanın PKK içinde yaratmak istediği inançsızlık, gerilla savaşıyla zaferin sağlanamayacağı, sonuç alınamayacağı, "*siyasileşmiş PKK*" ile sonuç alınabileceği mantığı ve bununla birlikte düşmanın yoğun bir psikolojik savaşla geliştirdiği marjinalleşme politikalarının zemini tek tek boşa çıkarılmıştır. Bu yönelimler boşa çıkarılırken içte çelikleşme ve yeniden partileşme hamlesi başlatıldı. Bununla parti içinde işbirlikçi çete eğilimine zemin olan anlayışlar çizgiye çekilirken, savaşta da en üst düzeyde gelişmeler yaşanmaktaydı. Yılın başından itibaren düşmanın geliştirmiş olduğu kapsamlı operasyonlara karşı gerilla güçlerinin geliştirmiş olduğu yoğun savaşım, geçen yıllara göre daha fazla başarı kaydederken, gerillanın atılım sürecine girme evresi de yakalanmıştır. Bu sadece Kuzey Kürdistan'la sınırlı kalmamış ve emperyalizmin sızdığı kapı olan ve partimizin devrim iddiası ile devrimci savaşım sahası haline getirilen Güney cephesinde küçümsenmeyecek başarılar ve direnişler yaşanmıştır. Her geçen gün savaşta yaşanan başarılar ile partileşmenin paralel gelişimi, bu yılın oldukça yoğun geçeceğini göstermişti.

Partimizde hızlı gelişmeler olurken, düşman cephesinde de daha çok tekniğe ve işbirlikçi çete eğilimine dayalı olarak geliştirilen askeri harekatların boşa çıkmasıyla bu dönem konsepti boşa çıkarılmış oldu. Burada temel propaganda PKK'yi marjinal bir yapılanma içine çekmekti. Bu sonuçsuz kalınca saldırı biçimi biraz da görevi yeni devralan genelkurmaylıkla birilikte değiştirildi. Bu döneme de yeni bir rol biçildi. Genelkurmaylık değişimlerinden önce Kıvrıkoğlu'nun "*güvercin*" olduğu işlenmeye çalışılsa da, aslında Parti Önderliği'nin o dönemde vurguladığı gibi yeni yapılanma da diğerinden farklı bir misyona sahip değildi. Bu süreçte savaşın daha da tırmanacağı, bizzat savaşı yürütenlerin açık bir şekilde devreye girdikleri, kendi deyimleriyle "Türkiye'yi 2000 yılına taşıyacak" ekibin işbaşına geldiği bilinmekteydi.

Savaşlar sadece şiddetle ya da çatışmalarla sürmez. Bazı süreçlerde karşılıklı veya tek taraflı da olsa durdurulabilir. Bu tür taktiklere başvurmak inisiyatif de sağlayabilir. Böylesi bir durumda TC tarafından bazı çevreler aracılığıyla geliştirilen ateşkes talebinin yaşama geçirilmesiyle birlikte, giderek bu istemin arkasında nasıl bir hedefin olduğu da netleşti. 75 yıllık bir cumhuriyet tarafından –niyeti ne olursa olsun– böyle bir talebin gelişmesi dahi onun yaşadığı zaafı gösterir. Böylesi bir süreçte daha çok savaşın gelişmesini engellemek, marjinalleştirmeyi yürütmek ve gerilla yapısı içinde rehaveti geliştirmek, işbirlikçi çete eğiliminin uzantılarına güvenerek gerilla mücadelesini "*siyasal yöntemlere*" çekmek, sorunu halletmek isteyen çevrelere seslenerek teslim almayı planlayan TC'nin hesapları tutmadı. Sadece bunlarla sınırlı kalmayarak "Türkiye demokrasisi" için PKK'den silahlarını teslim etmesini isterken, kendisi de savaşa naraları ile meydana çıktı. Gelişmeler için zamana ihtiyacı olduğunu belirterek oyalamaya çalıştı. En önemli bir husus da, bunu yaparken ortaya çıkan bütün görüşmelere ters durumları, asker-siyaset çelişkisi olarak yansıtmaya çalıştı. Mehmetçik basının yoğun bombardımanıyla başlatılan savaşın bu kadar kapsamlaştırılmasında hedef ya bu işi tam bitirmek ya da belirlenen sonuca çekmekti.

Suriye'yi hedef alan süreç oldukça ciddidir. Böylesi bir girişimle birçok şeyin hedeflendiği ortaya çıkmıştır. Asıl hedef Parti Önderliği somutunda Kürdistan Devrimi'nin tasfiyesi ile birlikte halkların devrim umutlarını ortadan kaldırmaktı. Bunun yanısıra içe ve emperyalizme yönelik mesaj ve hedefler vardı. Yoğun propagandalarla içte "*kriz yönetimi*"ni, yani gizli askeri darbe meşrulaştırmak istenmekteydi. Kendisi için sorun haline gelen siyasal islamın etkinliğini kırmakta başarılı oldu. Fazilet Partisi'nin içine düştüğü durum ve yapılan açıklamalar, siyasi intiharı net olarak ortaya koydu. Bunlarla birlikte her tür zorla kemalist cepheyi 75. yıl kutlamaları altında toparlama çabaları sürmektedir. Ayrıca artan sorunlardan dolayı seçim tarihlerinde oyalama taktikleri izleyerek geciktirmeye gitmek için bahane bulunmuş olacaktı. 'Dış' sorunlar bahane edilerek, bu dönemde toplumsal muhalif güçler üzerinde ve cezaevlerinde büyük bir terör estirildi, devrimci basın susturulmaya çalışıldı. İşte bunlar hedeflenirken, Kürdistan halkına karşı da her türlü imhayı hızlandırarak PKK'nin devrimci değerlerini ve kültürünü tasfiye gündemdeydi. Suriye'ye karşı geliştirilmek istenen bir saldırının provası daha önceki günlerde ABD tarafından Sudan'a yönelik yapılırken, emperyalist güçlerin bu konudaki ortak tavır ve hareketliliğini de görmemek elde değil. Başta böylesi bir hareketin bütün bölgeyi bağlayacak bir saldırı olduğunu vurgulamak gerekir. Ortadoğu'da hakimiyetini sağlama almak isteyen emperyalist blok Gladio'su ve tüm özel savaş birimleriyle devrededir.

Amaç PKK Önderliği'ni imha ederek kendilerine uygun bir PKK yaratmak, böylece Kürdistan ve Ortadoğu halklarının özgürlük umutlarını yok ederek, dünyadaki egemenliklerini garantiye almaktı. PKK Önderliği'nin imhası aynı zamanda bir sistemin de ortadan kalkması demektir. Özellikle önderliğe karşı geliştirilen propagandalarla önderliğin meşruluğuna gölge düşürmek, Kürdistan devrimini küçümsemek, yıpranmasını hedeflemek, Kürdistan'dan ve PKK yapısından ayrı ele alarak "*terörist*" gibi göstermeye çalışmak, devrimdeki rolünü boşa çıkarmak ve önderliğin çözümleme gücüne engel olmak istenmekteydi. Böyle bir saldırı Suriye'nin de bölgedeki etkinliğini kırmayı amaçlarken, aynı zamanda buna karşı çıkabilecek devletler de birçok gerekçeyle oyalanmaya alındı. Başta İran Talibanlarla karşı karşıya getirilerek onunla sıkıştırıldı, ayrıca Kosova'da savaş boyutlandırılarak Rusya'nın herhangi bir tavrı engellenmeye çalışılarak saldırı hazırlıkları yapıldı. PKK'deki gelişme gücünün emperyalizm için tehdit oluşturmasına engel olmak ancak Başkan Apo'nun imhasıyla mümkündür. Bu inançta olan emperyalizmin komplosu, önderliğin ustalığı ile boşa çıkarıldı. Bugüne kadar önderliğe karşı geliştirilen tüm plan ve komplolar boşa çıkarken, başarızlığın bedeli rejime her seferinde pahalıya mal olmuştur. 25 yıllık mücadele tarihi, Başkan APO'nun vurucu tarzıyla bugüne gelmiş ve zafer tarzı kanıtlanmıştır. Buna karşın TC'ye baktığımızda savaş yılları boyunca kaç cumhurbaşkanı, kaç genelkurmay, kaç başbakan, kaç iç ve dışişleri bakanı, kaç meclis değişti. Bunları başarısızlığa uğratan ve tasfiye eden önderlik çizgisidir. Düşmanın her sonuçsuz kalan hamlesi kendi içinde tasfiyeye neden olmaktadır.

Aynı günlerde gerçekleştirilen askeri harekatlar, HADEP ile diğer demokratik kurumlara ve Cumartesi Anneleri'ne yönelik geliştirilen saldırılar da bu komplonun birer parçalarıdır. Özellikle Med-TV'ye yönelik uydu terörü, dünya kamuoyunun da gerçekliği görmesini engellemeyi amaçlıyordu. Bir taraftan HADEP'li yöneticiler bırakılırken, diğer yandan da en küçük bir hareketlenmeye izin verilmeyerek halk yoğun psikolojik baskı altında tutulmaya çalışılıyordu. Bununla yılgınlık, moralsizlik, güvensizlik ve inançsızlık yaratılmak istenmekteydi.

Birçok alanda aynı anda ve aşamalı olarak geliştirilen bu saldırılarla özellikle parti dışı zayıf eğilimler hedef alınmıştır. 75. yılda Kürt sorununun halledilmesi gerekirken, kendi kamuoyunda moral yaratmaya çalışan düşmanın böyle bir saldırıya geçmesinde yetersiz ve zaferleşmeyi yakalamamış devrim kadrosunun zayıf yönleri etkileyici olmuştur. Gerillada doğru savaş tarzının tutturulamaması, kitle ilişkilerinde sosyalist ilkeler temelinde amaca kilitlenmiş ölçülerin yeterince yakalanamaması, parti içi sınıf savaşımında önderlik tarzının gerekli duyarlılıkla ve süreklilikle uygulanamaması düşmana açık kapı bırakmıştır.

VI. Kongre'ye giderken paritimizin her zamankinden daha fazla önderlikle bütünleşeceği dayatılan tüm sınıf dışı anlayışların önderlik çizgisi temelinde aşılacağı kesinleşmiştir. Partimiz tarafından ilan edilen Kahramanlık Haftasının anlamına göre her bireyin kendisini tekrardan ele alması kaçınılmaz olmuştur. Topyekün bir seferberlikle direniş içine girilerek halkımızın özgürlük istemine yönelik gelişecek her saldırıyı anında cevaplandırmayı görev bilmeliyiz. Kürdistan halkının bu saldırılara karşı Parti Önderliği ile bütünleşme eylemlilikleri sürerken, evrenselleşen önderliğin kolay kolay imha edilemeyeceğini de herkes anlamıştır. Kenetlenen halk ve bununla birlikte savaş esirlerinin göstermiş oldukları "*Güneşimizi Karartamazsınız*" eylemlilikleri Kürdistan'da artık fedaileşen bireyler değil, fedaileşen bir ulusun olduğunu ortaya koymaktadır. Savaş esirleri düşmanın gerçekleştirmiş olduğu komploya karşı iradelerini ve inançlarını silah haline getirmiştir. Bu da, "Düşmanı yenme potansiyelini bulup açığa çıkaran" talimatının halk tarafından cevaplandırılmaya başlanmasıdır. Sayısı her geçen gün artan bu eylemlerin çok büyük bir tavır olmakla birlikte, ne yapılması gerektiği konusunda hem halka, hem de kadro-savaşçı yapısına birçok sorumluluk yüklemektedir. Yeni başlayan süreçle birlikte savaş tamamen uluslararası bir boyut alırken, dünyaya açılmanın devletleşmeyi doğuracağını da bütün karşı-devrimci güçlerin kavraması gerekir. Belirleyen giderek yaşamsallaşan sosyalist sistem olacaktır. Bu önderlik, bu halk ve bu kahramanlıklar olduktan sonra içeride ve dışarıda içine girilen boş hayaller peşinde koşanlar, en kötü kaybedecek olanlardır. Çünkü öncünde sembolleşen direniş ruhu yüreklerde ve devrim eylemlilikleriyle her zaman yaşayacaktır.

KÜRDİSTAN DEVRİMİ

dünyada yeni bir sisteme neden oluyor

● *Anakarargah Komutanlığı ile yaptığımız röportaj*

● *baştarafı 1. sayfada*

süreci biçiminde gelişiyor. Başlarda parçalarda ortaya çıkan ulusal hareketler bugün PKK öncülüğünde, PKK'nin ideolojik derinliğiyle siyasal kapsamı Kuzey, Kuzey-Batı Kürdistan'ı aşmıştır. Küçük Güney'i, Güney'i, Doğu Kürdistan'ı, dünyadaki bütün Kürtleri etkilemiştir. Şimdiden Kürdistan devriminin birleşikliğinden sözedilebilir. Bugün bütün parçalarda gelişen devrimci-demokratik gelişmeye damgasını vuran PKK'nin öncülük ettiği ulusal kurtuluş savaşımıdır. Bu, Ortadoğu'da kurulmak istenen yeni dünya düzenine önemli bir çomaktır, yerleşmesini engelleyen en temel etkendir. Bilindiği gibi yeni dünya düzeni kavramı geliştirildi ve aslında dünyada önemli oranda da ABD etkinliğini sağladı. ABD'ye karşı, emperyalizmin dünya hakimiyetine karşı direnen tek bölgenin Ortadoğu olduğunu rahatlıkla söylemek mümkündür. Burada Arap milliyetçiliği, radikal islam ve bunların ayakta durmasını sağlayan PKK var. PKK'nin mücadelesi bu kadar boyutlu, derin, çok büyük direnişle ortada olmasaydı, bugün radikal islam da, İran'da temsilini bulan islam devrimi de tasfiye olabilirdi, Arap milliyetçiliği de çok güçsüz olabilirdi. ABD bölgede düzenini oturtabilirdi, fakat bu olmadı. Bizim mücadelemiz bölgede bir direniş odağı, iç istikrarsızlığın kaynağı olmuştur.

PKK Kürdistan devriminin birleşikliğini şimdiden yaratmıştır

Birleşik bir Kürdistan devrimi gelişti ve bununla birlikte yeni dünya düzeni biraz da boşa çıkarıldı. Yeni dünya düzeni veya ABD emperyalizmi biraz da kendi işbirlikçisi, jandarması olan Türkiye'yle bölgede etkili olmak istiyor ve Türkiye'yle bu kadar bütünleşmesinin önemi de buradan kaynaklanıyor. Ortadoğu'da en güvenilir müttefiki Türkiye'dir, bir de İsrail'dir. Türkiye-İsrail ittifakına dayanarak Ortadoğu'da kendi hakimiyetini kurmak istedi, ama bu gerçekleşmiş değil.

Burada şunu belirtmek gerekir: Belki '90'larda bir Pax Amerikan, yani Amerikan anlaşmasından bahsedilebilirdi. Amerika istediği yerde, istediği düzeni sağlayabilirdi. Ama artık bu kavramı kullanmak doğru değil. Kendi istediği biçimde düzen sağlamasına Amerikan anlaşması, yani Pax Amerikan deniliyordu. Tarihte nasıl ki Roma İmparatorluğu gücüyle bir barış, bir düzen sağlamışsa, ABD de etkin bir güç olarak sağlayacaktı. Ama şimdi böyle bir güçten bahsetmek mümkün değil. Bilindiği gibi, ABD '90'larda Irak'a karşı bütün dünyayı arkasına almıştı. Güvenlik Konseyi'ni arkasına almıştı, bir bütün olarak tek bir sesle Irak'ın üzerine gitmişti. O zaman ABD öncülüğündeki dünya düzeninin birleşmesinden bahsetmenin politikada gerçekliliği vardı, ama bugün ABD'nin politikalarına bu devletlerin onay verdiğini düşünmek mümkün değil. Bir Irak sorununda Tahran'ın, yine Rusya'nın, Almanya'nın karşı çıkışı vardır.

Şimdi dünyanın bütün gerçeği, yeni dünya düzeni ABD öncülüğündeki Pax Amerikan değildir. Tabii ABD hâlâ böyle bir iddiada ve kendi öncülüğünde dünyaya bir çeki düzen vermek istiyor, ama emperyalist dünyada çıkar çatışması var. Yani emperyalist dünyanın çıkarlarını bağdaştırmak mümkün değil. Özellikle Almanya ve Fransa Ortadoğu'da etkili olmak istiyor. Rusya Ortadoğu'yu bırakmak istemiyor, Çin de çok fazla olmasa bile etkili olmak istiyor. Yeni dünya düzeni ABD-İsrail-Türkiye gerçeğini ayakta tutmak için böyle bir süreçte ABD öncülüğünde en çok Ortadoğu'da düzen kurmak istiyor, ama buna karşı çıkan kuvvetler var. Emperyalist cephede de Fransa'nın, Almanya'nın ve diğer bazı devletlerin tümden ABD ile aynı politikayı düşündüğü, aynı çıkarların çatıştığı düzende aynı programa sahip olduklarını düşünmek mümkün değil. Bunun yanında bir de Arap milliyetçiliği, Arap radikalizmi var. Aslında bunlar ABD'yle değil de, Fransa, Almanya ve diğer ülkelerle daha fazla ilişki içindeler.

Aslında çekişmeyi, çelişkiyi sadece bir ABD emperyalizmi ile bölge devletleri arasındaki çelişki olarak görmek de yetersizdir. Bu çekişmenin emperyalist cephesinde de çeşitli kanatları vardır. Emperyalist cephe her yerde devrime, devrimci hareketlere karşıdır, ama çıkarları sözkonusu olduğunda ise bir tek çizgidir. Sovyetler Birliği'nin, reel sosyalist sistemin yıkılmasından önce emperyalizmin bir bütünlüğünden sözetmek mümkündü, daha bütünlüklü davranabiliyorlardı. Kaldı ki o zaman bile Batı'daki devletlerin ABD ve diğer ülkelerle çelişkileri vardı, ama çok fazla dillendirmiyorlardı, biraz daha net çelişkileri görüyorlardı. Ama reel sosyalist sistemin yıkılmasından sonra giderek böyle çıkar çekişmeleri daha da arttı.

Yarattığımız ortam, mücadele bölge halklarına nefes aldırıyor

Burada Kürdistan devriminin rolü, Kürdistan'ın jeo-politik konumunun önemi nedir? Kürdistan devrimi aslında biraz da ABD-İsrail-Türkiye'nin stratejik planlarını boşa çıkarıyor. Sadece kendi başına değil, ABD ile çelişkileri olan devletler ile aynı cephede yer alıyor. Bu yönüyle devrimin jeo-politik konumu ve etkisi, Ortadoğu'da kurulacak düzenin tek taraflı bir düzen olmasını engelliyor. Bölge halklarının, Amerika dışındaki dünya devletlerinin de çıkarlarını koruyan, tek başına bir hakimiyeti engelleyen bir durumdur. ABD tabii bunu görüyor. Devrime düşmanlığı da bundan kaynaklanıyor. Bizim yarattığımız ortam, mücadele bölge halklarına nefes aldırıyor. Öte yandan bu, Rusya'nın da, Çin'in de işine geliyor. Bazı emperyalist devletler de, ABD'nin kendi başına hakim olmamasına, çelişkilerin çıkmasına avuçlarını ovarak seviniyorlardır.

Yine bir NATO var, NATO'nun içinde ABD'nin, İngiltere'nin ağırlığı var. Bu yönüyle NATO daha çok ABD merkezli, ABD'nin etkisinde olan bir güçtür. Aslında geçmişte biliniyordu, NATO Avrupa Birliği'nin kendisini savunması için oluşturulacaktı. NATO'nun ortak karara varamadığı noktada kendi güçlerini değerlendireceklerdi. Ama yine de NATO hâlâ ABD etkisinde ve Batı'nın bütün güçlerinin içinde bulunduğu bir askeri pakt. NATO çerçevesinde Ortadoğu'da amaçlarını, hedeflerini, etkinliğini kapsayan bir doğrultuda devrimlere karşı ortak bir tutumları var, yine radikal islama karşı ortak tutumları var. Bu konuda gelecek tehlikelere karşı ortak tutumu var. Ama bu ortak tutum içinde çelişkili yönler de var.

Bir dünya düzeni derken, ABD öncülüğündeki bir dünya düzeni değil, yeni bir dünya düzeni kurulacak. Bugün reel sosyalist düzenin yıkılmasıyla birlikte eski dengeler yıkıldı, yani eski sistem yıkıldı, ama yeni sistem de tam kurulmuş değil. Dünya çapında bir geçiş süreci yaşanıyor. Geçiş sürecinin sonunda kurulacak düzen ve sistemde Kürdistan'da gelişen devrimin rolü oldukça etkilidir. Aslında bir nevi, Ortadoğu'da kurulacak düzenin nasıl olacağını gösteriyor. Kurulacak düzenin ABD'nin cümle çıkarlarına göre değil de, daha dengeli, halkların çıkarlarını gözeten, halkların çıkarlarını gözetmeyen herhangi bir dengeye, statükoya karşı jeo-politik konumu var.

Teslim alınamayan Kürdistan bütün halklar için bir üstür

Tabii bağımsız ve birleşik bir Kürdistan devleti henüz kurulmadığı için jeopolitik önemi nedir noktasında spekülasyon yapıp tartışmaktansa, şu anda gelişen birleşik devrimin kurulmak üzere olan statüko üzerindeki etkisini böyle değerlendirmek gerekir. Bağımsız, birleşik ve demokratik bir Kürdistan kurulursa ve devrimci bir içerikli özü olursa, tabii ki Ortadoğu'da bütün halklar için direnme odağı olacaktır. Teslim alınamayan bağımsız ve birleşik bir Kürdistan, bütün halklar için bir üstür. Burada savaşması gerekmiyor, ama böyle bağımsız, devrimci, özgür bir tutum kişilikte politikaya indirgendiğinde Ortadoğu halklarının bütün politikalarını etkileyecek, duruşunu etkileyecektir. Yani Ortadoğu artık herkesin öyle at koşturduğu bir saha olmaktan çıkacaktır. Böylelikle yeni dünya düzeninde veya kurulmak istenen düzende Ortadoğu biraz da politik olarak yerini alacaktır. Ortadoğu bir Afrika değildir ve Afrika gibi de olmayacaktır. Bağımsız, birleşik ve demokratik bir Kürdistan, Ortadoğu'yu emperyalistlerin elinde kullanılan bir maşa, bir etkinlik sahası olmaktan çıkaracaktır. Araplar, Farslar, Türkler, Kürtler, yani bir uygarlık var. Bu uygarlığın tarihine, geçmişine yakışır biçimde, teslim alınmayan, uygarlığa kendi katkısı olan kişilik politikası bir bölge ortaya çıkaracaktır.

Bu noktada Kürdistan devrimine yönelik emperyalist saldırılarla dünya devrimlerine dayatılan tasfiyeler arasında şöyle bir farkı var: Birçok ülkedeki devrim sadece kendisiyle sınırlı. Çevresini etkilese de çok kapsamlı etkilemiyor. Kürdistan devriminin özelliği kendisiyle sınırlı olmamasıdır. Kürdistan devriminin gelişimi bütün Ortadoğu'yu, buradaki bütün halkları etkiliyor. Bu durum emperyalizmi, NATO'yu ve diğer karşı-devrimci güçleri çok hassas, çok duyarlı olmaya itiyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bir bütün olarak halkın özgürlüğünü gerçekleştirmek istiyor, ama buna karşı tepkiler var.

Çok ilginçtir; dünyada Kosova'da, Balkanlarda, başka yerlerdeki ulusal hareketlerin ulusal ve demokratik taleplerini Batı destekliyor. Kosova bir nevi hiç savaşmadığı halde, onların yerine emperyalizm savaşıp bu ulusun taleplerini daha kapsamlı hale getirmek istiyor. Kürdistan'a yaklaşım biraz daha farklı. Kürdistan devrimi bütün bölgeyi etkilediği, bölgede devrimci hareket geliştirdiği gibi, bölgeyi demokratikleştiriyor. Şöyle bir durumu var: Kürdistan devrimi gerçekleşirse Araplar, Farslar, Türkler üzerinde oyun oynanamaz.

Eğer bugün Türkiye emperyalizme bu kadar bağlıysa, nedeni Kürdistan'ın sömürge olmasıdır. Kürdistan'ın sömürge statüsünü korumak, misak-ı milli sınırlarını ayakta tutmak için emperyalizme yanaşıyor ve böylelikle emperyalizme büyük bir bağımlılık gelişiyor. Kürdistan özgürleştiğinde Türkiye'de bu kadar gericiliğe de, militarizme de gerek kalmaz. Türkiye'nin bu kadar karşı-devrimci rol oynama özelliği de kalmaz. Çünkü özgürleşen Kürdistan; demokratikleşen Türkiye, demokratikleşen Arap dünyası, Fars dünyası anlamına gelir. Demokratikleşen bu ülkeler de çok fazla iç gericiliğe, dış desteğe ihtiyaç duymazlar. Böylelikle emperyalizme bağımlılıkları zayıflar, daha bağımsız politika izleyebilirler. Bugün görüldüğü gibi Türkiye'yi kullanıyor, Türkiye'ye muhtaç oluyor. Bilmem yarın başka bir ülke, başka bir güce dayanarak Kürdistan'daki sömürüsünü ayakta tutmak için işbirlikçi bir politikaya girebilir.

İşte Kürdistan devriminin Ortadoğu'yu çok değiştirme, demokratikleştirme özelliği var. Bu tabii emperyalistlerin karşı politika üretmelerine, tümden tasfiye etme, yok etme, böyle devrimi altetme anlayışına sokmuştur. PKK daha '80'lerde dışa açılıp örgütlemelere başladığında, 15 Ağustos öncesi ve sonrası NATO çok kapsamlı bir şekilde harekete geçmiştir. PKK'yi tasfiye etmek istemiştir. Çünkü PKK'nin gelişmesi kendilerinin en büyük ayağı olan Türkiye'yi düşürecek. Türkiye'yi ya demokratikleştirecek, ya da etkisini sınırlayacak. Bu işlerine gelmediği için PKK'nin üzerine çok şiddetli gelmişlerdir.

Dikkat edilirse şu söylem hep dile getirildi. "*PKK'ye evet, Apo'ya hayır.*" NATO ve emperyalizmin başından beri kullandığı bir söylemdi, hâlâ da devam ediyorlar. Şunu gördüler aslında; PKK'nin içinde bu kadar baskı yaparak, PKK'nin üzerine giderek, içinde çözüm yaratamıyorlar. Dünyada birçok örgütü marjinalleştirip zayıf düşürerek, işbirlikçilik yapmaya zorladılar, ya da işbirlikçi yapıp kendilerine bağladılar. Şimdi Parti Önderliği'nin gücünü-etkisini görüyorlar. Bu önderliğin devrimci bir önderlik olduğunu, her türlü marjinalleşmeye, her tür iç tasfiyeciliğe bir engel olduğunu, PKK'yi kendi istedikleri noktaya getiremediklerini, devrimci özellikleri koruduğunu görüyorlar. Bu yüzden tümden yok etmek istiyorlar.

Parti Önderliğimizin öncülüğünde PKK yaratıldı. Bu PKK devrimci bir PKK'dir. Bu PKK'yi bitirmek, reformistleştirmek, ya da işbirlikçileştirmek mümkün değildir. Çünkü mücadelemiz sadece siyasal bir devrim ve ulusal bir kurtuluş mücadelesi değil, bir ulus yarattı. Büyük bir ideolojik çalışmayla yeni bir kültür, yeni bir anlayış, yeni bir felsefe yarattı. Bu yönüyle devrimci fikirler, düşünceler en sıradan halkı, bütün toplumu etkiledi. Önderlik kendi istediği devrimci yaşam çizgisinde bir halk, bir kültür, ahlak, terbiye yarattı. Bu yüzden kolay kolay marjinalleştirilip, tersyüz edilip kendi kültürlerine, ideolojilerine eklenecek bir noktada değil. Bazı devrimler işte reformistleştirilip, zayıflatılıp kendilerine eklenti olabilir. Ama PKK öyle bir noktaya gelmiş ki, zaman zaman zayıflasa, darbe yese bile, bu kültürü, bu terbiyeyi, devrimci ruhu, kişiliği emperyalist düzene eklekti hale getirmek, işbirlikçisi, onunla uyuşturmak mümkün değildir. Emperyalizmin PKK'ye yönelimindeki bu keskinliği, bu korkusu PKK'nin bu özelliğinde yatıyor.

Yani PKK'yle uzlaşma aramaz, PKK'nin taleplerini anlamaz. PKK en doğal talepleri ileri sürüyor. Önderliğimizin panelinde de vardı: "*Gelin en sıradan Kürt haklarını kabul edin, en sıradan Kürt gerçeğini kabul edin, bir statü oluşturun ben ağzımı kapatacağım, bu partiyi de kapatacağım*" diyordu. Buna rağmen hiç kimse ne bunu anlamak istiyor, ne de duymak istiyor. Neden? Çünkü PKK'nin yarattığı kültürün, yarattığı ideolojinin, yarattığı düşüncenin önü açılırsa; direkt sınırlanacak, reformize edilecek bir güç değildir. Bu ideoloji, kültür, ahlak, terbiye, geçmiş mücadele birikimi PKK'yi Kürdistan'da, Ortadoğu'da daha da derinleştirerek kendini hakim kılacaktır. Böyle bir korkuları olduğu için, PKK'nin üzerine çok farklı geliyorlar. PKK bu kadar yumuşak davrandığı halde emperyalizmde yumuşama yok. Bizim esnek yaklaşımlarımıza hiçbir cevap yok. Türkiye'ye de en esnek yaklaşımlarda bulunuyoruz, çok aşırı talepler de ileri sürülmüyor –önderliğin konuşmalarında bu açıktır–, ama buna rağmen tümden tasfi-

"Bir dünya düzeni derken, ABD öncülüğündeki bir dünya düzeni değil, yeni bir dünya düzeni kurulacak. Bugün reel sosyalist düzenin yıkılmasıyla birlikte eski dengeler yıkıldı, yani eski sistem yıkıldı, ama yeni sistem de tam kurulmuş değil. Dünya çapında bir geçiş süreci yaşanıyor. Geçiş sürecinin sonunda kurulacak düzen ve sistemde Kürdistan'da gelişen devrimin rolü oldukça etkilidir."

ye etme, yoketme temelinde geliyorlar. Bu, sınırlı da olsa gelişecek bir Kürdistan devriminin, gelişecek ulusal kurtuluş düşüncesinin, özgürlük düşüncesinin sömürgeciler, emperyalistler tarafından ne kadar tehlikeli görüldüğünü gösteriyor. Söylediklerimizle karşılaştırdığımızda fazlasıyla duyarsızlığı, ahlaksızlığı –tabii bu ahlaksızlık ikiyüzlülük oluyor– görebiliyoruz. Neden yapıyorlar? İşte bunu da biraz Ortadoğu gerçeğinde aramak lazım. Ortadoğu gerçeğinde İsrail-ABD-Türkiye ittifakı bir temel strateji, bir temel ittifaktır. Böyle olunca İsrail ve Türkiye çıkarlarını savunma, bu temelde de Kürt halkını ve özgürlük mücadelesini reddetme durumuna düşüyorlar. Kürdistan halkının en sıradan taleplerine çok gerici, çok ahlaksız yaklaşımlarının nedeni de bu ittifakın, emperyalizmin ve sömürgeciliğin bölgedeki dar çıkarlarında yatmaktadır.

Emperyalizme karşı direnişin en iyi örneği PKK

***Serxwebûn:** Kürdistan'da süren 25 yıllık mücadelenin emperyalist cephede yarattığı korku nedir? Türkiye-İsrail ittifakı bu korkunun sonucu mudur?*

Anakarargah: Yukarıda belirttiklerimize ek olarak şunları belirtebiliriz: Eskiden Ortadoğu üzerinde emperyalizmin, ABD'nin tam hakimiyeti vardı. İran, Türkiye, Arap dünyası üzerinde hesapları vardı. Bilindiği gibi İran Devrimi 1970'lerde önemli bir gedik açtı, yani emperyalizme karşı direnilebileceğini gösterdi. Devrimci Ortadoğu halklarına kişilik kazandırdı, eski kültürlerine, eski tarihlerine uygun politikanın yolunu açtı. İslam devriminin bu yönüyle bir etkisinin olduğunu belirtmek gerekiyor. En azından devrimin ilk yılları için bu geçerlidir. Bugün PKK Ortadoğu'da böyle bir direniş sergileyerek, emperyalizme teslim olmayarak, Ortadoğu halklarına bir direniş örneğidir. Eğer bugün hâlâ Filistin'de ve genelde Ortadoğu'da devrimci hareketler varlığını sürdürüyorsa, hâlâ bölgede ABD emperyalizminin sistemine karşı direniş varsa, burada en önemli güç kaynağı kesinlikle PKK'dir. PKK'nin yarattığı direniş kişiliği ve bunun sembolleşmesidir. Mesela Türkiye Suriye'ye karşı bir tehdit geliştirdi, Suriye şu veya bu düzeyde geri adım attı. En azından böyle bir savaşı göze alamadı. Diğer bölge devletleri de çok fazla göze alamıyorlar.

> "Mücadelemiz sadece siyasal bir devrim ve ulusal bir kurtuluş mücadelesi değil, bir ulus yarattı. Büyük bir ideolojik çalışmayla yeni bir kültür, yeni bir anlayış, yeni bir felsefe yarattı. Bu yönüyle devrimci fikirler, düşünceler en sıradan halkı, bütün toplumu etkiledi. Önderlik kendi istediği devrimci yaşam çizgisinde bir halk, bir kültür, ahlak, terbiye yarattı."

Oysa ki bizim bu kadar militaristleşmiş, emperyalizmi arkasına almış güce karşı yıllardır savaş yürüterek ayakta kalmamız, Osmanlı geleneğinden gelen Türkiye Cumhuriyeti'nin ekonomisini iflasa götürmüş ve aynı zamanda ordu açısından da başarısızlık olmuştur. Ordu güçsüzdür demek doğru değil, ama başarısız olmuştur. Bizim karşımızda başarı kazanamamıştır. Siyasetleri altüst olmuştur. Bize karşı savaşı kazanmak için her türlü yöntem devreye sokulunca "*PKK'ye karşı savaşımda istediğiniz yöntemleri deneyebilirsiniz, istediğiniz çıkarları elde edebilirsiniz, bunun için her şeyi yapabilirsiniz*" denildiği için bugün mafya türemiş, devlet çeteleşmiştir. Mesut Yılmaz bile "*mafya cumhuriyeti*" demesi bile bunun kanıtıdır. Bunu PKK yarattı. Kimsenin karşı koyamayacağı güce PKK'nin karşı koyması büyük bir moral dayanaktır. Tüm Ortadoğu halklarına, direnmek isteyenlere moral veriyor. Çok önemlidir, küçümsememek gerekir. Bu hem emperyalizm, hem Türkiye için bir korkudur. Emperyalizm de, TC de Ortadoğu'ya hakim olmak istiyor, ama PKK, direnilirse bu güçler hakim olamaz, hatta dize getirilebilir mesajı veriyor. Bu mesajı çok geniş halk kitlelerine iletiliyor, bunun da etkisi olmadığı düşünülemez.

Emperyalizm "*ben hakimim dünyaya, herkese istediğimi yaptırırım*" diyor, ama yaptıramıyor. Bu direniş yarın başka alanlara da sıçrayabilir.

TC için de aynı durum geçerlidir. Türkiye'nin bu kadar çok çılgınlaşmasının nedeni nedir? Çünkü PKK Türkiye'yi bitiriyor. Eğer PKK'yi tasfiye edemezse, daha yıllarca bu savaşı sürdürürse, kendisi bitecektir. Kendisi de belirtiyor; bütün kaynaklarını buna harcıyor. PKK'nin bitmemesi daha da korkutuyor ve ne kadar uğraşırsa bitmiyor. Bu geleceğine karanlık bakmasına neden oluyor, geleceğine güvenle bakamıyor. Demirel'in, "*artık sabrımız taştı, 14 yıldır sürüyor, artık dayanamayız. Bu kadar şehidimiz var, bu kadar milyar dolar kaybımız var*" demesi, aslında hâlâ böyle bir tehlikenin varolduğunu görmesindendir. Yani TC bu kadar dolar ve insan kaybının kendi açısından devam edeceği korkusunu gördüğü için, bu kadar çılgınlaşmıştır. Eğer PKK'yi marjinalleştirebilseydi, PKK'nin sınırlarını küçültebilseydi, böyle kapsamlı bir çılgınlığa girişmez ve savaş naraları atmasına gerek kalmazdı.

Ateşkes bir oyundur

***Serxwebûn:** Ağustos ayıyla birlikte TC tarafından geliştirilen ateşkes çağrısının asıl hedefi neydi? Ateşkes ile birlikte TC ve PKK'de nasıl bir süreç başladı?*

Anakarargah: Bu ateşkesi önerisi sanırım tasfiye edilmemiz nedeniyle yapıldı. Ama gerçek bir ateşkes çağrısı yok, böyle bir niyet de yok, sadece bir oyundur. Burada ateşkes ile Türk devletinin biraz nefes alma gibi bir durumu var, onu görmek gerekiyor. Bölgedeki son geliştirilen planla bağlantılı değerlendirmek gerekiyor.

Asıl hedefi ne olabilir? Kürt sorununda epey sıkışmıştı, bunun karşısında savaşı sürdüremeyecek duruma gelmişti. "*Tükettik, ezdik, bitirdik*" derken, savaş güçleniyordu. Bunu yürüten de ordu. Ordu bu süreçte Türkiye'yi yeniden restore, reorganize etmek istiyor. Bunu nasıl yapacak? Yenilmiş, PKK karşısında başarısız olmuş bir ordu fazla yapamaz. Bu nedenle bizimle savaşım sonucu daha da yıpranma restorasyonu zorlaştıracaktı. Bir taraftan PKK yıktı, bir taraftan radikal islam yıktı. 1923'te Türkiye Cumhuriyeti nasıl kurulmuştu? Kürtleri ezerek, muhalefeti ezerek kurulmuştu. Şimdi yeniden ortaya çıkan bu muhalefeti etkisizleştirerek Türkiye'yi aslında yeniden kurumlaştırmak istiyor. Ve ordu kemalizme yeniden el attı. Ordunun bu kadar siyasetin içine girmesi, el atmasının nedeni; kemalist düzenin yıkıldığını görüyor, her türlü şeyi göze alarak yeniden kurmak istiyor. Bu yeniden yapılanma, kurulma sürecinde ordu bir nefes almak istedi.

Ateşkes talebini de böyle değerlendirmek gerekir. Ateşkes ilanıyla birlikte bu sefer, "*PKK buraya kadar sınırlandırıldı, bitti, aslında ordu rolünü oynadı, ama dış kaynaklı olduğu için varlığını sürdürüyor. Böyle biraz içeride ateşkes ortamında PKK tam ateşkes yaptı, ama bu Suriye'ye bağlıdır, İran'a bağlıdır*" deme imkanını yakalamak için de böyle bir taktiğe girişti. Şunu da düşünmüş olabilir; "*PKK ateşkes yaparsa kısa sürede ateşkesi bozmaz, inandırıcılığını ortaya koymak için bir süre devam ettirir, biz de bu süreden faydalanarak PKK'ye karşı operasyonlarla askeri gücünü sınırlarız. Biraz gevşemeden yararlanarak üzerine gideriz.*" Yani böyle bir kurnazlık da var. Nitekim ateşkes oldu, ama buna rağmen operasyonlar devam etti. Bu süreçte bile partiye diyorlar; "*biraz daha zaman tanı.*" Aslında zaman sorunu yok, zamanla ateşkese gelme durumları yok, ama böyle bir kurnazlık var. PKK güçlerinin üzerine bir ateşkes ortamında giderek yıpratma, bazı mevzilere yerleşme, pratiği sınırlama, geriletme gibi bir taktik var.

Bu ateşkes kendisini daha da zorladı. Ve Suriye'ye yönelik bu kadar tehdidin altında şu var: Artık içeride yeni bir topyekün savaş geliştiremez. '92'de bir konsept vardı, faili-meçhul cinayetler, köy yakmalar-yıkmalar, işte DEP'i kapatma, her türlü basını susturma, böyle bir topyekün savaş geliştirildi içeride. Bunu yıllarca da yaptı. Almanya, Fransa, Batılılar suskun kaldı, ama bir sonuç vermedi. Milli mutabakat da vardı, bütün partiler desteklemişti, sağı-solu biraraya getirmişti, bütün siyasiler de bu konsepti desteklediler, içeride burjuvazi destekledi, dış dünya destekledi, her türlü yöntemi denediler. Çok büyük bir vahşet içerisinde dünyanın hiçbir ulusuna yapılmayan zulüm Kürdistan halkına yapıldı, ama sonuç alamadılar.

Bizim savaşımımız Türkiye Cumhuriyeti'ni böyle bir noktaya getirdi. Artık yeni bir topyekün savaşı eski biçimde sürdüremezlerdi. Avrupa Parlamentosu "*siyasi yolla çözüm*" diyordu, çeşitli çevreler "*çözün*" diyordu. Ateşkesin Kürt sorununa çözümsüz olduğunu ve cevap veremediğini, yine kendi hesaplarını yapsa da en çok zor duruma düşen taraf kendisi oldu. Sadece yararlanmadı, sıkıntılar da yaşadı. Bu savaşı eski biçimde sürdürmeleri mümkün değil. Bu yüzden de Kürt halkına yönelmek için yeni bir topyekün savaşı devreye sokmuş durumdalar. Bazı dış ülkeleri hedef göstererek içeride şovenizmi ayaklandıracak, böylelikle siyasi partileri, burjuvaziyi tekrar arkasına alacak. İçte gerilimin olduğu yerde, dışa yönelik çatışma içteki durumu arka plana iter. Genel bir kuraldır; savaşın başladığı, savaş derinliğinin olduğu bir ortamda içeride hukuk, insan hakları çiğnenebilir, muhalefetin üzerine daha şiddetli gidilebilir, susturulabilir. Ateşkesle birlikte TC'nin hem bu kurnazlığı yapması, hem de artık bize yönelik eskisi gibi bir savaş tarzını sürdürememesi başka bölgesel planlarla birleşince, dış dünyaya yönelik büyük bir savaş tehdidi oldu. Ondan sonra HADEP'e yönelik baskılar arttı, köyleri yakma ve boşaltmalar gündeme geldi. İslamcıların da üzerine gitti. Gerilim ortamında onlar da ses yükseltemezlerdi, çünkü böyle bir durumda milli maçtaki gibi herkes bir olursa, bütün partiler de bir olacaktı. Fazilet Partisi'nin davranışları bu konuda ilginçtir. "*Herkesten önce ordumuzun arkasındayız.*" Türkiye'de yeniden düzen kurmak, kemalizmi yeniden restore etmek isteyen ve belirli açıkları, boşlukları yeniden doldurmak isteyen ordu, bu boşlukları doldurmak için islami hareketi geriletme ve belli sınırlara çekmek istedi. Buna rağmen Fazilet Partisi bu desteği açıkça vermiştir. Yani dışa karşı herhangi bir saldırı ve savaş durumunda egemen güçler, bize karşı savaş yürüten güçler bu yönlü ittifaklar sağlıyor.

Suriye'ye yönelik tehdit olayında NATO da işin içindedir. NATO ve içindeki Batı devletleri böyle bir savaşta Suriye'nin yanında yer alacak değil. Türkiye bazı ülkelerden tam izin almasa bile, en azından NATO'ya üye olduğu için en fazla kınayacaklar, çok fazla karşı tutum gösteremeyecekler. TC bunu da bilerek bu ateşkese doğru cevap verme yerine, ülkede operasyonları geliştirme, dışarıda da dış ülkelere giderek Kürt sorununu çarpıtma yoluna girmiştir. Sanki sorun içeride, Kürdistan'da değil, sanki Kürt halkının uzun yıllardır özgürlük mücadelesi yok, bir ülke özlemi yok, savaş Kürdistan'da sürmüyor da dışarıdan yaratılan bir sorunmuş gibi PKK'nin barış isteğini, ateşkes isteğini saptırma da oluyor. Ateşkesi kendi çıkarları doğrultusunda kullanma gerçeği ortaya çıkıyor. Nitekim bu süreçte dikkat edilirse; basın da hep Suriye'yle uğraştı, Türkiye-Suriye sorununu gündeme getirdi. Sanki sorunu Suriye yaratıyormuş gibi bir mesaj, ya da kafaları böyle karıştıran, bunaltan, bulanıklaştıran bir durum ortaya çıktı.

Ateşkes artık gündemde kalmamıştır

Bu ateşkes sürecinden çok beklentimiz de yoktu, böyle bir istek vardı, iyi niyet de vardı. Bu yönüyle Türkiye cevap vermedi diye bir hayalkırıklığı da yoktur. Düşman bu planı çok kapsamlı ele aldı ve ateşkes sürecinde Türkiye'nin Kürt politikasında bir çözüm yanlısı olmadığı, Kürdü tamamen inkar ettiği görüldü. Geçmişte diyordu, "*PKK terörü var, PKK terör uyguladığı için demokratikleşme sağlayamıyoruz. Terörün olduğu yerde demokratikleşme mi olur? Savaşın olduğu yerde tabii ki TC'nin insan haklarını çiğneyişi gündeme gelebilir.*" Bir nevi demokratikleşmenin veya insan hakları kusurunu savaş ortamına bağlıyordu. Ya da "*Kürdistan sorununu çözmek istiyoruz, ama PKK engelliyor*" diyor.

Partimiz ise bu ateşkes sürecini Türk devletini teşhir etmek için kullandı. Bunun yanında biz bu süreçte savunma pozisyonunda olduk. Ateşkesin devam etmesi için kapsamlı saldırılar yapmadık. Gelinen noktada artık bir ateşkes gündemde kalmamıştır, her gün, her saat operasyon vardır. Tabii teslim olmayacağımıza, topraklarımızı da bırakıp gitmeyeceğimize göre –onlar diyordu "*toprakları bırakıp gitsinler, çekip gitsinler*"–, bizim açımızdan bu süreç artık giderek savaş sürecine dönüştü. Bundan sonra artık çatışmaların, savaşın gelişmesi sözkonusu. Çünkü Türk devleti imhayı dayatırken bizim de cevap vereceğimiz açıktır. Bu ateşkesin anlamı budur.

Washington görüşmeleri YNK'yi ihanete götürmeyi de amaçlıyor

***Serxwebûn:** KDP ve YNK ile yapılan Washington görüşmeleri bu sürecin bir parçası mıydı? Bu süreci nasıl etkiledi, hedef neydi?*

Anakarargah: Başlangıçta KDP ile YNK'nin barışından bir kaygımız olmadı. Hatta bu somut gelişmelere, PKK'ye ve genel gelişmelere karşı olmazsa çok olumsuz yaklaşmayacaktık. Peşin hükümlü değildik. Anlaşılıyor ki, bu anlaşma Kürdistan'daki genel gelişmeleri, ilk defa binlerce yıllık tarihimizi ortaya çıkaran imkanları tasfiye etmenin iyi bir aracı haline getirilmek isteniyor. Aslında öyle Kürt için özgürlük, bir meclis veya hükümet değil, tam tersine Kürdü, Kürdistan devrimini bitirmek için emperyalizmin kullandığı ve Türkiye'nin de içinde olduğu bir anlaşmadır. Bu anlaşmaya Türkiye çok şoven olduğu için karşı çıkıyor. Anlaşmanın maddelerine bakıldığında Türkiye'yi çok memnun edecek noktalar da var. Türkiye'ye gidip görüşme yapacakları söyleniyor. Anlaşmanın bir maddesi bu. Türkiye'ye gidip PKK'nin nasıl tasfiye edileceğinin, nasıl Güney'de konumlandırmayacaklarının planlarını, tartışmasını yapacaklar. Kendileri de söylüyorlar; "*Ankara sürecine, Londra sürecine alternatif yoktur. Biz bu anlaşmalara bağlıyız. Washington görüşmelerimiz bu anlaşmalara karşı değildir, sadece bu anlaşmaların daha iyi yürürlülüğe girmesi içindir.*" Şimdi anlaşmanın metni bunu söylüyor. Bu anlaşmayı, PKK'yi tasfiye etme temelinde ve bölgede kurulmak istenen emperyalist düzenle bağlı görmek gerekir. Hem PKK'yi tasfiye etme, hem Arap milliyetçiliğini sınırlama, hem de İran'ı tehdit etmenin özünde bu var.

Diğerleriyle birlikte düşünüldüğünde pek güvenli gözükmüyor. Biz aslında başta böyle yaklaşmak istemedik. Daha çok Kürtlerle ilgili bir sorun olduğu için hassas, dikkatli yaklaştık. En ufacık olumlu bir yan olsa bile engelleme değil, geliştirme yaklaşımımız vardı. Ama böyle olmadığı ortaya çıkıyor. Bir nevi TC'nin bütün isteklerini karşılama konusunda anlaşmışlar. "*PKK'yi tasfiye edeceğiz, boğacağız*" diyorlar. Bu anlaşmanın yaşama geçirilme imkanları kolay değildir. PKK'nin karşı çıktığı bir anlaşmayı Güney'de istediği gibi yaşama geçirmeleri mümkün değildir. Türk generali "*şuradan girerim, Şam'da öğlen molası veririm, istediğimi yirmidört saatte yaparım*" diyordu. PKK bu topraklarda yıllarca mücadele vermiştir, bu planı boşa çıkaracak gücü de vardır.

KDP lideri Barzani hâlâ Kürdistan'a gelmedi. Aslında onlar biraz da PKK'nin tasfiyesini bekliyorlardı. İşte önderlik tasfiye edilecek, Suriye etkisiz hale getirilecek, böyle olursa Güney'de düzeni daha rahat kuracaklarını düşünüyorlardı. Anlaşmayı daha rahat hayata geçirebilirdi. Ama bu olmadı, uzun süre beklemelerinin nedeni bu. Yeni devlet, meclis, hükümet kuracak insanlar bir yerde üç ay bekler mi? Bir devlet yetkilisi, hatta bir parti yetkilisi bir yere gittiği zaman en fazla bir hafta kalır, on gün kalır. Aylarca oldu niye gelmiyorlar? Tabii bu kuşkuludur. Niye gelmedikleri bu planın içine dahil olmayla ilgilidir. Bu komplo boşa çıkarıldı, herhalde yeniden bir durum değerlendirmesini yapacaklar. Artık o beklentileriyle Avrupa'da kalmaları mümkün değil.

Bu anlaşma Ankara ve Londra sürecinden çok farklı olarak YNK'yi de PKK'yle savaştırma noktasına getirmek istiyor. Ankara süreci çok başaramamıştı bunu. Anlaşmayı dinlediğimizde ilk algıladığımız noktalardan biri, YNK'ye biraz para vererek, KDP çizgisine getirilmesi isteğiydi. KDP'den çok, bu anlaşmada yapılmak istenen, YNK'nin konumunun değiştirilmesidir. Yoksa diğer unsurlar daha önce de vardı. TC-İsrail-ABD ilişkisi, bugün de KDP içine çekilerek bölgede TC'nin, ABD'nin istediği bir statükoya doğru gitmesi planı daha önceden vardı. Bu süreçte YNK biraz KDP ile barıştırılarak bu işin içine sokulmak isteniyor. YNK biraz bize mesafeli davranıyordu, bu ihanetten biraz uzak duruyordu, bunu ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Kaldırılabilir mi? YNK'nin tabanını ya da YNK'nin gücünü tümden bize karşı savaştırabilirler

mi? Bu ayrı konu. YNK bize karşı savaşarak acaba gerçekten hükümet mi olur, meclis mi olur, yoksa tümden yok mu olur? Çünkü YNK'yi yaşatan biraz da PKK'dir. Eğer YNK bugün ayakta duruyorsa PKK'nin varlığıyla ayakta duruyor. KDP'nin hiçbir örgüte, muhalefete şans tanıma özelliği yok. Faşist demeyelim, ama faşizan yöntemleri deneyen, tek hakim olmak isteyen bir feodal bey, prens, yani mutlakçı, başka bir kişi tanımıyor. YNK'ye ilk çıkışında KDP'nin tavrı bellidir, daha sonra bellidir, çıkışından beri yoketmek istemiştir.

Siyasi, ideolojik, kitle tabanında, kitle üzerindeki etkisini sınırlama ve diğer çalışmalar açısından KDP'yi sınırladık, küçük bir örgüt haline getirdik, güç kaynaklarını kuruttuk. KDP'nin kendi bölgesindeki etkinliğini bile kırdık. Böyle bir KDP'ye karşı YNK biraz ayakta durdu. Bu nedenle YNK, KDP'yle aynı çizgide savaşır mı, bu anlaşma uyum içinde yürür mü? Biz yüklendikçe bu o kadar kolay değil, tabii ki kırılacaklar. Yüklendikçe YNK uzun süren bir savaşı sürdüremez bize karşı. KDP zaten yorgun düşmüştür. KDP'nin bu kadar anlaşmaya yanaşmasının nedenlerinden biri de; TC ile birlikte bize karşı savaşta yorgun düşmesi ve bu işin savaşla yürümeyeceğini görmesidir. Bir de YNK ile birleşti, TC de zaten arkasında, acaba PKK'yi bitirebilir mi? Güçsüzlüğünden yanaştı. KDP-YNK anlaşmasıyla bölgede hakim olmak mümkün değil. Bize karşıdır, bölge halklarına karşıdır. Nasıl yerleşecek? Bu da planın bir parçasıydı. Diğer uçta Türkiye Suriye'yi etkisiz hale getirecek, bu anlaşmayla PKK etkisiz hale getirilecek, İran zaten Talibanlarla uğraştırılıyor, fazla müdahale edecek bir zamanı yok. Böylelikle kendi düzenlerini kolaylıkla yürüteceklerdi. Tabii bu gerçekleşmedi. Önderliğe karşı yürütülen komplonun başarısızlığa uğraması, en azından Türkiye'nin saldırganlığının boşa çıkarılması, aslında müthiş biçimde hazırlanan ve kısmen uygulanan bu planı bozdu. Belki KDP-YNK anlaşması böyle bir saldırı gücünün içinde etkili olabilirdi, bir sonuç alma şansı olabilirdi, ama bu plan bozulmuş, başarısızlığa uğratılmıştır.

Sürecin parçaları da olsa halkalar biraz koparılmıştır. TC, belki ABD'nin KDP-YNK anlaşmasına, Suriye'de önderliği tasfiye etme planı doğrultusunda göz yumacaktı. ABD, Türkiye'nin bu anlaşmaya karşı sessiz kalması için son dönemlerde Türkiye'ye desteğini daha açık göstermek istedi. TC, bu anlaşmaya bu temelde ses çıkarabilirdi. ABD'nin Suriye ve PKK Önderliği'ne komplosuna karşı ses çıkarabilirdi, ama şimdi bu güç bozulunca, bu anlaşma bize karşı başarısızlığa uğrayacağı gibi, TC bize karşı desteklese de diğer yönlerini boşa çıkarmak için elinden geleni yapacaktır.

Güçsüz anlaşmalar işbirlikçiliğe ve ihanete gider

Gerçekten bu anlaşmanın biraz teşhir edilmesi gerekiyor. Şimdiye kadar biz bunu çok fazla yapmadık. "*Belki olumlu hususlar bulunur, engellemeyelim, hatta ABD ile TC'nin Kürt politikası arasındaki çelişkiyi derinleştirelim, KDP'yi biraz TC'nin karşısına çıkaralım*" dedik. Anlaşmaya baştan beri karşı çıkma durumumuz olmadı, ama görülüyor ki bu anlaşma hiç de olumlu hususlar içermiyor. Çok zayıf ve güçsüz olan bir anlaşma ancak işbirlikçiliğe, ihanete gidebilir. Kürtleri arkasına almayacak, PKK'nin düşmanlığını kazanacak. PKK'nin o büyük dostluğunu, büyük gücünü, Kürdistan'daki genel gelişmeleri arkasına almadan bir güç olacak. Mümkün değil! Bu yönüyle güçsüz olanın başka şansı yok, bu anlaşma da güçsüz olmuştur.

TC'ye bel bağlayan Kürtlük güç olabilir mi? TC bütün Kürtlerin düşmanıdır. TC ile alakası olan her Kürt anlaşması veya Kürt ilişkisi bitirilmiştir, güçsüzleştirilmiştir. Buna bütün Kürdistan halkının duyarlı olması gerekiyor. Bu konuda duygusal yaklaşmak değil, politik yaklaşmak gerekiyor. İşte "*gerici Kürtler anlaşmış, iyi değil mi?*" demek doğru değildir. Biz de istiyoruz Kürtlerin anlaşmasını, bunun için barış konferansını istiyoruz, ulusal birlik, ulusal barış istiyoruz. Ama burada KDP ile YNK'nin anlaşması Kürdü geliştirme, güçlendirme anlaşması değil, Kürdü bitirme anlaşmasıdır. TC'nin ve emperyalizmin PKK'yi bitirme arzularını karşılama anlaşmasıdır. Kürdün çıkarlarından çok TC'nin çıkarlarını koruyacak bir anlaşmadır. Halk, sıradan insan "*iki Kürdün anlaşması iyidir*" diyebilir. Bireysel olarak bakıldığında hepimiz için bu geçerli. Ama işin özü öyle değil, işin özü kapsamlı. Bütün Kürdistan genelindeki gelişmeleri bitirmek istiyorlar.

Türkiye Kürt sorununda çıkmaza girmiş, Kürt sorunun çözemiyor. Türkiye'nin Kürt sorununu çözmesine yardımcı olacaklar. Kürt sorunu denince en başta akla Türkiye gelir. Hem coğrafya, hem güç itibariyle Kürdistan'ın en büyük parçası Türkiye'dedir. Buradaki özgürlük mücadelesinde Türk devletine yardım eden bir anlaşmanın herhalde Kürt anlaşması olmayacağı açık. Büyük parçanın, büyük mücadelenin geriletildiği yerde çok yerel, küçük Kürt parçasının avantajlı çıkacağını söylemek hayal olur, safdillik olur.

Bu anlaşmanın özü çok basit çıkarları, yerel çıkarları korumak için belirli bir grubun, mafya çetelerinin Türkiye'de çıkarları nasılsa, KDP'nin de çıkarı öyledir. YNK de buna bulaştırılmak isteniliyor. Yerel, çok basit, dar çıkarları için genel çıkarlar feda edilmek isteniyor. Bu anlaşma böyle olursa tabii ki karşı duracağız. Öyle Kürdistan halkını bitirmesine fırsat vermeyeceğiz. Genelde Türk devletine karşı savaşımımız sürüyor, emperyalizmin komplolarına karşı savaşımımız sürüyor, iç ihanete karşı savaşımımız da sürecek.

Mafya geleneksel devleti çürüttü

Serxwebûn: *TC iç siyasetinde yaşanan mafya krizinin hemen ardından PKK Önderliği'ne ve Suriye'ye yönelik geliştirilen savaş çığırtkanlığını nasıl değerlendiriyorsunuz? Bunda emperyalizmin rolü nedir? TC'nin Suriye'ye yönelik gerçekleştireceği bir saldırı III. dünya savaşına neden olabilecek bir içerik taşıyordu –hâlâ da taşıyor–, neden böyle bir çılgınlığa girişildi?*

Anakarargah: Şöyle bir klasik değerlendirme yapabiliriz: Devletler iç sorunlarını çözmek için dışa yönelirler. Biraz sorunları çözme yöntemlerinden, yollarından biri de bunu dışa taşırmaktır. Klasik bir yöntemdir. Bu doğrudur, ama tek başına sadece mafya sorunlarıyla ilgili böyle bir krizin ortaya çıktığını söylemek olayı darlaştırmak, basitleştirmek olur. Bu kadar basit değildir. Bu mafya denilen nedir? Ordu kesimidir. Hem kara paraları düzenin içine çeken, hem de geleneksel burjuvazi, geleneksel devlet ilişkilerini sarsan, çürüten mafyadır. "*Türklerin devlet anlayışı çok güçlüdür,*" devlet kavramı baba-devlet olarak, yani her şey devlet, varlıklı devlet kavramı olarak tanımlanır Türklerde. Bu yönüyle mafya, devleti çürüttü. Bu geleneksel baba devlet, geleneksel egemen devlet, her şeyi çözen devlet anlayışı yerine böyle çok basit çıkarların devleti haline geldi. Bu geleneksel devlet anlayışına, geleneksel devlet idiolojisine karşı büyük bir çürüme. Bunun için bu düzen islamcıları hizaya getirirken, PKK'yi bilmem sınırlamak isterken, bunları da yola getireceklerdi. Bu yönüyle şöyle bağımsız olabilir: Dışa yönelik tehdidin, saldırganlığın olduğu yerde ordu öne geçer, kitleyle ilişkide olan siyasal partilere geçer, bu yönüyle restorasyonda içerideki bazı güçleri tasfiye etme daha da kolaylaşabilir.

PKK Önderliği'ne yönelik girişimin altında yatan bir neden de, aslında ordu başarısızdı, başarısızlığını örtmek için içe ve dışa yöneldi, önderliğe yöneldi. Bu biraz ordunun içerideki başarısızlığını örterek, içe yönelik ordu için itibar kazanarak kendisini biraz daha otoriter, güçlü noktalara getirmesi biçiminde düşünebilir. Bu siyasal açıdan da böyledir. Ordu tümden militaristleşmiştir. Teknik gücüyle, taktik gücüyle, hareket kabiliyetiyle aslında her gün operasyon yapılabilecek bir kabiliyet kazanmıştır. Bize karşı savaşta belli bir tecrübe kazanmıştır, ama bizim tarzımız ters geldiği için, tarzımız karşısında Türkiye'de düzenli ordu gücünün başarısızlığa uğradığı açıktır. Kendi topraklarımızda, kendi ülkemizde haklı bir zeminde savaşıyoruz ve bu savaşımız orduyu başarısızlığa götürdü.

Dışa yöneliminde emperyalizmin ve siyonizmin parmağı var. TC Suriye'ye karşı bu kadar açık tehdide girdiyse, hatta "*bütün dostlarımıza sesleniriz, bütün dünyaya sesleniriz*" diyorsa, neye güvenerek bunu söylüyor? Tabii İsrail ve TC için çok önemli. ABD, İngiltere ve dünyada İsrail lobisi hakimdir. Bunun için Türkiye İsrail'i arkasına almıştı, tabii İsrail-Türkiye ittifakı stratejiktir, yeni değildir, daha da kapsamlılaştırılmıştır, ayrıntılandırılmıştır. Belki bunu 1920'lerde kemalist iktidarla birlikte başlatmak mümkündü. Böyle bir ilişkiyi bugüne bağlamak doğru değil. İsrail devletinin kurulmasıyla birlikte bu ilişki başlamıştır. İki devlet de Batı'ya, emperyalizme bağlıdır, Batı değer yargılarını, ölçülerini alarak bölgede yaşamak isteyen, birbirlerine muhtaç iki güçtür.

Şimdi Ortadoğu'da Türkiye olmasa İsrail yok olabilir, "*ben kolay kolay yaşayamam*" diyor. Türkiye'nin düzeninin değiştiği, İsrail karşıtı olduğu düşünüldüğünde, yine bölgede bir İsrail devletinin olmadığı düşünüldüğünde ve siyonizmin, ABD ve İngiltere'nin Türkiye'ye bu kadar destek vermediği düşünüldüğünde yaşayamaz. ABD veya İngiltere dünyadaki tüm devletlere bu kadar kayıtsız şartsız destek veriyor mu? Vermesinin nedeni biraz İsrail olgusuyla ilgilidir.

TC'nin bu tutumu ABD ve İsrail siyonizmiyle bağlantılıdır. Türkiye hem bunların bölgede ortak düzenini kurmak istiyor, hem de bu ittifaktan faydalanarak Kürt sorununu çözmek istiyor. Böyle ikili bir yönü var. Arap milliyetçiliğinin önemli güçlerinden biri de Suriye'dir, Hafız Esat'tır. Onu tehdit etti. Bu bir korkutma, bir tehdit. Yani "*fazla konuşmayın, biraz ağzınızı dikkatli açın*" demektir. Bunu herhalde Suriye anlayacak durumdadır. ABD'nin tümden karşı çıkacağı bir Türkiye Ortadoğu'da böyle bir cesaretle konuşabilir mi, savaş çıkarabilir mi? Böyle bir komployu Suriye de gördüğü için temkinli davranmıştır. Öte yandan İsrail-Türkiye ilişkisi var. İsrail böyle bir durumda Suriye'nin korkutulmasını, tehdit edilmesini, Türkiye sorunuyla karşı karşıya bırakılmasını istedi. İsrail epey bundan yararlandı, yararlanıyor, avantaj kazanılıyor. Arap milliyetçiliğinin böyle Türk devletiyle karşılaşması onun hareket kabiliyetini arttırıyor. İsrail hareket kabiliyeti kazanmak, İsrail-Filistin görüşmelerinde Arap milliyetçiliğinin dayatmalarını boşa çıkarmak istedi. Filistinliler Batı'nın desteğini almaya çalışıyorlardı, hatta ABD giderek Filistinlilerden biraz yana gözükmeye, Netanyahu'yu sıkıştırmaya çalışıyordu. İşte böyle bir Türkiye tehditiyle Arapları zayıf düşürerek İsrail'i avantajlı konuma getirmenin de payı vardır.

> "Emperyalist cephe her yerde devrime, devrimci hareketlere karşıdır, ama çıkarları sözkonusu olduğunda ise bir tek çizgidir. Sovyetler Birliği'nin, reel sosyalist sistemin yıkılmasından önce emperyalizmin bir bütünlüğünden sözetmek mümkündü, daha bütünlüklü davranabiliyorlardı. Kaldı ki o zaman bile Batı'daki devletlerin ABD ve diğer ülkelerle çelişkileri vardı, ama çok fazla dillendirmiyorlardı, biraz daha net çelişkileri görüyorlardı. Ama reel sosyalist sistemin yıkılmasından sonra giderek böyle çıkar çekişmeleri daha da arttı."

Türk devletiyle barışçıl yollarla yol almak artık mümkün değil

Türkiye bu noktada çok farklı düşünerek, PKK'nin kendisine avantaj sunduğu bir dönemde Kürdistan sorununu çözmek, önderliği tasfiye etmek için değerlendirdi. Ama artık içeride Kürt sorununu çözmekte fazla ileri adım atamaz, savaşı tırmandıramaz bir düzeye geldi. Bundan sonra ne olacak? İnişe geçecek, artık eski kapsamlı operasyonlar yapamayacak, baskı yapamayacak, milli mutabakatı sağlayamayacak, burjuvazinin desteğini alamayacaktır. Nitekim bugün burjuvazi "*Kürt sorunu siyasal yöntemlerle çözülsün*" diyor. Tabii mafya krizi, restorasyon vb. ihtiyaçlar da dikkate alındığında böyle bir yönelimin içine girdi.

III. dünya savaşı çıkar mı?

Böyle bir saldırı olabilir. Suriye'ye yönelik saldırı basit değildir, çok karmaşıktır. Bilindiği gibi ABD Irak'ın bazı yerlerini bombalamak istediğinde, Yeltsin hemen "*III. dünya savaşı çıkar*" dedi. Herhalde Yeltsin çok votka içtiği, ya da boş bulunduğu için değil, gerçekten bölge çok hassas olduğu için bu sözü kullandı. Belki abartılıydı, belki çok çabuk kullandı, ama en azından Rusya'nın hassasiyetini ortaya koyuyordu. Belki çok diplomatik değildi, belki de bilinçli kullandı hassasiyetlerini ortaya koymak için. Yine birçok devlet karşı çıktı. Türkiye'nin Suriye'ye girmesi, herhalde bir III. dünya savaşı kapsamında bir savaş ortaya çıkarırdı. Bütün taşları yerinden oynatırdı, Arap milliyetçiliği ayağa kalkardı. İran, müttefikinin bu hale getirilmesine büyük bir tepki duyardı, Rusya sessiz kalmazdı. Bunlar dikkate alındığında, böyle bir çılgınlığa düşecek kadar kapsamlı bir plan.

Türkiye için Kürt sorunu çok önemli, Kürt sorunu için her şeyi yapabilir. Bunu herkes görmeli, aslında bundan sonraki mücadelemizde, çalışmamızda halkın duyarlı olması, bunu görmesi gerekir. Kürdistan sözkonusu olduğunda Türkiye bırakalım hak vermeyi, barışa yanaşmayı, III. dünya savaşı bile çıkarabilir. Bu nedenle anlaşılıyor ki, Türk devletiyle barışçıl yollarla yol almak artık mümkün değil. Kürt halkı, bizler çok barışçıl çözümü belirttik, ama bunların artık Türkiye gerçeğinde çok fazla bir anlamı yoktur. Bu yüzden herkesin gaflet uykusundan uyanması gerekiyor.

"*PKK savaşı bırakırsa Kürt sorunu çözülür, PKK şöyle yaparsa sorunun çözümü kolaylaşır.*" Bunlar aslında kendini kandırmadır. Düşmanı, Ortadoğu gerçeğini fazla tanımayan Kürtlerin kendi kendini aldatması gibi bir gaflet durumudur. Bu çılgınlığa girişildi. Düşmanın Kürt sorunundaki hassasiyetinin ne kadar önemli olduğunu, Kürdistan'a bakışının ne olduğu konusunda çok önemli dersler, sonuçlar çıkarılması gerekiyor. Şunu herkes görmeli; Türkiye PKK'yi bitirirse hiçbir Kürt kalmayacak, hiçbir parçada Kürt örgütü kalmayacak. Özellikle bu kadar militaristleşip çılgınlaşan, bu kadar ordusunu modernize eden bir gücün, PKK'yi tasfiye ettikten sonra bölgedeki hiçbir Kürt hareketinin gelişimine izin vermeyeceği, Kürt partilerine hiçbir şey vermeyeceği açıktır. Bırakalım bunları, yüzüne bile bakmaz, tükürür. Savaşla bu kadar sıkışan, zorlanan Türk ordusu böyle yaklaşıyorsa, hiçbir gücü olmayan, hiçbir etkisi olmayan partilere, kişililere nasıl yaklaşacağını herkes değerlendirmeli, bundan sonuç çıkarmalıdır. Bizim açımızdan bu çılgınlıktan çıkarılması gereken siyasal ve pratik dersler vardır.

Daha başka güçler devreye girebilirdi, çünkü Suriye'ye giriş, İsrail'le ittifak,

ABD'nin tek başına Ortadoğu'da düzen kurma politikası olurdu. ABD'nin Ortadoğu'da tek başına düzen kurma politikasına daha farklı devletler de çomak sokacaktı. Almanya, Fransa çomak sokardı, birçok devletlerin de devreye girdiği bir cepheleşme ortaya çıkardı. Bütün devletler birbirleriyle savaşmasa bile, Ortadoğu'da III. dünya savaşı ortaya çıkabilirdi. O kadar riskli, tek başına hakim olma, Almanya'yı, Fransa'yı, Rusya'yı dikkate almayan, sadece kendi bencil çıkarlarıyla kurma girişimi olur ve bu çok tehlikelidir.

75. yıl armağanı başarısız kalmıştır

Serxwebûn: *Böyle bir sürecin gelişmesinde Lozan Antlaşması'nın yıldönümü ve TC'nin 75. yıl kutlamalarının etkisi var mı?*

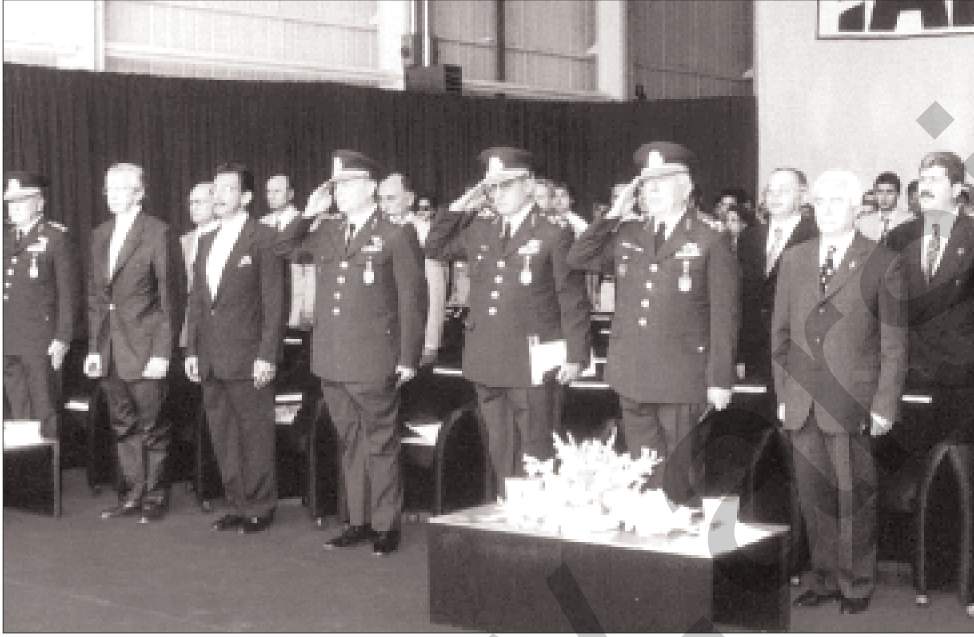
Anakarargah: Tabii var. Türkiye için bu tür şeyler önemlidir. 75. yıldönümünde yeni bir hediye vermek istiyorlardı. Yani ya önderliği tasfiye edecekler, 15 yıllık büyük bir zarardan kurtulacaklar, ya da cumhuriyetin 75. yıldönümünde PKK'yi tasfiye edecek, islamcıların üzerine gidecek, mafyayı temizleyecek, böylelikle 75. yılda yeni bir atılım gerçekleştireceklerdi. Cumhuriyetin yenilenmesi, yeniden doğuşu... Bu yönde güç kazanması biçiminde bir anlayış var. Dikkat edilirse Türkiye'de büyük bir 75. yıldönümü kutlamaları var. Herkesin yakasına rozet takıp herkesi cumhuriyetçi yapmışlar. Herkes 75. yıla angaje olmuş, hiç kimse karşısında değil, tümden destekliyor. Bu heyecana herkes bir milli maç duygusuyla katılmış durumda. 1923'lerde işte dışta Yunanlılar ezilmiş, içte Kürtler ezilmiş, cumhuriyet kurulmuş. Şimdi de Suriye'yi ezecekler, PKK'yi tasfiye edecekler. Cumhuriyetin kuruluşunda olduğu gibi iç ve dış düşmanları tasfiye ederek kendisini sağlamlaştırmış, kurmuş olacak.

Lozan Antlaşması'yla ne kadar bağı olduğu çok önemli değil. Onu da cumhuriyetle birlikte görmek lazım. Yani gücünü kullanıp içeride muhalefeti tasfiye ederek, dışarıda Yunanlılara karşı sa-

vaşı kazanarak, kendisini güçlü bir konumda tutup Lozan'da dediğini yaptırması var. Böylelikle Batı dünyasının bekçisi de oluyor. O zaman da laiklik, laik cumhuriyet diyerek "*laikliği kurduk, Osmanlı İmparatorluğu'ndan laik bir cumhuriyet çıkardık, Batı değerleriyle bezenmiş, donanmış bir cumhuriyet çıkardık*" diyerek Batı'nın desteğini aldı. Batı da Lozan Antlaşması'na pek fazla ses çıkarmadı, Türkiye'nin Kürtler üzerinde misak-i milli sınırları içerisinde hakimiyet kurmasına izin verdi. Nasıl ki Lozan'dan önce bir Sevr var, Batı'nın Kürdistan ve Ermenistan konusunda baskıları var, Türkiye'nin biraz demokratikleşmesini, çok sesli olmasını istiyor, yani üniter, federatif, bağımsız bir Kürdistan değil, otonom Kürdistan durumu vardı. Lozan'ı nasıl öyle kurtardıysa, şimdi de dış dünya "*Kürt sorununu siyasal yöntemle çöz ve demokratikleş*" vb. dediği ortamda Suriye'nin, önderliğin üzerine giderek Lozan'daki gibi avantajlı duruma gelme ve dünyanın sesini kısma, suskun kalmasını sağlama gibi kapsamlı bir düşünce var.

Serxwebûn: *Emperyalizmin PKK Önderliği'ne saldırısının PKK'deki gelişmeler ve VI. Kongre sürecine girilmesinin arasındaki ilişki nedir? Özellikle önderliğe karşı komplo girişimiyle partideki gelişme düzeyi arasındaki bağlantı nedir?*

Anakarargah: Önderliğe karşı başından beri yapıdan koparma çabaları, suikastler var. Önderlik kabul edilmemiştir. "*Apo'ya hayır, PKK'ye evet*" denilmesinin ve bütün tasfiyecilerin, provokatörlerin en başta önderliği hedef alması önemlidir. Dikkat edilirse partinin programına karşı bir şey yok, partinin şu mücadelesine, şu yöntemine, geçmişine değil, hep önderliğe yönelmişlerdir. Şemdin'de de görüldü. Şemdin de "*ben geçmişimde çok kötü bir şey yapmadım, hatta gurur duyuyorum*" gibi şeyler söylüyor. Ama girdiği tavır; PKK'ye evet, Apo'ya hayır. Yani kendilerinin hakim olduğu, önderlikten koparılmış bir PKK'ye evet.

Tabii PKK Önderliği'ne saldırının PKK içindeki gelişmelerle bağlantısı var. Emperyalizm ve sömürgecilik Şemdin'den çok medet umuyordu, çok izliyordu. Şemdin partiyi giderek ele geçiriyordu, partiyi, parti yaşamını, örgüt anlayışını, silahlı mücadelesini, yoldaşlık ilişkilerini PKK olmaktan çıkarıyordu. Bunun çabasını çok gözükara bir biçimde veriyordu. Sömürgeciler ve emperyalizm Şemdin'nin böyle bir rol üstlendiğini, içeride direkt önderliğe ve partiye karşı bir tutum içinde olduğu görüyordu. Ne var ki başarısızlığa uğradı. Şemdin'in başarısızlığa uğratılıp bu komplonun, provokasyonun, tasfiyeciliğin ortaya çıkarılması ve saldırıların ondan sonra gelişmesi ilginçtir. İlk başta hatırlanırsa, "*PKK'nin ikinci adamı kaçtı, PKK çözülüyor, zayıfladı, tükendi*" gibi çok propaganda yaptılar. Ama aradan dört-beş ay geçince ateşkesten önce bizim durumumuz Kuzey'de de çok iyiydi, etkin eylemler yapıldı. Ama PKK'nin bırakalım tasfiye olması, savaşı geliştirdiği, geliştirebileceği görüldü. Ve o zaman şunu gördüler: Şemdin geldi, ama PKK tasfiye edilemedi, bitirilemedi, hatta güçlenerek çıktı.

25 yıllık mücadele TC rejimini inişe geçirmiştir

Bir nevi içindeki kanser hastalığının giderilmesinden sonra bünye biraz daha sağlamlaştırıldı. Böyle bir komplo saldırısında PKK'nin içindeki bu gelişmelerle içini düzeltmesi ve giderek daha sağlam bir bünyeye kavuşması, önderlik çizgisinin daha derinleşmesi sözkonusu oldu. Aslında Şemdin olayı partileşmenin önünü açtı. Ondaki olumsuzlukların kavranması, buna karşı mücadelede partileşmenin bilincini çok güçlendirdi, daha da güçlendirecek.

PKK'nin 25 yıldır yürüttüğü mücadele, TC rejimini inişe geçirmiştir. Artık eskisi gibi bize karşı yönelecek yöntemleri yok. Bir nevi zirveye çıktı, artık inişi yaşıyor. Böyle bir dönemde PKK VI. Kongresi'ni gerçekleştirecek, gerilla tarzında kendisini güçlendirecek, parti tarzında, örgütlenmesinde, militanlıkla, insanlıkla kendini güçlendirecek. VI. Kongre'yle TC'yi giderek çöküşe götürecek, PKK'yi devletleştirecek bir noktaya getirecek. Cezaevlerinde militanların böyle kendini yakması, fedailiğin bu kadar gelişmesi aslında PKK içinde geliştirilen militan anlayışının, özgürlük anlayışının, özgürlüğe, vatana bağlanmanın, 14 Temmuz ruhuna, Zilan ruhuna bağlanmanın gelişmesinin dışa vurumudur. Cezaevlerindeki direnişleri, kendini yakma olayları sadece kitlesel tepki, sadece bir protesto olmaktan çok, PKK'deki gelişen militanlık düzeyinin, özellikle Şemdin tasfiyeciliğinin tasfiye edilmesinden sonra ortaya çıkarılan militanlık, partileşme düzeyinin, geliştirilen özgürlük anlayışının cezaevi koşullarında kendisini açığa vurması oluyor.

NATO'nun gladyo programı yalnızca PKK üzerine çalışıyor

YNK-KDP planı bile nasıl geliştirildi? Emperyalizm şunu gördü: PKK giderek bütün Kürdistan özgürlük hareketlerini, Kürdistan parçalarında inisiyatifi kazanmıştır. Ne kadar KDP'yi ve TC'yi savaştırdıysa da PKK Kürt sorununda inisiyatifi tümden ele geçirdi. Giderek dizginlenemez biçimde kendisini yönetiyor, giderek Ortadoğu halklarına yansıtacak durumda. PKK'nin içindeki gelişmeleriyle bölgede yarattığı etki birleşince böyle bir komplo gerçekleşti. Bir Şener'in komplosu neyle ilgiliydi? Direkt serhildanlar gelişecek, ordulaşma boyutlanacak, PKK büyük bir gelişme içine girecek, böyle bir süreçte partiye karşı bir komplo, provokasyon gerçekleştirildi. Aslında '88'de Hüseyin Yıldırım'ın ortaya çıkması, çıkarılması da böyledir. PKK'deki gelişmelerin görülmesiyle PKK'nin durdurulmak istenmesi var NATO tarafından. Yani PKK'ye dayatılan provokasyonlarda, komplolar biraz da PKK'nin gelişmesini, PKK'nin yeni hedeflere, amaçlara, mevzilere ulaşmasını engellemek için yapılan planlardır.

PKK olmazsa bölgedeki bütün devrimci, demokratik, anti-emperyalist savaşımın yıkılacağı da açık. Ne bu kadar dıştan baskı yapılsın, ne bu kadar savaşılsın, bu önderlik ayakta kaldığı müddetçe, zayıflıkları gideriyor. Dedikleri gibi marjinalleşmeyi yaratamıyorlar. Belki başka bir örgüt olsaydı şimdiye kadar marjinalleşirdi. Niye PKK marjinalleşmedi? Önderliğin büyük ideolojik gücü, büyük temposu, büyük savaşı her türlü çürümeyi, marjinalleşmeyi engelliyor. Artık PKK'nin içinden umutlar kesildi, PKK'nin içinde Şemdinler, Şenerler çıkarılarak olmuyor. Yine PKK'nin dışında birçok parti, örgüt var, bunları da geliştirmekle önünü almak mümkün değil. İçeriden ve dışarıdan çökertilemiyor, buna karşı en büyük güvence de, bunu sağlayan en temel etken de Parti Önderliği'dir. Sömürgecilik, emperyalizm net gördü. Bu yönüyle önderliğe karşı komplo bu kadar uluslararası boyutta, bu kadar gözükara, neredeyse bir kişi için III. dünya savaşı çıkarılacak düzeyde. Önderlik belirtti zaten; I. Dünya Savaşı'nın çıkması bir cinayetle başladı. Bir kişiyi öldürmek için III. dünya savaşının çıkarılması bu kişinin konumunu gösteriyor. Parti içindeki konumun dışında genel konumunu gösteriyor.

Tabii bunun gladyo yönü de önemlidir. Gladyo, NATO tarafından son kurtuluş savaşları için bulunmuş bir araçtır. Ama burada bir nokta var; komünizme karşı kurulmuştu, komünizm sorunu kalmadı. NATO içinde aslında sadece TC'nin bu sorunu kaldı. ETA bilindiği gibi gladyoyu açığa çıkardı, orada kullanılmıyor, İtalya'da kullanılmıyor. Kala kala aslında NATO gladyosu, onun tecrübesi, birikimi veya NATO'nun gladyo programı yalnız PKK üzerine çalışıyor. Yani gladyo sadece PKK için kalmış. Peki bu gladyoyu nereye kullanacak? Gladyo tümden yok oldu mu? Tümden yok olmadı, tümden tasfiye edilmedi. Diğer NATO ülkelerinde gerilla yenildi, ama bütün komünizme karşı, ulusal kurtuluş savaşlarına karşı programı şu an PKK'ye yönelmiş durumda. Gladyo ve kontr-gerillayı PKK'ye yönelmiş biçimde görmek lazım. Başkan'ın belirttiği gibi gladyo millileştirilmiştir. Devlet bunu söyledi "*millileştirdik. Aslında biz onları kullanıyoruz, gladyoyu sadece biz kullanıyoruz, bizim denetimimize girmiştir. Gladyo bir sürü ülkede kullanılıyordu, diğer ülkelerde geçersiz hale gelince bizim kullanacağımız noktaya gelmiştir*" diyor.

Şu anda NATO ülkelerine veya NATO'ya tehdit biraz Sırbistan'da, şurada-burada var. NATO belirli operasyonlar geliştiriyor, Sırbistan buna biraz engel. Ama orada gladyonun kullanılması sözkonusu değil. Gladyoda daha çok komplo, provokasyon, gizli planların devreye sokulması var. Sırbistan'da ise açık savaş var. Gladyonun devreye sokulması, NATO'nun açıkça girmesi demektir. Tabii gladyo daha kapsamlı, böylesi savaşı içeren, komployu içeren, çeşitli gizli ilişkileri içeren, çeşitli ilişkiler içerisinde birçok devletin parti örgütlerini, maddi ve manevi güçlerinin desteğini arkasına alan bir özel örgüttür. NATO ise ayrı bir örgüt. Özel yöntemlerle susturmaktan çok, açık ve net bir örgüt.

> "Bundan sonraki süreçte bir kongre yaşayacağız. Bu kongreden diğer kongreye kadarki süreç artık sonuca doğru gittiğimiz iki kongre arası olacak. İki kongre arası biraz da artık özgürleşen Kürdistan, devletleşen Kürdistan'la kesin özdeşleşecektir. Bunu kimse engelleyemez."

Serxwebûn: *Amerika önderliğin Avrupa'ya çıkmasını istenmekte. Özellikle önderliği Avrupa'ya çekme gibi bir çaba var. Buradaki asıl hedef nedir?*

Anakarargah: ABD, İngiltere vb. ülkelerin yumuşatılmış, sınırlandırılmış bir PKK arzuları var. Tümden yoketme değil de, giderek artık Başkan Apo'yu da kabul eden, partiyi de kabul eden bir çizgiye gelme durumları var. Bir söz var "*bükemediğin eli öpeceksin.*" Öpmeseler bile, bükemezler. En azından bu eli sıkmak istiyorlar, böyle bir gelişme mümkündür bazı çevreler açısından. Ama bu noktaya gelinmiş mi? Gelinmemiştir. İstek genel devlet içinde veya kapsamlı bir istek olmasından çok, devletler içinde belli çevrelerin isteği olabilir. Güçlü bir istek de olabilir, ama daha devletlerin iradesine dönüşen bir irade olduğunu söylemek mümkün değil. O noktaya gelmemiştir, ama kendilerine göre önderliği çekmek istedikleri bazı planları olabilir. Türkiye kendini aldatmıştır, onlar da kendilerini aldatıyor olabilir. Bu önderliği diğer önderliklere benzetip, "*gelirse nasıl kendimize benzetebiliriz?*" diye düşünmüş olabilirler, mümkündür.

Önderlik bu konuda hiçbir zaman kaygılı değil. Parti Önderliği V. Kongre Politik Raporu'nda şunu belirtiyordu: Biz hristiyanlarla görüşebiliriz, ABD ile de görüşebiliriz. Yani herkesle görüşebiliriz. Davamız o kadar haklı ki, o kadar doğru ki, bunu herkesle rahatlıkla tartışabiliriz. Hristiyan'la da paylaşacağımız bir şey vardır, müslümanla da vardır, hatta Batı dünyası ırkçılığıyla da paylaşacağımız bir şey vardır. Çünkü bizim istediğimiz birçok ölçü, birçok istek aslında Batı değer yargılarının, ölçülerinin çok ilerisinde değil. Bu yönüyle Kürdistan özgürlüğü, Kürdistan halkının, ulusunun kimi siyasal, politik, yani demokratik devrim hakları, aslında burjuvazinin veya burjuva dünyasının çok redd edeceği haklar değil. Devrimimiz aynı zamanda milli demokratik devrimdir. Burjuva taleplerini içeren milli demokratik devrimi veya burjuva dünyanın gerçekleştirdiği ulusal devlet kurma ve demokratikleşmeyi Batı dünyası çoktan gerçekleştirmiştir. Bu yönüyle Kürdistan halkının özgürlük taleplerinin çok çekişmesi, çatışması yoktur. Tabii PKK'nin sosyalist ideolojisi vardır, o yönüyle tümden bir ayrılaşma veya çakışma, zorlanma düşünülemez. İdeolojik anlamda, ilerideki toplum projesi açısından farklarımız açıktır, ama bir milli demokratik devrim talepleri açısından çok aykırı, çok ters gelecek talepler de değildir.

Bu yönüyle belli Batı ve emperyalist devletler PKK'nin en azından ulusal demokratik devrim çerçevesindeki kimi taleplerine artık alışmışlardır. Hatta PKK'nin de giderek Kürt halkının temsilcisi olduğunu görmüşlerdir. Başkan Apo'nun da artık bir parti lideri değil, bir ulus önderi olduğunu görüyorlar. Şu anda ulusu reddedemeyeceklerine göre, ulusu tümden inkar edemeyeceklerine göre, bazı çevrelerde Parti Önderliği'ni redetmeme, Parti Önderliği'ni isteseler istemeseler de, içlerine sindiremezlerse de kabul etme noktasına getirmiş olabilir.

Avrupa ikiyüzlü davranıyor

Serxwebûn: *PKK Önderliği'ni bu çizgiye çekemedikleri gibi, özellikle Avrupa'da yaratmak istedikleri örgütsel yapıya da örgütsel yapıyı böyle bir duruma çekme çabaları olabilir mi? Veya Avrupa'daki sağ-liberal tarz buna zemin midir?*

Anakarargah: Avrupa'daki yaşam tarzının verdiği kültürün yumuşak karnı, zayıf yanı, aldanma yanı var. Avrupa'nın demokratik yönüne, partilerine aldanma yönü var, böyle bir zayıflığı taşıyabilir. Ama şu açık ki Avrupa bu konuda yine ikiyüzlüdür. Kürdistan gerçeğine geldiğinde halkı, toplumu kandıracak, hiçbir umut da vermiyor. Avrupa'nın kandırması, Kürdistan halkını kendi çizgisinden çekmesi mümkün değil. Nasıl çekecek? Çekme koşulu nedir? Başkan şunu söylüyor zaten: "*Kürtlerin en temel talepleri var, bunları kabul edin, ben susacağım, ben sesimi keseceğim, partimi de dağıtacağım.*" Bunu başka bir biçimde okursak, bugün en sıradan talepleri bile kabul etmiyorsunuz, ondan da uzaksınız. Ona bile yanaşmamışsınız, ona gelin diyor. Bu yönüyle Avrupa örgütümüzde, Avrupa kültürünün, yaşam zeminin yumuşaklığı olabilir. Bu kadar uzun süreli yürüttüğümüz savaşı, bu insanca savaşı giderek anlamlı görmeyenler çıkabilir. Bazıları böyle çok aldatılmış, yani aptal olabilirler. Çünkü Kürtler tarihlerinde çok gafildirler, düşmanlarını tanımamışlardır. Ermenilerin geçmişte düştüğü yanılgılara düşmüş olabilirler.

Ermeniler de I. Dünya Savaşı öncesi ve sonrası Batı'ya çok güvendiler, hristiyandılar. Ama Ermeniler yok edildi, Batı sesini çıkarmadı. Ermeniler Batı kültürüyle içli dışlıydı, hristiyanlık veya Avrupa değerlerinden çok uzak değillerdi. Buna rağmen sahip çıkılmadı. Kürt sorunu sözkonusu olduğunda tehlike daha da büyüktür. Batı'ya çok fazla yönelecek aptal Kürtlerin "*Batı söz verecek, yapacak*" yaklaşımları var. Öyle değil, Batı'yı da, dünyayı da bu çizgiye getirecek Kürt halkının direnişçiliğidir. Türkiye karşısında varlığını sürdürürse, güç olursa ileride Batı da, dünya da Kürt sorununun arkasına geçebilir. TC Ermenileri yok etti, susturdu, onların sorunu kaldı mı? PKK'yi de hallederse Kürt sorunu kalmaz.

Biz tabii eleştiriyoruz, bu yönlü tehlikeleri de görüyoruz. Avrupa'da çok Batı merkezli bir düşünce tarzının zaman zaman ortaya çıktığını, bazen bizde de yanılgıların ortaya çıktığını görüyoruz. Batı'nın ikiyüzlülüğü şurada: Kendi çıkarları için bir taraftan demokrat kesilirken, diğer taraftan da faşist örgütleri veya katliamcı devletleri desteklediklerini görüyoruz. Herkesin bunu görmesi lazım. Örgütümüzün de, halkımızın da görmesi lazım.

Avrupa örgütümüz içinde böyle şeyler çıkamaz. Çıksa da yaşayamaz, kendisiyle sınırlı kalır. Yani üç-beş kişi kalır, taban bulamaz. Hangi tarih üzerine, ne üzerine yaslanacak? Bu mücadeleyi yürüten PKK'dir. Avrupa'daki halk bu kadar örgütlü hale geldiyse kim getirdi? Hangi reformist örgüt getirebilirdi? Hangi önderlik getirebilirdi? Kimse bu halkı böyle örgütleyemezdi. Dünyada bütün örgütler Avrupa'da erimiş, halk erimiş. Hiçbir halk, hiçbir örgüt Avrupa'da varlığını sürdürebilmiş mi? Bu hangi temelde ortaya çıkmış? PKK ideolojisi, önderliği, savaşı olmasaydı Avrupa'da halk örgütlülüğü ortaya çıkabilir miydi? Mümkün değil. Bu nedenle birkaç kişi ortaya çıkabilir veya heveslenebilir, ama hevesleri kursaklarında kalır. Ne Avrupa örgütümüz başka örgüttür, ne de Avrupa'daki halkımız diğer halklara benzer. Ulusal değerlerimize, militan ölçülere birçok yerdeki halktan daha fazla değer verildi, çok şehit verildi. Şehit az mıdır? Maddi-manevi bu kadar destek verildi, partiye her şeyini verdi. Bu örgüt bütün gelişmelerin bir parçasıdır. Bu yönüyle partiye büyük desteği vardır. Avrupa örgütü, halkı, belki de partiye

en bağlı olan, örgüt olarak partiyle en fazla etkileşen, parti ölçülerinde en fazla etki altında olan örgütlerden biridir. Kimilerinin istekleri olabilir, dışta böyle hevesler olabilir, ama hamhayaldir. Buna fazla itibar vermiyoruz, aklımızdan da geçirmiyoruz.

Umudun büyüklüğü ile tehlikenin büyüklüğü yanyana

Serxwebûn: *Bundan sonraki süreç Kürdistan, Türkiye ve Avrupa boyutunda nasıl gelişecek?*

Anakarargah: Bize göre olumlu geçecektir. Önderlik "*Ankara'dan çıktık partileştik, Ortadoğu'ya çıktık ordulaştık, dünyaya da çıktık devletleşeceğiz*" diyordu. Önümüzdeki süreci böyle değerlendirmek mümkündür. Eğer iyi değerlendirilirse PKK'nin, Kürt halkının giderek devletleşme sürecidir. Kürdistan'da, ulusal kurtuluş mücadelesinde bir gerileme yok. '95'ten bugüne çok büyük gelişmeler var. Kürdistan sorunu dört parçaya yayıldı, evrenselleşti. Bütün Kürtleri içine aldı. Ulusal duygular derinleşti, güç kaynakları arttı. Eskiden bir parçaya dayanırken, şimdi bütün parçalara dayanıyor, bütün Kürtleri bir araya getirmiş durumda. KDP gibi bazı örgütler bunu engellemek istese de böyle bir gerçek var. Bu yönüyle biz önümüzdeki süreci Kürdistan açısından kendisini daha da tarih sahnesine çıkaracağı, bir parçayla sınırlı değil bütün parçalara yayılacağı bir süreç olarak değerlendiriyoruz. Artık Kürdistan sorunu Ortadoğu'nun en büyük sorunudur.

Arap, Fars, Türkler yanında Ortadoğu'da yeni bir ulus güçlü bir biçimde doğmuştur. Böyle bir ulusal gelişme, ulusal PKK ideolojisi-politikası, önderliğiyle birleşince daha çok sonuç yaratır. 1930'larda Türk devletinin dediği "*muhayyel Kürdistan burada meftundur*"dan, yani ölmüş bir Kürdistan'dan ortaya bu kadar sonuç çıkaran PKK ve PKK Önderliği'nin yıllardır verilen mücadele sonucu ortaya çıkan muazzam gelişmelerden daha büyük sonuçlar çıkaracağı, daha büyük gelişmeler yaratacağı açıktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Dünya da, biz de bunu yaşayıp göreceğiz.

Tabii tehlike de var. Yani umudun büyüklüğü ile tehlikenin büyüklüğü yanyana görülüyor. Bu da Kürdistan ve Ortadoğu gerçeğinin bir cilvesi ya da farklı yönü. Umut bu kadar büyükken tehlike de büyük. Umut büyüdükçe düşman bizi daha fazla ciddiye alıyor, saldırganlık daha da artacaktır. Savaş kesinleşecek, ama çok da uzun sürmeyecek. Bundan sonraki süreçte bir kongre yaşayacağız. Bu kongreden diğer kongreye kadarki süreç artık sonuca doğru gittiğimiz iki kongre arası olacak. İki kongre arası biraz da artık özgürleşen Kürdistan, devletleşen Kürdistan'la kesin özdeşleşecektir. Bunu kimse engelleyemez.

Türkiye işte Suriye'nin üzerine gitti, bu sorunu çözdü, ama Kürdistan sorunun çözümüne yetmedi. Nihayetinde o da anlayacak, böyle dışarıya saldırmakla, dışarıyı suçlamakla Kürdistan sorununu çözemeyeceğini, sorunun iç sorun olduğunu daha iyi kavrayacak. Ordunun büyük bir başarısızlığı vardır, başarısızlığını dışarıya saldırmakla bugün aldatabilir, yarın aldatabilir, ama bir süre sonra Türkiye gerçeğinde askeri çözümle bu işin olmadığını görecek. Dünya da artık bu sorunun böyle gitmeyeceğini, özellikle Avrupa Türkiye'nin bu konuda çok çalıştığını, her yolu denediğini görüyor.

Avrupa bundan sonra daha sıcak yaklaşabilir. Avrupa PKK'yi iyi tanıyor, ABD veya İsrail gibi değil. PKK'yi en iyi tanıyan Avrupa'dır. Herhalde Avrupa'nın içinde de en iyi tanıyan Almanya'dır. Bizim nasıl bir örgüt olduğumuzu görüyor, bu halkın hangi noktaya geldiğini de görüyor. Bunlar dikkate alındığında Avrupa'nın Kürt sorununa biraz daha angaje olması yaşanabilir. Tabii Türkiye'nin bu çok kapsamlı ABD emperyalizmiyle komplolarını boşa çıkarırsak, başarısızlığa uğratırsak, başarı sağlarsak Avrupa da devreden çekilir. Ermeniler nasıl ki yenildi, ezildi, kimse sesini çıkarmadı, çekildiler. Ama biz mücadelemizi sürdürürsek, kesinlikle Avrupa'nın daha fazla devreye gireceği veya Kürt sorununda, Kürdistan politikasında ABD ile Türkiye'nin çatışma içine gireceğini söylemek, hatta Kürdistan gerçeğinin ortaya çıkmasını kendi Ortadoğu çıkarlarıyla da bağdaşık görecektir. Yani çatışır değil, bağdaşır görecektir. Avrupa böyle bir sürece girebilir.

EYLEMLERİ SELAMLIYORUZ!

Halkımıza ve kamuoyuna

Parti Önderliğimize ve halkımızın haklı özgürlük mücadelesine tarihinin en kapsamlı saldırıyla yönelen siyonist-emperyalist-faşist ittifak cephesine karşı "*Güneşimizi Karartamazsınız*" şiarıyla zindanlardan gerillaya, Kürdistan ve metropollerden Avrupa'ya kadar halkımızın ve savaşan tüm güçlerimizin gösterdiği büyük kararlılık ve direnişçilik yeni bir sürecin de başlangıcı anlamına gelmektedir.

1982 zindan direnişçiliği, PKK önderlik çizgisinin en yalın temsilcisiydi. Bu direnişçi mirasa bağlılık, gerillayı halkımızın geniş örgütlülüğünü, uluslararası ittifaklarımızı adım adım ve sonuç alıcı bir düzeye getirdi.

Bu devrimci gelenek bugün bizlerin, halkımızın ve dostlarımızın önüne çok kapsamlı görevler koymaktadır.

İktidarlaşmanın ve zaferin bu kadar yakınlaştığı bugünlerde, dağlarımızda onlarca kahraman gerilla yoldaşımızın şehadetiyle, yine zindanlarda bedenlerini kahramanca feda eden, savaşım ruhuyla birleşen ve önderliğimize bağlılığın bir gereği olarak bütün mücadele mensuplarımızın ve halkımızın bu kahramanlık sürecini süreklileştirmeleri, bu amaçla 26 Ekim-2 Kasım tarihleri arasındaki süreyi **KAHRAMANLIK HAFTASI** ilan ediyoruz.

PKK-MK

Kahramanlık haftasını selamlıyoruz!

Çok tarihsel günler yaşıyoruz. Mücadelemiz kritik tarihsel bir dönemeçten geçiyor. Bu dönemeç tam da kahramanca karşılıkları dayatıyor. Yanıtımız kahramanca olmak zorundadır. Çünkü bizi beynimizden, yüreğimizden vurmak, Güneşimizi karartmak istiyorlar...

Uluslararası emperyalist, siyonist, kemalist-sömürgeci ve yerel gerici güçler, güçlerini ve olanaklarını bir araya getirerek uluslararası bir komployla beynimizi, yüreğimizi, Güneşimizi, varlığımızı ve yaşam kaynağımızı hedeflemektedir. Yüzyüze bulunduğumuz tehlike büyük ve vahşi. Amaçlarına varmak için hiçbir sınır, ölçü, kural ve ahlak tanımıyorlar. Uluslararası komplonun ilk etabı boşa çıkarıldı. Ancak unutmamalıyız ki Güneşimizi söndürme, devrimimizi tasfiye etme stratejileri yürürlüktedir ve fırsat buldukları çeşitli yöntemlerle devreye sokacaklardır. Saldırıları sürekli ve kesindir.

Çünkü onlar Güneşimiz'de egemen oldukları emperyalist-kapitalist dünyanın alternatifi yeni bir dünya modelini görüyorlar. Sorun salt güncelle, salt Kürtlerle, salt Ortadoğu ile sınırlı değildir. 20. yüzyılın devrimler pratiğinden gerekli sonuçları çıkarmış ve alternatiflerini kaynağında boğmayı stratejik bir yaklaşım olarak önlerine koymuşlardır.

Bu anlamda şu anda uluslararası karşı-devrimci güçlerle verilen savaş, aslında bir 21. yüzyıl savaşıdır. Önderlik çizgisi, onda somutlaşan özgürlük ve sosyalizm anlayışı, 21. yüzyılı fethetme eğiliminde, iddiasındadır. Devrimimiz bu iddiayı günlük pratiği ile doğruluyor. Yeni bir Ekim Devrimi, birçok yönleriyle onu da aşan bir devrim yükseliyor. Güneşimize öfkeleri bundandır. Bu nedenle Doğu'da yükselen Güneşimizi karartma çılgınlığını sergiliyorlar. Süren savaş, bir bakıma 21. yüzyıl savaşı olmakla birlikte, biz Kürtler için bir varoluş, kurtuluş ve özgürlük; bölge halkları için tarihiyle buluşma, özgür halklar birliği hedefine ulaşma savaşıdır. Bu savaşın zaferi, bu dönemeci kazanmaktan, dayatılan imha stratejisini, onun her türden yöntemini yerle bir etmekten geçiyor!

Bunun anlamı ise güne, döneme kahramanca karşılık vermekten başka bir şey değildir!

Tarihimizin bu kritik dönemecinde herhangi bir yaklaşımın, herhangi bir savaş tarzının, herhangi bir yoğunlaşma ve örgütlenme düzeyinin yetmeyeceği açıktır. Bugüne dek sayısız komployu boşa çıkaran, devrimimizi uluslararası boyutları çok net olan bir bölge devrimi düzeyine getiren önderlik tarzı ve temposu dışında hiçbir tarz ve tempo, hiçbir yoğunlaşma ve örgütlenme düzeyi bu kritik döneme yanıt olamaz. Dolayısıyla dönemin emrettiği yüklenme ve savaş tarzı, önderlik tarzı ve temposudur. Görev buna ulaşmaktır! Uluslararası komploya karşı partimiz ve halkımız dağda, zindanlarda, Avrupa ve Türkiye metropollerinde döneme nasıl karşılık verilmesi gerektiğini ortaya koymuştur. Öfkemiz bir volkan gibi patlıyor, bağlılık duygularımız ateşten yüreklerde somutluk kazanıyor. Özgürlük ve zafer yürüyüşlerimiz çığ gibi büyüyor. Ancak bunlar kendi başına yetmez. Zindanlarda ondört yoldaşımız bedenini meşaleleştirdi, beş yoldaşımız ölümsüzleşerek sonsuzlaştı. Bu yoldaşlarımız bedenlerinde tutuşturdukları ateşle Güneşimizin etrafında ateşten bir barikat oldular. Bağlılıkları, inanç ve iradeleri, cesaret ve kendini adama ruhları her türlü değerlendirmenin üstündedir. Çağrıları açık ve nettir; bizim için kesin yerine getirilmesi gereken birer ateşten manifestodur:

"*Döneme kahramanca yanıt verin!*

Dönem, önderliğin, Güneşimizin etrafında ateşten barikat olma dönemidir!

Dönem, önderlik çizgisinde kasırga gibi esme, zafer yürüyüşüyle geleceği fethetme dönemidir!"

Evet, kendi bedenlerini Güneşimiz etrafında barikat yapan şehitlerimizin, yoldaşlarımızın önümüze koydukları manifestonun özü bunlardır. Bu manifestoyu doğru okumak, doğru anlamak, doğru uygulamak gerekiyor. Ateşten barikat olmak, Güneşimizi Karartamazlar Eylemleri'nin özünü süreklileşen yaşam ve savaş tarzını yedirmek, egemen kılmaktır. Yoksa aynı eylem türlerini tekrarlamak değildir. Biz sadece bir kez değil, her an, her gün düşmanı yakan, halklarımızın yüreklerini ısıtan, büyüten ateş topları olmalıyız. Bu da kendini aşmayı süreklileştiren Ateş Kişiliği'ne ulaşmak demektir. Görev budur, başarmamız gereken de bundan başkası değildir! Ateşten barikat olmak, savaşa ve yaşama egemen olmak, komuta etme düzeyini ve niteliklerini kazanmaktır. Yani önderliğin emrettiği komuta kişiliğini, öncü kişiliği, zafer kişiliğini yakalamaktır. Eğer biz öncü görevlerimize yanıt olabilirsek, başta ülkemizin doruklarında olmak üzere mücadelemizin her alanında gerçek anlamda savaş kargahları yaratabilirsek, işte o zaman önderliğimiz etrafında ateşten barikatlar örebiliriz. İşte o zaman "*Güneşimiz yüreğimizde*", "*Güneşimiz ülkemizin bütün güzelliklerinde*" sözleri maddi bir gerçekliğe dönüşür.

Evet, tehlike ciddi, görevlerimiz büyük; ama kazanma umutlarımız da hiçbir dönemle kıyaslanmayacak düzeydedir. Büyük kaybetmek kadar büyük kazanmak da mümkün. Ama biz kazanmaya mahkumuz. Biz 21. yüzyılı halkımız ve insanlık için özgürlükler yüzyılı yapmak istiyoruz. Bunun için kazanmaya mahkumuz! Bunun için güneşimizi karartma komplolarına karşı kahramanca karşılık vermek zorundayız. Bunun için kendimizdeki bütün güç, yetenek ve enerjiyi ayaklandırmak zorundayız!

Çünkü gün, gerçekten de kahramanca savaşma ve kazanma, akıl ve yürekle karanlığın üzerine yürüme günüdür. Kahramanca yürüyüşü, salt bir haftayla sınırlandırmamak gerekir. Kahramanlık Haftası bir çağrıdır, şehitlerimizin bir emridir ve mutlaka bütün bir yaşama ve savaş tarzına egemen kılınmalıdır. Bizler, şehitlerimiz huzurunda yemin ederiz ki, şehitlerimizin emirleri doğrultusunda fırtına gibi esecek, önderlik çizgisinin yaman savaşçıları olacak, bu tarihi dönemeci kendimizi yeniden yaratma ve en sınırsız biçimde katma velisesi yapacak ve bunun için her şeyimizi ortaya koyacağız. Çünkü önderliğe ölümüne bağlılığın bundan başka bir anlamı yoktur. Halkımızın da bu dönemi tam bir ulusal seferberlik ruhuyla karşılayacağına inanıyoruz. Zafer kesindir, yeter ki önderlik çizgisinin ateşten militanları olmasını bilelim, yeter ki zaferi kişiliklerimizde yaratalım!

Güneşimizi Karartamazsınız!
Yaşasın Kahramanlık Haftamız!
Şehitlerimiz Ölümsüzdür!
Yaşasın Başkan Apo!

Kürdistan ve Türkiye'deki Tüm PKK'li Savaş Esirleri Adına M. Can Yüce, Sabri Ok ve Muzaffer Ayata

Basına ve kamuoyuna

İnsanlığa ikinci kez beşiklik eden coğrafyamız, bir kez daha halkların ve insanlığın mezarlığı haline getirilmeye çalışıyor. "*Çağdaş*" Romaların uygar maskesi Neronları "*kutsal bağlaşmalar*" ve ittifaklaşmalar içine girip, coğrafyamız şahsında ezilen insanlığı katletme seferberliği başlatarak Ulusal ve Evrensel Önderimiz, Işığımız Başkan Apo şahsında halkların ve insanlığın umudunu karartarak yok etmeye çalışıyorlar.

Dünyanın en gelişmiş savaş tekniğiyle Evrensel Önderimize yönelik düzenlenen bu kirli ve alçakça dünyasal komplo, yine önderliğimizin engin öngörüsüyle deşifre edilip çağdaşlık maskelerinin altındaki ilkel ve barbar yüzler teşhir oluyor.

Bütün değerlerimizin bileşkesi olan Evrensel Önderimiz Güneşimiz Başkan Apo'ya karşı uzanan eller elbette ki kırılacak. Bunun için ilan edilen Ulusal Seferberlik'le büyük bir direnme içerisine giren halkımız ve ilerici insanlığa büyük görevler düşmektedir. Bu seferberlik görevinin en yüce temsilcileri ve halkımızın ateşten evlatları M. Halit Oral, Murat Kaya, Mehmet Gül, Ali Aydın, Meral Kaşoturacak, İsmet İnanç, Bülent Bayram, Selamet Menteş, Aynur Artan, Fettah Karataş ve Mehmet Bağrıyanık, Seyri İpek, Cennet Güneş, Selamet Oktay, Müslüm Muhammed, Mirze Sevimli, Kenan Karahasanoğlu, Hüsnü Çobanoğlu, Aysel Ceyhan yoldaşlar, bedenlerini çıra gibi eriterek karanlıklar ardındaki çirkef yüzleri açığa çıkardıkları gibi, halkımızın kin ve öfkesinin de ateşten dili oldular.

Mazlum, Zilan ve Semaların yol göstericiliğinde gerçekleşen bu kahramanca eylemleri selamlıyor, onların yoldaşı olmanın verdiği coşku ve sevinçle önlerinde saygıyla eğiliyoruz. Bu Kutsal Kahramanlık Eylemleri elbette ki kinimizi bilemiş ve yükümüzü daha da ağırlaştırmıştır.

"*Şimdi çok hafifim. Yükümü attım. Uçmak istiyorum. Sema yoldaş, Fikri yoldaş beni bekliyor. Yoldaşlar beni bekliyor. Güneşimizi Karartamazsınız. Güneşimize uzanan elleri yakacağız*" diyerek, eylem esnasındaki yüce duygu ve düşüncelerini dile getiren Murat Kaya yoldaşımızın, Güneşimiz olan "*Başkan Apo'ya sunulacak her armağan, insanlığa damıtılan bir parça özgürlük ve aydınlıktır; dönem bizlerden sadece karanlığa küfretmeyi değil, karanlıkta bir ışık olmayı emrediyor*" sözleri bizler için ne öyle sıradan ve ne de süslü kelimelerdir. Murat Kaya yoldaşın yüce sözleri yerine getirilmesi gereken kesin emirlerdir. Bu emirleri gerçekleştirmek boynumuzun borcudur.

Bu vesileyle bir kez daha Topyekün Seferberlik Çağrısı'nın yüce eylemcilerinin sözümüz ve pratiğimizle ardılları olacağımıza and içiyor, Ulusal ve Evrensel Önderliğimize uzanan kirli elleri lanetlerken, alçakça senaryoları bir kez daha nefretle kınıyoruz.

"*Güneşimizi Karartamazsınız!*"

"*Bu güneş, sömürgeciliği ve emperyalizmi yakacak!*"

Bartın Cezaevi'ndeki PKK'li Savaş Tutsakları Adına İzzet Baykal

Basına ve kamuoyuna

Emperyalizmin, İsrail ve katlimacı TC ile gerçekleştirdiği uğursuz ittifakla Ortadoğu halklarına yönelik teslim alma politikalarının merkezine konulan PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a yönelik lanetli suikast girişimini protesto ederek "*Güneşimizi Karartamazsınız*" sloganıyla bedenini ateşe veren Murat Kaya arkadaşımızın Mazlumca direnişini selamlıyor, halklarımıza ve tüm değerlerimize yönelik her türlü alçakça saldırı girişimlerini nefretle kınıyoruz!

Berxwedan Jiyane!

Bartın Cezaevi PKK, TKP/ML-TİKKO, PRK/RIZGARÎ, DHP Tutsakları Adına Nasrullah Kuran, Nazife Tören, Ramazan Akdağ, Veysel Duran

Basına ve kamuoyuna

Tüm insanlık için her geçen gün daha bir tehlikeli hale gelen emperyalizm ve işbirlikçilere karşı; büyük bir sorumluluk taşıyarak halkları ve insanlığı kendi öz benliği ile tanıştırıp bitişinin, erimesinin önüne geçen ve özgürleştirme savaşımı veren ezilen halkları ve tüm insanlığın dili, umudu haline gelen Parti Genel Başkanımıza karşı başından beri uluslararası emperyalist ve sömürgeci, işbirlikçi güçlerin geliştirdiği başarısız suikast girişimlerine; ABD-TC-İsrail ortaklığı ile halkları köleleştiren zulüm ve talan gücü olan NATO planlamasıyla bir beyhude saldırı daha düzenlendi.

Yeryüzünde yaşayan ve insanlık erdemlerini tanıyan her fert bu saldırıyı nefretle karşılıyor. Bunun en açık örneklerinden birini, bulunduğumuz Amasya Cezaevi'nde arkadaşımız Mehmet Gül 18 Ekim günü kendi bedenini yakarak gösterdi.

Emperyalistler, sömürgeciler ve işbirlikçi güçler şunu bilmeliler ki;

Her Kürt ferdi insanlığın yegane umudu olan Genel Başkanımıza yapılacak bir saldırıya sadece bedenlerini yakarak değil, en insani yaşam hakkımıza saldırı düzenleyeni de bedenlerinin ateşiyle yakmaktan çekinmeyeceklerdir.

Amasya Cezaevi'ndeki PKK'li Savaş Tutsakları Adına Sait Korkmaz, Ahmet Öğretmen

PKK Önderliği'ne yapılan saldırı ve bölgemizde yeni dönem

Mehmet Yılmazer

TC, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine yeni ve kapsamlı bir saldırı başlattı. Saldırının, Öcalan'ın "*Suriye'den çıkarılması*" ile sınırlı olmadığını gelişen olaylar göstermiştir. Med-TV ekranlarının karartılması, günlük basına uygulanan "*kapatma*" ve son olarak, yeniden Güney Kürdistan'a Türk devletinin önemli miktarda güç yığması, büyük kentlerde yaratılan "*sıkıyönetim havası*" saldırının boyutlarını yeterince ortaya koymaktadır.

TC 75. yılını parlak gösteriler bir yana, yeni zalimliklerle "*kutlamaya*" hazırlanıyor. Kirlenmenin ve çürümenin batağında debelenen cumhuriyet, neyine güvenerek bölgede savaş çığlıkları atıyor? Hergün yeni bir "*kaset*" patlamasıyla sarsılan siyasi ortam bu çığlıklarla düzene mi sokulmak isteniyor?

Saldırı neden bugünlere denk düştü?

Türk devleti "*Suriye krizi*" ile bölgede güç gösteri yaptı. Eğer medyaya inanacak olursak "*Suriye dize geldi.*" Bu güç gösterisinin altındaki kofluğu yakalayabilmek için boyalı basında çok sorulan, ancak cevabı bir türlü verilemeyen "*neden şimdi?*" sorusunu iyice irdelemek gerekiyor. "*Devletin başı*" bu soruya o bilinen demagojik üslubuyla "*40 bin ölü*" cevabını vererek gerçekleri örtmeyi denedi. Bu kelle avcıları ne zamanden beri ölü sayılarından dolayı acı çekmeye başladılar? Olayın derinliklerinde Türk genelkurmayının PKK'ye karşı 15 yıldır yürüttüğü stratejinin çok önemli bir tıkanma ve iflas noktasına geldiği gerçekliğinin yattığını onların dilinden duymak elbette mümkün değildir. Onlar bugüne dek "*baş ezme*", "*yoketme*" ve "*bitirme*"den başka kelimeler konuşmadılar. Cumhuriyetin 75. yılını PKK Önderinin "*başını alarak*" kutlamak istediler. Olmadı. Bu toz dumanın içinden sıyrılıp genelkurmayın stratejisi hangi noktalarda tıkanmıştır, ona değinmek gerekiyor.

Gerillanın yaşam alanını daraltmak için önce en yaygın uygulama köy boşaltma ve yakmalarıyla başladı. Bu "*kuşatma*" sonunda, gerilla nefesiz kalarak dağılacaktı. Milyonlar göçe zorlandı. Sonuç beklenildiği gibi olmadı. Ardından sistematik Güney işgalleri başladı. Barzani, yedeklendi. Bölgedeki Türkmenler devreye sokulmak istendi. Bu zorlu ve sıcak günlerden de PKK, genelkurmayı yanıltarak çıktı. Son olarak, devlet PKK'nin içine elini uzatmayı denedi. Şemdin Sakık olayı bir yanıyla da budur. İrade bir biçimde kırılabilir, bir çatallanma yaratılabilirse, bu stratejik olarak devlet açısından büyük bir kazanç olabilirdi. Büyük gürültülerle uygulanan oyun ansızın çöktü ve gündemden düştü. Çünkü PKK'de bir irade kırılması ortaya çıkmadı. Devletin, ulusal mücadeleye karşı uyguladığı bütün kuşatma taktikleri, bazı zorluklar yaratsa da, sonunda etkisiz kaldı. Son saldırının altında bu yenilgi gerçekliği yatar.

Bu kadar da değil. Bütün bu birikimleri en son bir iki damla taşırdı. Washington'da yapılan anlaşma bardağı taşıran en önemli damlalardan birisidir. Elbette bu anlaşma PKK için büyük riskler taşımaktadır. Ancak Türk devletinin "*Kürt politikası*" için ise "*kabul edilemez*" bir gelişmedir. Güney sınırında bazı siyasi kurumlar şekillenecek bir "*Kürt politikası*" için ise "*kabul edilmez*" bir gelişmedir. Güney sınırında bazı siyasi kurumlar yaratarak şekillenecek bir "*Kürt varlığı*", Türkiye için, "*Kürt devletine*" giden bir yoldur. Öte yandan, PKDW'nin Roma'da dünyaya açık bir kabulü, inkar politikalarıyla gözü körleşmiş TC'yi çileden çıkmasına yetti. Medyanın manşetlerinden İtalya'ya savaş ilan edildi. Bu zavallı hırçınlıklar aslında bir güç gösterisi değil, kuşatma yaptığına inanırken, kuşatıldığını anlayan TC'nin panikçi histerik tepkileridir.

Bu birikimler sonunda "*Suriye krizi*" olarak patlak verdi. Bu çığlıkları atmak için "*40 bin ölü*"yü beklemek gerekmiyordu. Üstelik PKK kaç kez ilan ettiği ateşkesle "*siyasi çözüm*"ün yolunu açmaya çalışmıştı. Hepsine verilen cevap aynı oldu. Sonunda TC iyice tıkanan "*Kürt politikasını*" PKK lideri Öcalan'ı doğrudan ve açık olarak hedef alarak "*aşma*" yoluna çıktı. Şimdi elde ettiği

tam bir "*Pirus zaferi*"dir. Bu gidişle ne "*ölülerin*" sayısı azalacaktır, ne de sorun asgari ölçülerde olsun bir çözüm yoluna girecektir. Ancak TC'nin açmazının bu süreçte daha da derinleşeceği yeterince açıktır.

"*Türk generalleri, 1996'da ABD savunma bakanlığıyla temasa geçerek Suriye'yi vururlarsa Washington'un tepkisinin ne olacağını sordular.*" (World Policy Journal, Bahar '98) Devletlerin gizli dehlizlerinden sızan bu bilgi TC'nin Suriye'ye kapsamlı yöneliş niyetinin yeni olmadığını gösteriyor. '96 yılı böyle bir yöneliş için neden seçilmiştir? O yıllar '92'de başlatılan "*topyekün savaş*"ın sonuçlarının alındığı yıllardı. Büyük çığlıklar atarak ortalığa düşen Çiller'in politik sonunun belli olduğu bir dönemdi. "*Topyekün savaş*" ve Güneye yapılan operasyonlar devletin istediği sonuçları yaratamamış, üstelik siyasi yapıda da önemli çözülmelere yol açmıştı. Düzenin egemen siyasi eğilimi parçalanmaya uğramış, '95 seçimleriyle birlikte siyasal krizin derinleştiği iyice ortaya çıkmıştı. "*Topyekün savaş*" hedeflerine ulaşmayınca geriye tepip düzenin iç dengelerini bozdu. Bugünkü tıkanma o yıllarda hız almıştır. Hatta ortaya siyasal boşluktan dolayı bir de "*islami tehlike*" çıkmıştır.

Böyle koşullarda "*Suriye'ye bir vuruş*"un genelkurmayın gündemine gelmesi raslantı değildir. Ancak ABD gerekli vizeyi vermemiştir. Bunun yerine Türkiye-İsrail anlaşmasının süreci hızlandırılmıştır. Bütün bunlardan çıkarılması gereken en temel sonuç, Türk devleti biriken sorunlarla tıkandıkça, başka zemin ve seviyelerde çözüme yönelmek yerine, eğer imkanları varsa, gerilimin seviyesini ve saldırganlığını tırmandırmayı seçiyor. '95 seçimleri sırasında ve hemen sonrasında siyasi hava, "*Kürt sorunu*" açısından belli ölçülerde yumuşamıştı. Ancak ardından gelen yıllarda olaylar böyle akmadı.

Siyasetin bilinen kuralıdır, egemenler sorunlar karşısında kendilerini oldukça güçlü hissettiklerinde "*tavize*" yanaşılır. Tersi koşullarda, biraz da panik içinde egemenliklerini koruma refleksleri, esnek politikaların yolunu tıkar. TC kendini güçlü hissettiği için değil, paranoya ölçüsünde her yönden kendine düşman gördüğü için kırılmalara yolaçacak ölçüde saldırganlığı şimdilik elden bırakmıyor.

Yaşanan "*Suriye krizi*" öncesi "*bir vuruş*" için ABD'den onay alınmış mıdır? Bu sorunun doğrudan cevabını şimdilik vermek oldukça zor. Zaten gerekli de değildir. Kriz sırasında ABD'nin tepkisinden anlaşıldığı kadarıyla "*sınırlı bir operasyona*" onay verilmiştir. Burada önemli olan, hangi birikimlerin olayları bu noktaya getirdiğidir. Güçler arasındaki ilişkide bazen her şey konuşulup planlanmamış olabilir. Güçler arasındaki satranç oyununda sonunda "*şah çekebilmek*" önemlidir. Washington anlaşmasına Türkiye'nin göstereceği tepkiyi ABD'nin tahmin etmemesi mümkün değildir. Bu tepkiyi, "*ABD çıkarlarına*" en uygun şekilde yatıştırmak ve "*atlatmak*" için, Türkiye'nin Suriye'ye efelenmesinin yolu çok fazla kesilmemiştir. Türkiye, bir hamle yaptığını sanıyor. Evet bir hamle yapmış, çok sıkıştığı bir anda sözde bir "*zafer*" kazanmıştır. Ancak "*şah*" diyecek olan kendisi olmayacaktır. Çünkü alanda taşların genel dizilişi Türkiye aleyhinedir.

Olayların bir dönüm noktasına geldiği açık. Ancak henüz hangi yöne akacağı yeterince açık değil. Devlet, bugüne kadarki egemenlik refleksleriyle davranmaya, hatta bunu son sınırlarına kadar götürmeye niyetli görünüyor. 28 şubat süreci "güvenlikle ilgili" basit bir MGK kararı olmaktan öteye, cumhuriyetin kaderini belirleyecek bir süreçtir. Ancak bu kaderde artık tek söz sahibi devlet değildir. Kürdistan devriminin de söylecek sözü vardır.

Son saldırının boyutları

PKK Önderliği'ne yapılan saldırı, günlük medyada "*Apo'nun iadesi*"ne indirgenerek olayın gerçek boyutları örtülmek isteniyor. Ortada kapsamlı bir saldırı vardır. Gelişmelerin ortaya koyduğu ise, bu saldırının derinleşeceği yönündedir. Ulusal mücadeleye yöneltilen saldırının başlıca üç boyutu vardır. Türkiye iç politikası açısından bu saldırı ne anlama gelmektedir? Bölge dengeleri yönünden hangi sonuçlara yolaçabilir? Son olarak bizzat özgürlük hareketi açısından anlamı ne olabilir?

"*Suriye krizi*"ni sadece iç politikadaki tıkanmalara bağlamak elbette mümkün değil. Fakat şunu da tespit etmek gerekiyor. Düzen derin tıkanma ve çürüme içinde; siyasal irade dağıldı; süreç böyle derinleşirse sadece genelkurmay olayları yönlendirmeye ve denetlemeye yetmez. Daha doğrusu bu "*tek itibarlı kurum*" da çürümelerden fazlasıyla payını alır. Bu gerçeklik bilindiği için, sivil siyasi ortama ve siyasi dengelere yeni bir çeki düzen verilmek isteniyor. Mevcut durumda ise bunu basit bir seçimle yapmak çok zor. Siyasetteki kilitlenen dengeleri kaydırmak için politik ortama, zor ve gerilim uygulamak kaçınılmazdır. Olağanüstü durumlarda olağandışı uygulamalar gerekir. Aksi durumda '95 seçimlerinin bir tekrarı krizi iyice derinleştirir, düzen açısından dayanılmaz boyutlara getirebilir.

Bunun için tanklarla yapılan "*balans ayarından*" sonra '97 yılında 28 Şubat süreci başlatılmış, "*Milli Güvenlik Siyaset Belgesi*" ilan edilmişti. Herkes unutsa bile ordu önüne koyduğu bu hedefi unutmaz. Unutmadığını yaptığı müdahalelerle zaten gösteriyor. O dönem "irtica" üzerine büyük gürültüler kopartılmıştı. Nedeni siyasal islamı bu siyaset belgesinin istediği boyutlarda küçültmek içindi. Belli ölçülerde bu hedefe varılmıştır. Ancak yine de sonuç henüz kesin değildir. Siyasal islam yumuşasa da, bölünmemiştir. Bu anlamda yine "*laik cumhuriyet*" için "*tehlike*" olmaya devam ediyor. Ordu ve devlet baskıyı arttırarak siyasal islamda bir bölünme yaratmak için hala saldırılarına devam ediyorlar.

Devlet açısından siyasal islama karşı atılan adım "*Kürt sorunu*"nda atılamamıştır. Atılamaması bir yana Kürdistan'daki mücadele uluslararası gündeme de etkili bir şekilde girmiştir. Sorun, "*milli güvenlik siyaset belgesi*"nin boyutlarına daraltılmak şöyle dursun, büyümüş ve boyutlanmıştır. Son saldırı, "*Kürt sorununda*" 28 Şubat sürecinin derinleştirilmesi anlamına geliyor.

28 Şubat cumhuriyetin restorasyonunu amaçlıyor. Yani cumhuriyetin klasik kalıpları içine sığmayan gelişmeleri, ordunun budamalarıyla eski kalıplarına dökmek anlamına gelen restorasyonun ne ölçüde gerçekleşme şansı vardır? Cumhuriyetin "*temel çimentosu*" kemalizm çürüyüp dökülmektedir. Kürt sorunu ve siyasal islam, ayrıca genel demokrasi hareketi yetmiş yılın kalıplarını zorluyor. Üstelik ulusal mücadele bu zorlamayı örgütlü, silahlı gücüyle yapıyor. 15 yıldır yenilmezliğini kanıtladı. Buna rağmen, genelkurmay bütün bu gelişmeleri eski kalıplarına daraltmakta ne kadar şansa sahiptir? Şansını sonuna kadar zorlayacağı anlaşılıyor. Bu zorlamaların kaynağı nedir?

"Ulusal mücadelenin uluslararası alanda da büyümesi, Türk halkının çürüyen cumhuriyete karşı sesini yükseltmesi 28 Şubat sürecinin derinleşmesini engelleyecek, "milli güvenlik siyaset belgesinin" dar elbisesi dikilmeden yırtılacaktır. Düzene karşı tepkilere restorasyon zırhını giydirmeye çalışan zalimler, devrim tehdidini algılamadan en basit "reformlara" bile soyunmazlar."

Başlıca kaynağı Türkiye egemenlerinin tarih bilinci "*devlet kültürü*" ve gelenekleridir. Ya da başka biçimde söylersek egemenlik tarzlarıdır. Cumhuriyet öncesinden gelen bu gelenek her türlü muhalif davranışı "*ezme*" ve teslim almaya dayanmıştır. Türk burjuvazisinin esneyerek "*reform*" yapma geleneği yoktur. "*Bu ülkeye komünizm gerekliyse onu da biz getiririz*" diyen egemenlik tarzında reform ufku olamaz. Bugüne kadar, "*haklar*" ya yukarıdan "*bahşedilmiş*" ya da hak arayanların "*başları ezilmiştir.*" Yüzyıl önce Abdülhamit "*bu halka demokrasi verirseniz döner kendini vurur*" diyordu. Yüzyıl sonra Kenan Evrenler '60 anayasasını fazla "*bol*" ve "*lüks*" buldular. '60'larda yukardan bağışlananlar '80'lerde son kırıntısına kadar geri alındı. Türk burjuvazisinin egemenlik hamuru böyle yoğrulmuştur. Şimdi aynı alışkanlıkla "*kelle isteyerek*" restorasyonu zorluyor. Bu pervasız hırçınlığın altında bugüne kadar köklü bir bedel ödememiş olan egemenlik tarzı yatıyor.

Cumhuriyetten öncesini bir yana bırakırsak, sonrası sosyal ve sınıfsal mücadele açısından oldukça çoraktır. Egemenler her muhalif çıkışı ezmeyi hak bilmişler, bunu "*başardıkça*" da güçlerinin sınırsızlığına inanmışlardır. Batıda büyük sınıflar savaşı, burjuvaziye gücünün sınırlarını keskin iç savaşlarla göstermiştir. Batı burjuvazisi egemenlik krizlerinin bedelini büyük devrimler ve devrim tehditleriyle ödemiştir. Batıda her restorasyon, ardından on yılları kapsayan devrim fırtınaları yaratmıştır. Devrim tehditleri burjuvaziyi reformlara razı etmiştir. Cumhuriyet burjuvazisi "*baş ezmek*"le öğünmüş, ancak bunun köklü bedellerini ödememiştir. Ona bu bedeli ödetecek güçlü direnç hatları oluşmamış, ya da yeterince oluşmamıştır.

Yakın tarihin en yaygın direnişi '68'lerde kabaran devrimci harekettir. Bu hareket yüzyılların "*kulluk alın yazısına*" karşı bir isyandı. Eylül'de ezildi.

Devrimci hareket ağır bedeller ödedi. Düzen bu isyanda ölümünü gördü. Devrimci hareket çok güçlü olduğu ve düzeni yıkma seviyesine yükseldiği için değil, yılların kulluk alın yazısı yırtıldığı için. Bu çatlaktan yarın daha büyük fırtınalar kopup gelebilirdi. Bu direnç Eylülün silah zoruyla ezildikten sonra, medya ile onun yarattığı değerler hiçleştirildi. Ancak çatlak bir kez açılmıştı. Olaylar Eylül'ün kalıplarına göre akmadılar. Cumhuriyet tarihinde ilk kez Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, egemenlere pervasızlıklarının bedelini ödetiyor. Maddi olarak ödetiyor. Bütün sosyal yaşam ve ekonomi, savaşa kilitlenmiştir. Manevi olarak ödetiyor. Egemenliklerini sınırsız sananlar güçlerinin sınırlarını kavrıyorlar, ya da kavramaya zorlanıyorlar. "*Yenilmez*" ordu, dev bir ejderha gibi homurdanıp dursa da alevleriyle çoğu zaman kendini yakıyor. Elbette, Kürt halkı da büyük bedeller ödüyor. Ancak artık her ödenen bedel bir ulus yaratıyor.

Olayların bir dönüm noktasına geldiği açık. Ancak henüz hangi yöne akacağı yeterince açık değil. Devlet, bugüne kadarki egemenlik refleksleriyle davranmaya, hatta bunu son sınırlarına kadar götürmeye niyetli görünüyor. 28 şubat süreci "*güvenlikle ilgili*" basit bir MGK kararı olmaktan öteye, cumhuriyetin kaderini belirleyecek bir süreçtir. Ancak bu kaderde artık tek söz sahibi devlet değildir. Kürdistan devriminin de söylecek sözü vardır. "*Suriye krizi*"yle yaratılan "*milli koro*" düzendeki güç parçalanmalarını yamayabilir mi? Ordunun 28 şubat inadı nasıl ve ne zaman kırılabilir? Bugünden bakıldığından sadece Kürdistan'daki mücadele ve mücadelenin mevcut seviyesi, egemenlerin tarih bilincini ve geleneksel egemenlik tarzlarını kırmaya yetmiyor. Mücadelenin Türkiye ayağı mutlaka büyümek zorundadır. Bütün bu "*milli koro*"lar Türk halkının mücadelesinin yolunu kesmek, onu kemalizmin sınırları içinde hapsetmek içindir. Düzen bu konuda belli bir başarı da elde edebiliyor.

Ulusal mücadelenin uluslararası alanda da büyümesi, Türk halkının çürüyen cumhuriyete karşı sesini yükseltmesi 28 Şubat sürecinin derinleşmesini engelleyecek, "*milli güvenlik siyaset belgesinin*" dar elbisesi dikilmeden yırtılacaktır. Düzene karşı tepkilere restorasyon zırhını giydirmeye çalışan zalimler, devrim tehdidini algılamadan en basit "*reformlara*" bile soyunmazlar.

PKK'ye karşı başlatılan saldırının bölge boyutlarına gelirsek, burada Türk devletinin bölgede soyunmaya niyetlendiği yeni rolün kapsam alanı irdelenmelidir. Bölge ülkeleriyle bugünkünden de daha "*ateşli*" bir gerilim 950'lerin ikinci yarısında yaşanmıştır. Mısır'da krallığı deviren Nasır hareketinin "*Suriye'ye sıçramasını*" engellemek için Menderes hükümeti sınıra yığınak yapmıştır. Yine 958'de Irak'ta krallığa karşı yapılan darbenin yolunu kesmek için "*müdahaleden son anda vazgeçmiştir.*" Aynı yıllarda Cezayir kurtuluş savaşına karşı Türk devleti Fransa'nın yanında yer almıştır. Ve İsrail'le ilk anlaşma yine bu yıllarda Ağustos 1958'de Ankara'da imzalanmıştır. Emperyalizm-sosyalizm güçler dengesinden Arap halklarının yarattığı BAAS hareketi karşısında yer alan Türkiye, bu halkların hafızasında silinmez düşmanlık izleri bırakmıştır. Dünyada soğuk savaşla yeni dengeler inşa edilirken, safını kesin olarak emperyalizmin yanında belirleyerek Arap halklarına karşı konumlanan Türkiye, ardından gelen en az bir otuz yıl Ortadoğu politikalarından tecrit edilmiştir. '80'li yılların ortalarında bazı politika değişikliklerinin işaretleri ortaya çıkmışsa da, fazla uzun sürmemiş, '90'ların ortalarında Türk devleti eski uğursuz rolüne geri dönmüştür.

Dünya bugün yeniden paylaşılıyor. Ancak koşullar '50'li yıllardan çok farklıdır. Artık iki güç merkezi yerine bir "*çok başlılık*" yaşanmaktadır. "*Yeni dünya düzeni*"nde tek egemen olmaya soyunan ABD, bölgede egemenliğini hiçbir güçle paylaşmak istemiyor. Çok açık ki, ABD'nin "*dünya egemenliğinin*" yolu Ortadoğu-Kafkaslar'da kuracağı egemenlikten geçmektedir. Bu noktada, bölgede ABD hattına, karşısında yeterince güçlü olmasa da bir direnç hattı vardır. İran, Irak ve Suriye'nin içinde bulunduğu sadece devletler seviyesinde düşünülmediğinde, bu direnç hattı çok daha yaygındır. Ortadoğu halklarının kaderiyle ilgili en azından bir yarım yüzyıl hep başkaları konuşmuştur. Bunun yarattığı birikim azımsanmayacak derin direnç alanları yaratmıştır.

Son yaşanan "*Suriye krizi*" bu tablonun neresine oturmaktadır?

Yapılan yeni "*güvenlik protokolü*"yle sorun ne ölçüde çözülmüştür? ABD, Libya'da başlayan Irak ve İran'ı kapsayan kuşatma manevrasına son halka olarak Suriye'yi de dahil mi etmektedir? Bu rol Türkiye üzerinden mi yürütülecektir? Yakın gelecek bu konularda canlı gelişmelere gebedir. Türkiye-İsrail ekseni bölgedeki direnç alanlarını hedefliyor. Bu yeterince açıktır. Ancak taktik saldırılar nasıl ve hangi momentlerde yaşama geçirilecektir? Türk devleti elindeki "*protokolü*" gerekçe göstererek bundan sonra gerektiğinde Suriye'yi hırpalayabilir. En azından böyle bir hareket manivelası yaratılmıştır. Son yaşanan krizin öncekiler gibi iz bırakmadan silinmesi düşünülemez. Türk devleti "*bölgenin en deneyimli ve güçlü ordusuyla*" alandaki rolünü büyütmeye niyetlidir. Bunca silahlanma neden? Mecliste değil, ama harp akademilerinde, Kafkaslar ve Ortadoğu bölgesinde izlenecek yeni politikalar tartışılıyor. Sivil politikacıların yapamadığını "*asker politikacılar*" yapmaya soyunuyor.

Bölgede güçlerin durumu ve ana yönelişler

Bölge kavramı artık Kafkaslar ve Ortadoğu olarak ele alınmalıdır. Bu alanda üç büyük güç: ABD, Avrupa ve Rusya egemenlik savaşı vermektedir. Türk devletinin bu gerilim alanındaki yerini belirleyebilmek için bu güçlerin ana yönelişlerini, birbirlerine karşı durumlarını ortaya koymalıyız. Başta şu önemli tespit yapılmalıdır. Bu güçlerin hiçbirisi bölgede tam bir egemenlik kuramaz. Dünyanın bugünkü koşullarında buna güçleri yetmez. Egemenlik savaşı düz bir çizgi olmaktan çok, nabız atışları gibi inşili çıkışlı olacaktır. Paylaşımın enerji ve su kaynaklarında odaklaştığı biliniyor.

PKK Önderliği'ne yapılan saldırının siyasi sonuçları, Türk devletinin dar beklentilerinden çok farklı noktalara varıyor. Devlet, yaptığı saldırı ile hedeflediğine varamamakla kalmamış, PKK hareketinin uluslararası alanda tanınmasını hızlandırmıştır. Eğer söylenenler doğruysa gidilen yeni alanla birlikte, bölge dengelerinde PKK'nin önemi azalmak bir yana, daha artacaktır. Özgürlük hareketi için yeni bir dönem başlıyor. Uluslararası tanınma süreci için koşullar olgunlaşıyor.

Rusya bu alandaki etkinliğini tümüyle yitirdiğinde, yeni iç parçalanmalara doğru, sonucu şimdiden kestirilemeyecek bir yola çıkacaktır. Bugünden bunun ne hesabı yapılabilir, ne de bu gidişin denetimi eski Yugoslavya'ya yapılan müdahaleler tarzında yapılabilir. Rusya, alanda daha fazla kaybetmeye katlanamaz. Olaylar böyle kritik eşiklere gelip dayandığında, bölgedeki gerilim hemen dünya gerilimine dönüşür. Rusya derin bir iç kriz yaşıyor. Bu nedenle bölgedeki etki alanı şimdilik sınırlı, ancak hiçbir zaman unutulmaması gereken bir gerçek var ki, bu iç krizin aşılmasının bir yolu bölgedeki etki alanını genişletmesine bağlıdır. Rusya'nın Batı'yla "*cicim günleri*" çoktan kapanmıştır. Artık, ütopik ve biraz da safça beklentilerin yerini açık çıkar savaşları almıştır.

Emperyalist rekabetin mantığı ABD'yi bölgede iki cephede aynı anda döğüşmeye itiyor. Elbette bu döğüş, henüz cepheleri ve güçleri keskinleşmiş bir savaş değildir. Ordular adeta birbirinin içinde manevra yapıyor. Avrupa'ya karşı bazen Rusya ve Ukrayna ile paralel yürüyen ABD, öte yandan, zaman zaman Rusya'ya karşı AB'den bazı güçleri yanına almaya çalışıyor. Bu satranç oyunu piyonlar ve kaleler tek tek düştükçe başka bir noktaya kaçınılmaz bir şekilde tırmanacaktır.

Bölgede AB'nin durumu oldukça etkisizdir. Her ne kadar AB'den söz edilse de, aslında çıkarları bazen oldukça ayrı noktalara savrulan emperyalist ülkeler topluluğudur söz konusu olan. Bölgedeki paylaşım savaşının gerilimi, aynı oranda AB içinde de yaşanacak, ileride daha keskin saflaşmalar ortaya çıkacaktır. Para birliğine geçilmesi, globalleşme üstüne övgüler, uluslararası tekellerin yayılması, sözde sınırların kalkması kimseyi yanıltmasın, bu dünyada paylaşım güce dayandığı sürece, bu güçler her zaman kendi sınırlarını dayatacaklardır. "*Kötülükler imparatorluğu*" yıkıldıktan sonra dünyadaki silahlanma yarışı durdu mu? Tam tersine tırmandı. "*Özgür dünya*" "*tarihin sonu*"nun geldiğini ilan ettiği halde, insanlık sonsuz mutluğun dinginliğine mi ulaştı? Tam tersine "*özgür dünya*" fazlaca özgürleşen "*sıcak para*"nın krizlerini yaşıyor. Dünya ticaretine ve sermaye akışına "*yeni kurallar*" getirilmeye çalışılıyor. Ancak zamanında böyle kurallar genellikle tek egemen bir emperyalist ülkenin hegamonyasında hizaya gelerek ortaya konabilmiş ve kısmen uygulanabilmiştir. Şimdi öyle bir egemen ortada yok. Böyle bir dünyada AB, her zaman pamuk ipliğine bağlı olacaktır. O nedenle güçler hesabında yekpare olarak ele alınamaz. Ancak konumuz açısından iç gerilimlerin detaylarına girmenin bir yararı yoktur. Kabaca AB'de İngiltere bir eksendir, Almanya ise diğer eksen. Bu gerçeklikten dolayı dünyanın yeniden paylaşımında AB'nin, politik olarak etkinliği oldukça sınırlı kalmaktadır.

Bölgenin yeniden paylaşımında yeni dünya dengelerinde henüz hiçbir şey yerine oturmamıştır. Bölgede güçler doğrudan kendi ordu ve araçlarıyla paylaşım yapamayacaklarından, böylesi ancak yeni bir dünya savaşıyla gündeme gelebilir, bölge devlet ve güçlerinin üstünde tam bir satranç oyunu oynanacaktır. Aslında bu oyun çoktan başlamıştır. Bölgenin yeniden paylaşımının oradaki irili ufaklı devletler ve güçler açısından anlamı, bitmez tükenmez siyasal gerilimler olacaktır. Gürcistan'dan körfeze, hatta Asya'nın içlerine kadar uzanan coğrafya derinliğinde yer alan devletlerin iç siyasal dengeleri sürekli bu paylaşım geriliminin çekiminde kalacaktır. Elbette her şey büyük güçlerin "*strateji hesaplarına*" göre yürümüyor. Güney Kürdistan'da ABD'nin hesaplarının bir noktada "*sıfırlanması*" bunun en yakın canlı örneğidir.

Türkiye ve Kürdistan bu alanın en kritik noktasında yer alıyor. Kürdistan'ın önemi bölge devrimi açısından yaşamsaldır. Oysa Türkiye'nin yeri bölge geriliği açısından aynı ölçüde önemlidir. Sadece bu gerçeklik bile, Türk devleti ile ulusal mücadelenin hesaplaşmasının ne yaman bir zeminde aktığını göstermektedir. Türkiye, bölge paylaşımında ABD-İsrail eksenine oturmuştur. Ancak bu, her şeyin bu eksende yürüyeceğini göstermiyor. Geçen yılın sonunda Türkiye'nin Almanya'nın zoruyla AB'den yediği tokatın altında bölge dengelerinde girdiği bu eksen yatmaktadır. AB, kendi içinde, ABD'nin uzantısı İngiltere Truva atından zaten yeterince hoşnutsuzdur. Bu tabloya bir de Türkiye'nin eklenmesi dengeleri iyice bozardı. Bu tarz karşılıklı hamlelerle sürekli yaşanacaktır.

Türkiye'nin "stratejik değeri"

Türkiye konumuyla yerli yersiz öğünmektedir. ABD-İsrail ekseninde yer almakla bölge dengelerinde "*vazgeçilmez bir müttefik*" konumunda bulunduğunu düşünüyor. Emperyalizm açısından Türkiye'nin önemi bellidir. Özellikle bölgenin yeni kapsamında bu daha da belirgin olmaya başlamıştır. Ancak stratejik değer sadece coğrafi konumdan gelmez. Soğuk savaş yıllarında, Sovyetlere karşı bir "*cephe hattı*" olması anlamında bir değeri olan Türkiye'nin, bölge politikalarında adı bile geçmezdi. Şimdi konumu oldukça değişmiştir. Ancak şimdi bile Türkiye'nin bölgedeki "*stratejik değeri*" başlıca üç etkene bağlı olarak çok zayıflayabilir, ya da artabilir. Birinci etken, Kafkaslar'daki Rus-ABD dengesidir. Gerilimin seviyesine göre bu "*değer*" artabilir. İkinci etken, ABD'nin Körfez ülkeleriyle, başlıca İran ve Irak'la ilişkisinin durumudur. Özellikle İran'la ilişkilerde bir düzelme Türkiye'nin "*stratejik değerini*" oldukça düşürür. Son olarak, İsrail-Filistin ilişkisinin durumudur. Bu aslında, İsrail'in Arap dünyasıyla ilişkisi anlamına gelmektedir. Bu konuda bir yumuşama yine "*stratejik bir değer kaybı*" yaratır. Hemen görülebileceği gibi, Türkiye'nin "stratejik değeri" bölgedeki gerilimlerin yükselmesine bağlıdır. "*Yurtta sulh cihanda sulh*" tekerlemesini dillerinden düşürmeyenlerin çıkarı bölgedeki gerilimin yükselmesinde yatmaktadır.

ABD'nin bölge politikasının ana ekseni, kontrollü bir gerilimi, kendine karşı oluşan direnç alanları üzerinde sürekli tutma politikası, en azından ana noktalarında Türk devletinin çıkarlarıyla fazla çatışmamaktadır. Ancak bölgedeki son iki gelişme Türkiye'nin "*stratejik değeri*" açısından oldukça düşündürücüdür. İlki, petrol boru hattıyla ilgilidir. "*Petrol bolluğunda pahalı yeni bir boru hattını*" şirketler tercih etmemiş görünüyor. Bu "*Bakü-Ceyhan hattının*" en azından bir süre rafa kaldırıldığını gösteriyor. Bunun mantık sonucu boğazlarda yeni gerilimlerin yaşanmasıdır. Böyle bir tercih yapılmasının içinde Türkiye'ye Kürt sorununda bir uyarı da yatıyor olmalıdır. Diğeri, Filistin-İsrail anlaşmasıdır. Anlaşma özellikle İran ve Suriye'den önemli tepkiler çekmiştir. Arafat'ın Hamas ile ilgili verdiği taviz Filistin halkı içinde gerilimi yükseltebilir. ABD politikaları açısından İran ve Suriye üzerinde sistemli bir baskıyı gündeme getirebilir. Böyle bir gelişme, Türkiye'nin gerilim politikasına uygun düşer. Ancak gelişmeler başka yönde de akabilir. Bu anlaşmayla birlikte ABD, İran ve Suriye arasında yeni bir diplomasinin başlaması da olasıdır. ABD, İran üzerindeki politikasını çoktandır tartışmaktadır. Henüz somut bir ilerleme olmasa da, olumlu yönde bazı işaretler vardır.

Böyle bir gelişme Türkiye'nin bölgedeki konumunu nasıl etkileyecektir?

"*Clinton yönetimi 'çift kapsama' stratejisini kaldırmalıdır. Böylece İran ve Irak bölgede yeni realiteler olarak kabul edileceklerdir. Böyle bir gelişme bölgede Türkiye'nin rolünü azaltır. Tehlikeli sınırlarda 'Batı'nın bekçisi' söylemine bir son verir. Bu da Türkiye iç politikasında olumlu gelişmelere yol açar.*" (World Policy Journal, bahar '98) Böyle bir gelişme yumağı çözülmeye başlarsa, bu gerçekten iç politikada ordu egemenliğinin daraltılmasına kadar uzanan yanı olacaktır.

Ancak günümüz gerçekleri açısından henüz bu noktalardan oldukça uzağız. Olayların bıçak sırtında giden yanı her an Türkiye'nin bölgedeki "*stratejik değeri*"nde önemli kaymalar yaratabilir. Bu gerçeklikler Türk egemenlerini fazlasıyla hırçınlaştırmaktadır. Bakü-Ceyhan hattı'nın riske girmesiyle hemen İsmail Cem boğazlar dolayısıyla dünyaya "*meydan okudu.*" "*Boğazlardan geçişi sınırlarız. Herkes hesabını buna göre yapsın*" dedi. Filistin-İsrail anlaşması tam olarak ne getirecek, henüz belli değil. Yarın İran'ın ABD ile ilişkisinde bir yumuşama olur ve bölgede zaten olduğu gibi Mısır ve İran'ın etkinliği daha da öne çıkarsa, Türk dış politikası kime efelenecektir?

Türkiye iç ve dış politikada çok kaygan zeminlerde yürüdüğünü bildiği için ve "*PKK'ye kilitlenmiş*" politikasında fazla esneme şansı olmadığı için, bölgedeki en küçük denge oynamalarından panik ölçüsünde etkilenecektir.

Sonuç

PKK Önderliği'ne yapılan saldırının siyasi sonuçları, Türk devletinin dar beklentilerinden çok farklı noktalara varıyor. Devlet, yaptığı saldırı ile hedeflediğine varamamakla kalmamış, PKK hareketinin uluslararası alanda tanınmasını hızlandırmıştır. Eğer söylenenler doğruysa gidilen yeni alanla birlikte, bölge dengelerinde PKK'nin önemi azalmak bir yana, daha artacaktır. Özgürlük hareketi için yeni bir dönem başlıyor. Uluslararası tanınma süreci için koşullar olgunlaşıyor.

Türk devleti artık dört yanından 'Kürt sorunu' ile kuşatılmıştır. Hareketi ezmek için yaptığı her öfkeli saldırı sonunda, hareket tarafından daha fazla kuşatıldığını görmektedir.

28 Ekim 1998

Devrimde karar, sosyalizmde ısrar, atılım ve zafer

PKK KONGRELERİ– II

İzzet Baykal

II. KONGRE

Partileşmede Israr-Ülkeye Dönüş

Parti II. Kongresi, ağır baskı koşullarında her türlü yılgınlığa, korkaklığa, kaçkınlığa ve ikircikliğe inat, devrimci direnişin ve partileşmede ısrarın en yüksek düzeyde dile getirildiği, tüm olumsuz koşulları da arkasına alan tasfiyecilerin tüm girişimlerinin boşa çıkarıldığı, bağımsız ve özgür gelişimin sürdürülerek ülkeye dönüş kararının alındığı ve direnişin kesintisiz bir tarzda sürdürüldüğü parti tarihinde yaşamsal önemde olan bir zirveyi ifade eder.

Bu zirvesel süreci anlamak, o dönemin koşullarının irdelenmesiyle mümkündür. Uluslararası, bölgesel ve ulusal gelişmeler Parti II. Kongresi'nin önemini ortaya koyan somut olguları içermektedir.

Uluslararası durum

'70'ler, emperyalizmin yoğun ekonomik bunalımının yaşandığı, sistem olarak ideolojik ve moral kaybının önemli oranda arttığı, bunun yanında sosyalist sistemin ise ideolojik ve psikolojik olarak bir üstünlük elde ettiği, ulusal ve sınıfsal kurtuluş hareketlerinin geliştiği bir dönem olma özelliğini taşır. '80'lere doğru gelindiğinde emperyalizm, yaşadığı bu bunalımı aşmak için karşı-devrimci faaliyetleri ve zora dayalı politikaları gündemleştirmeye başladı. Kendini restore etmeye çalıştı.

Bundan hareketle, emperyalist sistemin başını çeken, dünya jandarması konumundaki ABD emperyalizmi, bu politikaya uygun yeni bir yönetim değişikliğine gitti. Karşı-devrimci saldırganlığa en uygun bir isim olan Reagan iş başına getirildi. ABD emperyalizmi kendi içinde bunu gerçekleştirirken, bu politikanın gereği olarak kendisine bağımlı ülkelerde de benzer yönetim değişikliklerini gündeme getirdi ve gerçekleştirdi.

Emperyalist sistem açısından Ortadoğu'nun stratejik önemi gözönünde bulundurulduğunda, burada emperyalizmin oluşturduğu statükonun korunması büyük önem taşır. Ancak '80'lere gelindiğinde Ortadoğu'da ve komşu bölgelerde bu emperyalist statükonun zorlanması durumu ortaya çıktı. Özellikle '79'daki İran Devrimi ve sonuçları, yine Filistin direnişi ve ilerici Arap ülkelerinin –ki bunlar sosyalist kampla da sıkı ilişki içerisindeydiler– emperyalizme ve siyonizme karşı radikal tavır alışları, yine '79'da Afganistan'daki gelişmeler, dengenin emperyalizm aleyhine bozulmaya yüz tuttuğunun somut işaretlerini oluşturmaktaydı.

Statükonun bozulma durumunu gören emperyalizm, bölgedeki konumunu güçlendirmenin arayışına girdi. Konumunu güçlendirmenin, çıkarlarını korumaya almanın, İran ve Afganistan'daki gelişmeleri önlemenin yolu da emperyalizmin bölgede kendisine bağlı ülke yönetimlerini güçlendirmesine bağlıydı. İsrail zaten oluşumu itibariyle bu role uygun bir konum arzediyordu. Mısır'ın işbirlikçi yönetimi de buna uygun bir yapılanma içerisindeydi. Pakistan'da iş başına getirilen faşist askeri yönetim bunun içindi. Yine bu süreçte Türkiye'de iş başına getirilen faşist askeri diktatörlükle de bu yönetimler güçlendirilmeye çalışıldı. Özcesi, '80'lerin başlangıcından itibaren emperyalizm, karşı-devrimci bir saldırganlıkla kendini yeniden restore etmenin ve soğuk savaşı tırmandırmanın yoğun çabası içerisindeydi. '82'de İsrail'in Lübnan işgali ve bu saldırganlığın üst düzeydeki somut ifadesi oldu. Ancak sonuçları, emperyalist statükonun biraz daha sarsılmasına yol açtı.

Türkiye'de durum

Emperyalizmin '70'lerde içine girdiği ekonomik bunalımın yeni sömürgelere aktarılmasıyla, bu ülkelerde ekonomik, siyasal ve sosyal çalkantılar giderek artmaya başladı. '70'ler Türkiyesi böylesi bir durum içerisindeydi. '70'li yıllarda Türkiye'deki devrimci gelişmelerin hızlanması, devrimci-demokratik muhalefetin ivme kazanması, iç çatışmalarla istikrarın bozulması, yoğun bir ekonomik bunalımın ve siyasi çıkmazın yaşanması ve hepsinden önemlisi de Kürdistan'da PKK'nin giderek güçlü bir gelişim göstermesi emperyalizmin bölgesel çıkarlarını tehdit ettiğinden, sorunun faşist bir diktatörlükle çözümü gündeme gelmiş ve bu çerçevede 12 Eylül askeri-faşist diktatörlüğü iş başına getirilmiştir.

12 Eylül askeri-faşist diktatörlüğünün kemalizmin gerçek yüzü, bunun da katışıksız bir faşizm olduğu tüm gerçekliğiyle ortaya çıktı. Faşist diktatörlük Türkiye'de toplumsal muhalefeti bastırarak istikrarı sağlamaya çalıştı. Türkiye'deki devrimci-demokratik muhalefeti dağıttı, ezdi. Türk sol gruplarının ezici çoğunluğu bir likidasyon süreci içine girdi. Kapağı yurt dışına atanlar mültecileşti, mücadeleden vazgeçti. Türk halkı, askeri diktatörlüğün baskısıyla başbaşa kaldı ve depolitizasyon politikasıyla etkisi günümüze kadar süren bir sarsıntıyı yaşadı, yaşıyor.

Kürdistan'da durum

12 Eylül askeri-faşist diktatörlüğünün iktidara gelişinin en temel nedeni; hiç kuşkusuz '70'lerde başlayan PKK ve bu mücadelenin büyüyen gelişimiydi. Dolayısıyla ilk hedeflediği de Kürt halkı ve öncüsü PKK'ydi. Kürdistan Devrimi'ni ezme faşist dikatörlüğün en temel göreviydi. Bu, emperyalist çıkarlara uygun bir yönelimdi.

12 Eylül'ün gelişiyle birlikte partinin ve ulusumuzun imhasını önlemek ve mücadeleyi kesintisiz sürdürmek amacıyla, partinin, genel olarak taktik geri çekilişi yaşadığı bir döneme girildi. Ülkede 12 Eylül faşizmine karşı direnen partili gruplar olmakla birlikte, genel itibariyle dönem, taktik geri çekiliş dönemiydi. Kuşkusuz bu geri çekiliş, yeniden ve daha güçlü bir tarzda mücadelenin sürdürülmesi içerikliydi.

Ülkede 12 Eylül'ün ağır baskı koşulları yaşanmaktaydı. Katliamlar, işkenceler, yoğun bir ekonomik sömürü, gasp ve talan dört başı mamur bir şekilde sürüp gidiyordu. Partili kadro ve militanların önemli bir bölümü de sömürgeci zindanlara alınmış ve PKK bu kadrolar şahsında bitirilmek isteniyordu. Bunun içindir ki akıl almaz bir vahşet uygulanmaya konuldu. Tarihte eşine ender rastlanan bir vahşetle parti önder kadro ve militanları teslim alınmaya çalışıldı. Buna karşı partinin direnişi, muazzam güç dengesizliği ortamında, sömürgeci faşizmin en güçlü olduğu bir zamanda ve zeminde kesintisiz bir tarzda sürdü; Mazlumlar'ın, Hayriler'in, Kemaller'in ve Ferhatlar'ın şahsında düşmana galebe çaldı. Özcesi partinin 12 Eylül faşizmine karşı direnişi kesintisiz bir tarzda sürdü. Partinin taktik geri çekiliş koşullarında bu direniş bayrağı zindanlarda dalgalanıp faşizm buralarda yenilgiye uğratılırken, dışarıda da bu direnişin devamını sağlayacak toparlanma, yeniden inşa ve daha güçlü bir şekilde savaşı sürdürme süreci yaşanıyordu. Bu süreçte Temmuz '81'de gerçekleştirilen Parti I. Konferansı, bu direniş kararlılığının ve düşmanla hesaplaşma hazırlığının açık bir ifadesi oldu.

Parti I. Konferansı ve Parti II. Kongresi

12 Eylül sonrası dönem, gerek ülke içinde ve gerekse yurt dışında çok büyük zorlukların yaşandığı bir dönem olmuştur. Hiçbir sağlam mevzinin olmadığı amansız koşullar, zor yıllardır bu yıllar. Aynı zamanda bu yıllar, devrimde karar kılanlarla sahtekarların ayrıştığı, direnişin ve teslimiyetin daha net ortaya çıktığı, yüzlerdeki maskelerin düştüğü, netleşmenin ortaya çıktığı yıllardır. Lenin, "*yaman yıllar*" olarak tanımladığı böylesi dönemler için şunları söyler: "*Karşı devrim daha güçlü, daha küstah, daha azgın hale geldikçe, liberal ve küçük-burjuva demokratik tabakalar arasında devrimden çirkin bir biçimde dönme ve devrimi reddediş gittikçe daha yaygınlaşır oldu ve tüm sosyal demokratlar partiye doğru daha güçlü bir biçimde yakınlaştılar.*"

Partinin zorunlu olarak yaşadığı yurt dışı sürecinde de işte böylesi zorluklar; bir yandan binbir emek, çaba, kan ve ter, diğer yandan devrimden kaçış, teslimiyet teorileri, korkaklık ve kaypaklıklar yaşanmıştır. Bu süreçte sosyal-şoven ve reformist-milliyetçi hareketlerin yaşadıkları kaçış, teslimiyet ve mültecileşme, bir takım kendine düşkün, ödlek, inançsız, fırsatçı ve bozguncu unsurlar tarafından PKK'ye de dayatılmak istenmiştir.

Bir partinin, bir ulusun imhasını önlemek, partiyi korumak ve savaşı sürdürmenin araçlarını, olanaklarını yaratmak için gerçekleştirilen taktik geri çekiliş yıllarında, baştan sona Parti Önderliği'nin tek başına, kan-ter içindeki çabalarıyla koşullar ve olanaklar yaratılmaya çalışılmış, tek bir dostun olmadığı, kimsenin kapıyı açmadığı bir ortamda ve yerde önderliğin insan üstü çabası ve emeğiyle az da olsa olanaklar yaratılmış ve bu alana çekilen parti güçleri yeniden bir eğitim sürecine alınmışlardır. Amaç açık ve nettir: Partiyi koruma, partileşmeyi derinleştirme, eğitim noksanlığını giderme, askeri temelde bir gelişim içinde gerillaya ulaşma, umutsuzluğu önleme, yurt dışına çıkışı bir kaçış durumuna dönüştürmeyi engelleme ve ülkeye yeniden dönerek savaşı yeniden yükseltme. Yine, geçmiş hataların değerlendirerek bundan önemli dersler çıkarma, sağlıklı bir eleştiri ve özeleştiri süreciyle kendini yenileme. Bu, aynı zamanda yeni döneme giriş anlamını taşımaktadır, hazırlık dönemidir.

Önderliğin devrimci direnişi sürekli kılmak için harcadığı çabalar ve yoğun emek karşısında, bu dönemi bir kaçış sürecine, mültecileşmeye ve teslimiyete çekme çabası içinde olan unsurlar da, yaşanılan zorlukları ve zayıf bireyleri kendilerine zemin yaparak çabalarını yoğunlaştırdılar ve boş durmadılar.

Özellikle Semir, Seher, Davut ve Süleyman unsurlarının şahsında ortaya çıkan ve böylesine zorlu bir dönemde partiyi tasfiye etmeye çalışan bu sağ-teslimiyetçi-tasfiyeci eğilim, bu zor koşulları da kullanarak parti militanlarının kafalarında muğlaklık yaratmaya, önderliğe ve önderliğin temsil ettiği direniş anlayışına karşı bireyleri kışkırtmaya ve özellikle kongre sürecinde merkezi ele geçirmeye çalıştı. Tüm bunlara rağmen bu zorlu dönemde Parti Önderliği'nin kutsal emeği ve çabasıyla bu tasfiyeci unsurlara karşı, bunların teslimiyetçi teorilerine karşı ustalıklı bir mücadele yürütüldü. Parti Önderliği bu dönemi şöyle anlatır; "*Böyle dönemlerde genel olarak yoğun bir biçimde ortaya çıkan partiyi inkar ve tasfiye etme, ideolojik soysuzluk, yozlaşma, inançlarından vazgeçme, basit kişisel yaşantılara dönme, bireysel kurtuluş yollarına sapma, yüce inançlardan taviz verme, safları terk etme, dağılma, bölünme, didişme ve anlamsız hizipçilik gibi ortamlara kesinlikle yer vermeden, partinin ideolojik-politik, örgütsel ve askeri hattını iyice özümsetme ve böylece partiyi dönemden güçlü olarak çıkarma yolunda faaliyet geliştirildi. Sert baskı, dağılma, tükenme, karanlıklar döneminde bu çalışmaların yanısıra, kitleye yönelik ajitasyon, propaganda ve direnişle birlikte, devrime en erkenden yararlı olabilecek şekilde partiyi güçlü çıkarma çabaları çok yönlü olarak sürdürüldü.*"

Tasfiyeci eğilimlere ve onun sahiplerine iyi niyetlice katılanlar olduğunu da vurgulamalıyız. Kendini önderliğin çabalarına katmayan, eğitmeyen, geliştirmeyen bazı iyi niyetliler de, dönemin zorluğunun da verdiği yılgınlıkla bu tasfiyeci girişmelere katıldılar ve zemin oldular.

Aslında bu dönemde parti içinde kendini gösteren iki eğilim var. Biri, kendini eğitmeyen, bazı bireyler şahsında ortaya çıkan bireyci, maceracı ve sol sekter eğilim; diğeri ise, partiyi reforme ederek, mülteci konumuna düşürmek isteyen sağ-teslimiyetçi eğilimdir. "*Çoğunluk ise şaşkın bir durumda önderliğin tezlerini beklemektedir.*"

Tüm bu gelişmeler ortamında 1980-81 yıllarında oldukça kapsamlı siyasi ve askeri eğitimler yapıldı. Yine önderliğin teorik çalışmalar sonucu kısa bir sürede ortaya çıkardığı eserlerle "*devrimin politik, askeri ve örgütsel alandaki stratejik sorunları kapsamlı ve sistemli bir biçimde kadrolara ve kitlelere sunuldu.*"

Bu dönem aynı zamanda ülkedeki zindanlarda PKK'ye dayatılan düşmanın imha politikasının ve ihanetin ortaya çıkışının yaşandığı dönemdir de. Ülkede Şahin-Yıldırım ihanetiyle imha dayatılırken, dışarıda da bunların uzantıları durumunda olan Semir-Seher provakasyonuyla parti bitirilmek isteniyordu. Ancak zindanlarda önderlikle bütünleşen Mazlumlar, Kemaller ve Hayriler'le PKK'nin gösterdiği görkemli direniş tüm bu girişimleri boşa çıkarırken; dışarıda da bizzat önderliğin çabaları, özü düşmandan kaynaklı olan tüm bu tasfiyeci ve ihacı provakasyonları bozguna uğratmıştır.

12 Eylül faşizmi PKK'yi bitirdiğini iddia ediyordu. İçten ve dıştan partiye yönelik saldırılara karşı verilen mücadele, PKK'yi koruma ve geliştirme, partileşmeyi derinleştirme çalışmaları belli bir düzeye gelince kapsam ve bileşim olarak parti tarihinde en geniş katılımın olduğu I. Konferans Temmuz '81'de gerçekleştirildi. "*Bu toplantı çeşitli düşman güçlerin himayesinde değil, tamamen ulusal kurtuluş zemininde ve direniş ortamında, enternasyonalist bir ruh içinde gerçekleştirilmiş; son derece doyurucu ve güçlü bir politik rapor ve geniş bir tartışma atmosferi ışığında geçmiş mücadelenin sağlıklı bir değerlendirilmesi, parti sorun ve görevlerinin ele alınarak karara bağlanmasıyla sonuçlanmıştır. Bu, partiyi yeniden canlandırma ve örgütlendirmenin son derece ciddi bir adımıydı.*" (Parti Önderliği)

I. Konferans, partinin zorlu koşullarda yurt dışı alanında yaptığı çalışmaların zirvesi olmuştur. Toparlanma ve ileriye yürümenin perspektifleri ortaya çıkmış, bunun pratik adımları atılmıştır.

Her şeyden önce I. Konferans, 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğüne verilen en önemli bir karşılıktır. Bitirdiğini iddia ettiği bir hareketin kendini toparlayarak yeniden savaşa, bir hesaplaşmaya hazırlaması açısından düşmana verilen en anlamlı ve tarihsel bir karşılıktır bu.

I. Konferans'ta geçmiş mücadele yöntemlerinde –ki bu özellikle Hilvan-Siverek pratiğinde basit köylü isyancılığı tarzı oluyor– ortaya çıkan hatalar, yanılgılar ve yanlışlıkların değerlendirilmesi, amatörlüğün ve ilkelliğin kapsamlı eleştirisi yapılarak, örgüt çizgisi, ittifaklar sorunu ve silahlı mücadeleye ilişkin önemli ve sistemli değerlendirmelerde bulunuldu. Bunun yanısıra dönemin özellikleri değerlendirilerek, sonraki sürece ilişkin görevler belirlendi. Tüm bunların yanısıra konferansa özel anlam ve önemini veren ve onu tarihi kılan, iç ve dış düşmanı korkuya salan, silahlı mücadeleyi bir kez daha başlatma ve ülkeye yönelme kararlarıydı.

Bunlarla birlikte I. Konferans'ta başarılan diğer bir çalışma da mücadelenin bağımsızlık ve özgürlük temelinde uluslararası zemine taşırılması olmuştur. Elde edilen mevzilerle halkımızın zorla içinde tutulduğu tecrit çemberi kırılmıştır. Bu süreçte, zindanlarda da tarih önünde yargılanan sömürgeciler olmuş, bu zeminde de sömürgecilik mahkum edilmiştir.

I. Konferans'la birlikte hazırlıklar daha planlı, disiplin ve örgütlü hale getirilerek II. Kongre'ye giden süreç başlatılmıştır. Ağustos '82'de gerçekleştirilen II. Kongre, hazırlıklar döneminin sona ermesini, direnişin, savaşımın geliştirileceği dönemin başlamasını ifade ediyordu.

II. Kongre'nin gerçekleştiği süreç İsrail'in Lübnan işgalinin ve sonuçlarının yaşandığı bir süreçti. II. Kongre hazırlıkları sürecinde emperyalist ve siyonist güçlerin, Filistin halkı şahsında bölge halklarına yönelik saldırganlığı doruğa çıkardığı bir süreç olurken, Filistin halkıyla omuz omuza emperyalizme ve siyonizme karşı direnen ve bu uğurda şehitler veren partinin özünü ifade eden enternasyonalist karakteri onu bölge halklarıyla buluşturmuş, Kürt halkıyla bölge halkları arasında kardeşlik bağlarının ve dayanışmasının en üst düzeyde ifadesi olmuştu. Ortadoğu'daki bu savaş, partinin direnişçi yönü ve ülkeye dönüş özlemini, ulusal kurtuluş savaşımını başlatma kararlılığını birkez daha açığa çıkaran bir özellikteydi. Bu, aynı zamanda II. Kongre çizgisinin de daha hazırlık sürecindeki bir ifadesidir.

Tasfiyecilerin bu süreçte oynadıkları uğursuz rol oldukça önemliydi. Konferans ve kongre dönemlerini boşa çıkarmak isteyen, kendini eğitme ve geliştirme çabalarını sıfırlayan ve dağıtıcı bir çaba içinde olan tasfiyeci güruh, kongreyi ele geçirmek, parti birliğini bozmak ve dağıtmak istiyordu. Özellikle kongre süreçlerinde parti birliğini korumak oldukça önemlidir. Zaten partiyi ele geçirmek ve tasfiyeye uğratmak isteyen kesimler de hep bu zeminleri kullanarak amaçlarına varmaya çalışırlar. Bu dönemde ortaya çıkan tasfiyeciler de kongreyi, merkezi ele geçirme çabasındadırlar. "*Kadroların dörtte üçü bizim etkimiz altında*" diyorlar. Seçim hesapları yaparak, zor koşulları da gözeterek bundan etkilenen bireyleri yanlarına çekmeye ve oy hesaplarıyla merkezi ele geçirmeye çalışıyorlar. "*Oylarımızı, bizi Avrupa'ya taşıracak, direnme hattından uzaklaştıracak, Hakkari'ye gitmekten alıkoyacak tarzda kullanırız*" tasarımlarını geliştiriyorlar. Amaç, ülkeye gitmemek, örgütlenmeyi bozmak, dağıtmak ve partiyi direniş hattından uzaklaştırarak reformist, mültecileşmiş bir çizgiye çekmektir. Örgüt disiplinini ve işleyişini hiçe sayan tutumlarla gayri resmi toplantılar düzenleyip, adeta ayrı bir kongre görüntüsü veriyorlar. Aslında tüm bu an-

layış ve tutumlar, özünde düşmanın PKK'yi imha politikasının içteki uzantıları oluyor.

Tasfiyeci unsurlar bu tür çabalara girerken parti içindeki birtakım bireyler bunlardan etkileniyor ve etki altına giriyorlar. Bir kısım parti kadrosu ise oldukça edilgen ve pasif bir tutum takınıyorlar. I. Kongre hatırlanırsa, o zirvede de bir kısım arkadaşların kendilerini katmadıkları görülecektir. Benzer durum I. Konferans ve II. Kongre süreçlerinde de yaşanıyor. Birçok kadro bu çalışmalara kendilerini vermiyor, katmıyorlar. Tüm yük Parti Önderliği'nin omuzlarında ve Parti Önderliği bu süreci de tek başına götürüyor. İçten ve dıştan dayatılan tüm imha ve tasfiyeci girişimlere, tüm zorlu ve imkansızlıklarla dolu koşullara rağmen, Parti Önderliği tüm bunlarla dişe diş bir mücadele içinde tek başına, kendi çabasıyla başarıyı koşulluyor. Kuşkusuz, kendini sürece doğru katmaya çalışan yoldaşlar da var. Önderliğe, partiye, halka bağlı yoldaşların varlığı, hatta yapının büyük çoğunluğunun bu durumda olması önemli. Ancak güçsüzlük, arkadaşların daha fazla kendilerini katmamalarının önünde büyük engel oluşturuyor.

Bilindiği gibi tasfiyeci unsurlar I. Konferans'ta düşüncelerini açıktan dile getirmemişler ve konferans kararları katılımcıların ezici çoğunluğunca coşkuyla karşılanmış ve benimsenmişti. Aynı durum II. Kongre'de de yaşanmıştır. "*Kadroların dörtte üçü bizim etkimiz altında*" diyen ve yüzlerce kişiyi önderliğe karşı çıkarabileceklerini sanan, oy hesaplarıyla merkezi ele geçirmeyi planlayan tasfiyeciler, kongre platformunda "*bir iki cümle dışında ağızlarını bile kımıldatamadılar. Durumun aleyhlerine gelişeceğini farkedince de sessizce geçiştirme ve gelecekte elverişli zemin, zaman ve koşullarda kendi planlarını uygulamaya koyma yolunu seçtiler.*" Bu unsurlar daha sonra partiyi yıkma çabalarını yoğunlaştırdılar, haince planlar yaptılar.

I. Konferans'ta devrimci direniş taktiği ve uzun süreli halk savaşı çizgisi oy birliğiyle onaylanmıştı. II. Kongre'de bu çalışmalar daha da somut hale getirildi. Oy birliğiyle onaylanarak resmi belgeler haline getirildi. Yeni dönemin görevleri ve çalışmaları netleştirildi, strateji ve taktik yetkinleştirildi. Politik ve askeri çizgi konusu, esas olarak konferansta çözümlenmişti. Kongre'de bu konular pek tartışılmadı. Kongre'de temel sorun olarak merkez örgütlenmesi ele alındı. Bu sorun da yine parti çizgisi temelinde belli bir çözüme kavuşturuldu.

Burada asıl üzerinde durulması gereken nokta, gerek konferansta ve gerekse kongrede partileşmede ısrar, partiyi yeniden savaşabilir halde düzenleme, yeterli savaşçı ve donanımla ülkeye yönelme kararlığıdır. Yine yurt dışına çıkışı kaçışa ve mültecileşmeye çekmek isteyenlerin engellenmesi ve eğitimin yoğunlaştırılmasıdır. Kuşkusuz bütün bunlar da amansız bir çabanın, yoğunlaşmanın ve soylu bir emeğin ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Bunu ortaya çıkaran da Parti Önderliği'dir.

II. Kongre dönemi, parti ve halkımız açısından tarihi önemde olan, partinin ve halkımızın yaşamını ve kaderini belirleyen bir dönüm noktasıdır. Her şeyin karanlıkta olduğu, umutsuzluğun geliştirilmeye çalışıldığı bir dönemde kutsal sosyalist emeğin ürünü olarak gerçekleştirilen II. Kongre, ülkemize ve bölgeye bir güneş gibi doğmuştur. Halkımızın ve bölge halklarının kaderini değiştirmeye başlamıştır.

"Parti gerçekliğimiz bu dönemde yeniden şekillendi. Bu dönemde tarih, daha derin bir anlama kavuştu. Siyasal gerçekliğimiz daha iyi bilince çıkarıldı. Görevler daha çok açımlandı. İlk çıkış ve resmen kuruluşundaki toplantılardan nicelik ve nitelikçe daha ileride olan bir zirve gerçekleştirildi. Bu, ülkeye dönüş kararlılığını ortaya koyma, 12 Eylül faşizmine yeniden karşı çıkma, ona sonuna kadar rahat yürüme şansı tanımama ve onun kitleleri sonsuz bir umutsuzluğa sevk etmesine izin vermeme dönemiydi; dayatıldığı gibi yok olmadığını kanıtlayan bir dönemdi. Bu dönem, 12 Eylül faşizmini çözen ve aşan, böylece kitlelere yeniden umut veren, PKK'yi büyük bir deneme içine atarak olgunlaşmasını, daha üstün bir savaşım vermesini sağlayan, kitlelerin umudunu üst düzeyde canlandıran, tarihsel açıdan ulusal direnişi ve partileşmeyi yüksek bir savaşımla uluslararası boyuta dayatan, Kürdistan genelinde rol ve söz sahibi olmaya doğru iten, devrimci taktiğin artık daha yamanca döşenmesini mümkün kılan bir dönemdi. Yine hareketi bir gençlik hareketi olmaktan çıkarıp olgun bir hareket olmaya doğru götüren, efsanevi Türk ordusunun işlemezliğini orta yere seren, ona karşı direnebileceğini ve gelişmeleri yaratabileceğini ortaya koyan, böylelikle daha düne kadar çeşitli iftiralarla ters gösterilmek istenen parti gerçekliğimizi sadece partililere değil, bütün yönleriyle uluslararası kamuoyuna duyuran, bu temelde doğrunun, haklının ve yaşaması gerekenin kim olduğunu kanıtlayan bir dönemdir. Yürünmesi gereken yolun ne olduğunu, hangi yolun terk edilmesi gerektiğini, yaşaması ve yok olması gerekenlerin kimler olduğunu açığa çıkaran, çağdaş olunmak isteniyorsa nasıl bir cesaretin ve fedakarlığın gösterilmesi gerektiğini sadece gençlik yığınlarına değil, bütün halk kitlelerine dayatan, kendi gerçek sınıf temellerini bulup oturtan ve böylece bizi bugünün PKK'sine ulaştıran bir dönemdi." (Parti Önderliği)

II. Kongre'de de parti yaşamı ve partinin özü, çizgisi büyük bir mücadeleyle korunmuş ve geliştirilmiştir. İlk çıkışın ne kadar özlü bir çıkış olduğu bilinmektedir. Tüm gelişmelere ve başarılarına damgasını vuran da bu özdür. Koyu karanlık bir ortamda, her türlü zorluğun katmerleştiği, iç ve dış saldırıların arttığı; yılgınlığın, korkaklığın, kaypaklığın, kaçkınlığın, ihanetin diz boyu yükseldiği ağır baskı koşullarında, PKK'nin proleter-sosyalist özünün yaratıcısı ve en yüksek temsilcisi önderlik tarafından titizlikle korunmuş ve geliştirilmiştir.

Bu özü bozmaya, saptırmaya yönelik tüm tasfiyeci girişimler, kendini partiye dayatan ve özü aşındırmaya çalışan tüm parti dışı anlayışlar ve yaklaşımlar I. Konferans ve II. Kongre süreçlerinde boşa çıkarılmış ve partinin özü korunmuştur. Yine bu süreçte baskının, işkencenin, ihanetin karanlık ortamında, zindanlarda partinin özü parti önder kadrolarımızın şahsında gerçek temsilini bulmuş ve korunmuştur. Sınıfa ve halka bağlılık, ulusal kurtuluşa ve sosyalizme inanç, kararlılık, fedakarlık, cesaret, yoldaşlık sevgisi, proleter sosyalist çizginin erdemleri muazzam bir güç dengesizliği ortamında çıplak yürekle, kahramanca direnişlerle yüksek temsilini bulmuştur. Mazlumlar, Kemaller, Hayriler, Ferhatlar bu özün gerçek temsilcileri, yaşayanları ve yaşatanları olarak en ağır, en zor koşullarda önderlik çizgimizi, parti özümüzü canları pahasına korumasını ve geliştirmesini bilmişlerdir. Bundandır ki, işte parti özünün gerçek temsilcileri olarak partinin bu yönlü gelişiminin yolunu açmışlardır.

Önderlik "*Mazlum inancı, kararlılığı; Hayri örgütlülüğü, yoldaşlığı; Kemal savaşçılığı, yiğitliği biçiminde kendinize anlam ve biçim vereceksiniz*" diyor. Parti budur, özü budur. Dolayısıyla partileşmenin, parti özünü yakalamanın ve ondan sapmamanın yolu Mazlumlaşmak'tan geçmektedir. Önderlik çizgisiyle bütünleşmenin ve zafere ulaşmanın yolu budur. I. Konferans ve II. Kongre süreçlerinde partinin bu gerçek özü korkaklar, kaçkınlar, ihanetçiler tarafından bozulmak istenmişse de galebe çalan yine bu öz olmuştur.

III. KONGRE
"Geçmişle gelecek arasında kurulan köprü"

Parti tarihinde III. Kongre süreci oldukça anlamlı bir yere sahiptir. Partinin her zirvesi büyük atılımların başlangıcı olurken, III. Kongre sadece PKK ve Kürdistan halkı açısından değil, genelde tüm devrimci sosyalistler için büyük bir anlam ifade etmektedir. Çünkü III. Kongre, sosyalizm tarihi açısından da özgün bir yer teşkil etmektedir. Sosyalist bireyi yaratmakta ve bunu devrim sonrasında değil savaş içerisinde gerçekleştirmekte, ulusal ve sosyal kurtuluşun, sosyalist devrimin yolunun buradan geçtiğini tespit etmekte, dolayısıyla kişilik çözümlemesini geliştirerek sosyalizm tarihinde ilk kez kendinde devrimi gerçekleştirmiş sosyalist insanı ortaya çıkarmakta PKK'nin III. Kongresi tarihsel rolünü oynamıştır. Markslar'dan başlayarak, bilimsel sosyalizmin ilk ortaya çıkışından bugüne, Lenin önderliğinde tarihte ilk kez gerçekleştirilen sosyalist devrime rağmen, bu yön tali planda ele alınmış, her ne kadar bunun teorik izahatı yapılmışsa da özel olarak üzerinde durulmamıştır. "*Önce sosyalist devrim, sonra sosyalist insan*" görüşü daha ağır basmıştır. Daha sonraki çözülüşte bu görüşün ve uygulamanın önemli bir payı olmuştur.

Kürdistan'ın toplumsal yapısı, Kürt bireyinin şekillenişi ve içinde bulunduğu durum, partinin erkenden devrimin en temel yanının kişilik sorunu, kişilikte gerçekleştirilmesi gereken devrim olduğu tespitini yapmasına neden olmuş ve belli gelişmelerden sonra, II. Kongre'yle beraber bu yan ön plana çıkarılarak soyalizm tarihinde ilk kez ve sosyalizme büyük bir katkı olarak çözümlemeler rolünü oynamaya başlamıştır. III. Kongre savaşı tıkanıklıktan, yenilginin eşiğine gelmekten kurtardığı gibi, tasfiyeci eğilimleri ve girişimleri de mahkum etmiştir. Ama en önemlisi bugünkü gelişmelerin yolunu açan ve düşürülmüş Kürt insanından kahramanlar yaratan bir role sahip olmasıdır. Önderliğin deyimiyle III. Kongre "*geçmişle gelecek arasında kurulan köprü*" olma işlevini görmüştür.

Kuşkusuz III. Kongre'nin gerçekleştiği süreçteki uluslararası ve bölgesel durum, siyasal koşullar, TC sömürgeciliğinin, parti ve halkımızın içinde bulunduğu durumlar böylesi bir zirveyi gerçekleştirmekte oldukça uygun koşulları oluşturuyordu. Yine süreç açısından da oldukça anlamlı bir döneme tekabül ediyordu.

Uluslararası ve bölgesel gelişmeler

'70'li yıllarda olduğu gibi '80'li yıllarda da emperyalist ve reel sosyalist sistemler arasındaki ilişki ve çelişkiler uluslararası alandaki gelişmelere damgasını vuran temel olgu durumundadır. '80'li yılların ortalarına doğru gelindiğinde bu güçlerin içinde bulunduğu durum neydi, gelişmeler hangi yönde seyrediyordu?

Reel sosyalist sistemin SSCB cephesi –ki aynı zamanda bu sistem önder konumdadır– '80'li yılların başlarında bir yönetim değişikliği yaşadı. Andropov'dan sonra Gorbaçov devlet başkanlığına ve SBKP sekreterliğine getirildi. Özellikle Kruşçev'le birlikte başlayan, Brejnev'le devam eden, Andropov döneminde biraz daha doğruya yakın çekilmeye çalışılsa da başarılı olunamayan sağa savrulma süreci Gorbaçov'la birlikte hızlanarak devam etti. Özellikle emperyalizme ilişkilerde sosyalizmin ilkelerinden sapmalar, yeniden yapılanma ve reformlarla sorunların doğru çözümü yerine daha da sağa savrulma, devrimleri tali plana iterek, hatta devrimlerden vazgeçilerek her şeyi emperylizmle barışa ve uzlaşmaya bağlama, özellikle silahlanma yarışıyla emperyalizmle bir dengeyi yakalama çabalarına hız verme ve "*silah indirimi, yumuşama*" görüşmeleriyle emperyalizme boyun eğme, onunla uzlaşma ve bu bağlamda devrimleri tasfiye etme politikası SBKP'nin 27. Kongresi'yle birlikte temel politik tutum olarak belirlendi. Bununla birlikte içteki sorunları doğru yöntemlerle çözme yerine gittikçe kapitalizme savrulmayı beraberinde getirecek olan özel mülkiyeti canlandırma ve serbest piyasa ekonomisine taviz verme gibi politikalarla çürüme ve yozlaşma süreci daha da gelişim gösterdi. Özcesi bu dönem, "*insanlığın 70 yıllık kazanımlarının tasfiye edildiği bir sürecin sonuca doğru gittiği bir dönem*" oldu.

Reel sosyalist sistem açısından '80'li yılların ortalarındaki durum bu iken, emperyalist sistem açısından da her ne kadar reel sosyalist sistem karşısında taktik bir üstünlüğe doğru gitse de, durum aslında pek iç açıcı değildir.

ABD emperyalizminin emperyalist sistem içindeki liderlik konumu devam etmesine rağmen, bir anlamda sosyalist sistemdeki son gelişmelerle de bağlantılı olarak emperyalistler arası çelişkiler derinleşerek gün yüzüne çıkmaya başlamıştır. ABD emperyalizminin bu konumuna karşılık Avrupa Topluluğu ve Japonya birer emperyalist güç odakları olarak gelişme içerisine girmişlerdir. Bunda ABD emperyalizminin Ortadoğu Özgülünde politik bir tıkanıklığı yaşamasının da belirgin bir yeri vardır. Başını ABD'nin çektiği emperyalizmin Lübnan odağındaki saldırı ve politik oyunları tutmamıştır. Direnmeleri önleyememiş, politik ve askeri alanda darbe yemiştir. İran Devrimi'ni önlemeye yönelik emperyalist kışkırtmalarla geliştirilen İran-Irak savaşı da bölgedeki emperyalizmin ve gericiliğin konumunu sarsmış; bölgesel, ulusal, sosyal halk hareketlerinin gelişim koşullarını olgunlaştırmıştır. Arap-İsrail çelişkisi de bu süreçte artarak devam etmiş, emperyalizmin bu alana yönelik oyunları boşa çıkmıştır.

Özcesi sosyalist sistemde nasıl ki bir tıkanıklık ve çözülme süreci başlamışsa, emperyalist sistemin de halklara yönelik saldırgan politikalarında bir tıkanıklık ve zaman zaman askeri yenilgiler sözkonusu olmuştur. Bölgesel anlamda, objektif koşullar, halk hareketlerinin gelişim koşullarının olgunlaştığını ortaya koymaktadır.

Türkiye'de durum

12 Eylül '80'deki askeri-faşist cuntayla bütün muhalif güçlerin ezilmesi, halklarımızın büyük bir baskı altına alınarak sindirilmesi Türk egemen güçleri açısından rahat bir ortamın oluştuğu bir sonuç doğurmuş olsa da, uluslararası gelişmeler ve PKK'nin içeride ve dışarıda sürekliliğinden bir şey kaybetmeyen direnişi, faşist diktatörlüğün iktidarını sürdürmesini zorlaştırmıştır. '82 faşist anayasasının süngü zoruyla halka kabul ettirilmesinin ardından '83 yılında seçim ve siyasal partiler yasasıyla birlikte, Kasım '83'te genel seçimlere gidilmiştir. Üç icazetli burjuva partisinin katıldığı seçimlerde, faşist cuntanın halka işaret ettiği ve tehditle iktidara getirmek istediği genarellerin partisi, seçimlerden büyük bir yenilgiyle çıkmış, Özal'ın başında bulunduğu ANAP birinci parti olarak hükümeti oluşturmuştur. Faşist cuntanın eli kanlı şefi Kenan Evren de elbise değişikliğiyle cumhurbaşkanı sıfatıyla yerinde kalmıştır. Aslında tüm yapılanlar basit bir elbise değişikliğinden başka bir şey değildir. Koşullar zorlamış ve faşizm elbise değiştirerek kendini perdelemeye çalışmıştır. Hükümeti oluşturan Özal da –ki kendisi faşist genarellerin en sadık adamıdır– "*sivil otorite*" adına '82 faşist anayasasını uygulamaya sokmuş ve onun sadık bir uygulayıcısı olmuştur.

Halk ağır ekonomik sömürü altında inlemeye devam etmektedir. Talan, gasp, enflasyon, zam, düşük ücret, yoksulluk ve hak aramayı yasaklama sistemli bir biçimde ağırlığından hiçbir şey kaybetmeden devam etmiştir.

PKK'nin ülkeye girişi, silahlı propaganda birliklerinin faaliyetleri üzerine TC, '83'te Güney operasyonuyla bu gelişimin önünü almaya çalışmış ve imhaya yönelmiştir. Ancak bunda başarılı olamamıştır. Aynı yıl zindandaki tutsaklara verilen idam cezalarıyla da TC, PKK'ye imhadan başka bir seçenek tanımadığı mesajını vermeye çalışmıştır.

Tüm bunlara rağmen gerçekleştirilen 15 Ağustos Atılımı'yla birlikte TC sömürgeci faşizmi tam bir şoka uğratılmıştır. 15 Ağustos '84'ten '86'nın sonlarına kadarki dönem içerisinde TC sömürgeci faşizmi, mücadeleyi bastırmak ve imha etmek için yasal kılıflarla birçok tedbire yönelmiştir. Askeri, ekonomik, siyasi ve diplomatik alanlardaki tüm gücüyle mücadelemize karşı yeni örgütlemeler ve düzenlemelerin çabası içerisinde olmuştur. Özel valilik, özel kolordu, koruculuk vb. gibi birçok savaş aygıtını bu dönemde hazırlamıştır. "*Pişmanlık yasası*"nı da gündemleştirerek mücadeleyi bir de bu yönden engellemeye çalışmıştır. Ancak bütün bunlara rağmen mücadelemizin gelişimini durduramamıştır.

Kürdistan'da durum

PKK'nin II. Kongresi'nde alınan ülkeye yeniden dönüş kararıyla birlikte gerçekleştirilen ülkeye yönelim, Kürdistan halkında büyük bir umuda ve sevince neden olmuştur. Cezaevlerinde 12 Eylül vahşetine karşı direnen önder kadroların ve militanların halk üzerinde yarattığı olumlu etki, askeri faşist diktatörlüğün en güçlü olduğu yerde onu yenilgiye uğratmalarıyla PKK'nin umut olduğu gerçeği ülkeye dönen PKK kadrolarına gösterilen ilgi ve destekle daha da açığa çıkmıştır. Halkımız, ülkesine dönen ve sömürgeci faşizme karşı savaş hazırlıkları yapan PKK kadrolarını bağrına basmış ve onlara her türlü desteği sunmuştur. Bu durum Güney'deki halkımız açısından da geçerlidir.

Yıllarca ilkel-milliyetçiliğin işbirlikçi politikalarının sonucu olarak katliamlardan kurtulamayan Güney'deki halkımızın, PKK gibi bağımsızlıkçı bir hareketin yoksul halkın içinden çıkan kadrolarını kendilerinden biri gibi görerek sıcak yaklaşım göstermeleri ve sempati duymaları anlaşılır olmaktadır. Bu durumun farkına varan ilkel-miliyetçi KDP ve onunla birlikte hareket eden IKP gibi hareketlerin, TC ile de sıkı işbirlikçilik içinde başını çektikleri '85'teki CUD olayı, Güney'i tamamen partimize kapatmaya yöneliktir. Ama bunda başarılı olamamışlardır.

Bölgedeki elverişli koşullara rağmen –İran-Irak Savaşı, Güney ve Doğu Kirdistan'daki hareketler açısından oldukça elverişli koşullar sunmaktaydı– ilkel-milyetçilerin stratejik, taktik, pratik konum ve yönelimlerinden dolayı bu tarihi fırsatlar değerlendirilmemiştir. Bu durum hâlâ en olumsuz bir şekilde devam etmektedir. İlkel-milliyetçiliğin partimize yönelimi Mehmet Karasungur'un katledilmesi noktasına kadar boyutlandırılmıştır. Ancak tüm bunlara rağmen ülkeye dönen PKK birlikleri Güney'i de cephe gerisi olarak kulanmışlardır.

Silahlı propaganda birlikleri biçiminde ülke faaliyetlerine başlayan güçler, bir yandan parti örgütlenmelerini oluştururken, diğer yandan bunun önünde engel teşkil eden kişi ve yapılara karşı da eylemlilikler geliştirmişlerdir. Gerilla savaşının alt yapısını oluşturma, arazi tanıma, keşif, istihbarat vb. faaliyetleri de bu süreçte yürütmüşlerdir. Tüm bu hazırlıklar belirli bir aşamaya ulaştıktan sonra; Hêzên Rizgariya Kurdistan adı ve örgütlenmesiyle tarihi 15 Ağutos Atılmı'nı gerçekleştirerek Türk sömürgecliğine karşı gerilla şavaşımını başlatmıştır.

15 Ağustos Atılımı başta TC olmak üzere, bütün emperyalist ve gerici güçleri sarsmıştır. 15 Ağustos Atılmı "*umtsuzluğun, yılgınlığın, tasfiyeciliğin ve teslimiyet bulutlarının topluma ve sol hareket içindekilere bir kabus gibi çöktüğü ortamda bir mucize, düşman için bir şok*" olmuştur. 15 Ağustos Atılmı'yla halkımızın yüzyıllardır süren makus tarihi yıkılmıştır. Her şeyden önce de 15 Ağutos Atılımı "*Kürdistan'da uygulanacak doğru-devrimci siyasetin ne olması gerektiğini ortaya koymuştur.*" 15 Ağustos Atılımı halkımız açısından büyük bir umut ve sevinç kaynağı olurken, egemenler için ise korku ve kabus dolu günlerin ve gecelerin başlangıcı olmuştur. Bundandır ki düşman "*72 saatlik*" ömür biçtikleri bu mücadelenin, her türlü olanağına ve çabasına rağmen büyümesini ve gelişmesini önleyememiştir.

'86'ların sonlarına doğru geldiğimizde düşman, çeşitli yasal kılıflarla özel valilik, özel kolordu, pişmanlık yasası, koruculuk vb. bir çok savaş aygıtını bu süreçlerde hazırlamaya başlamıştır. Mücadeleyi ezmek için her türlü tekniği ve yöntemi kulanmıştır. Özcesi bu dönemde Kürdistan, büyük bir şahlanış içerisindedir. Halk yine baskı, ekonomik sömürü, gasp ve talan altındadır, ama kurtuluş umutları artık bir gerçikliğe dönüşmüştür.

Sürecek

Başkan Apo'nun "önce beyin" diyen emperyalist komploya cevabı:

Savaşımı dünyanın dört bir tarafında yürütüyorum

Fakat ben bu ara en çok şunu düşünüyorum: Uluslararası gerçekliğe dayalı bu tip çalışmaların belki de tek örneğiyim. Neden bu kadar uzatıldı? Neden bu kadar tehlikeyle yüzyüze gelindi? Tek kelimeyle, gerçeğiniz yüzünden! Bir türlü kadrolaşamayışınız, ülkede özellikle temel karargahlarda kadro, komuta gücünüzü oluşturmayışınız, –hatta Avrupa da dahil– önderlik çalışmalarını son derece tehlikeli bir hale sokuyor. Durum bu. Ciddi bir kriz. Bizim çok sabırlı, çok sağlam bir çalışma planımız, tarzımız olmasaydı, bu krize dayanmak çok zor olurdu. Siz bir politik gerçekliği, bir önemli çalışmayı fazlasıyla sıradanlaştırmakla aslında bu büyük gelişme şansını iyi kullanamıyorsunuz. Yarın bombalar buraya yağarsa ne yapacaksınız? Daha doğrusu, siz olmuşsunuz, başkaları olmuş, biz olmuşuz, fazla önemli değil. Ülkede bile o görkemli dağlarda doğru bir üslenme, kadrolaşma, komutanlaşma yürütememeleri bizi öfkelendiriyor. Halbuki biz düşmanın işini gerçekten önemli oranda bitirmiştik. Özellikle gerilladaki rolünüzü iyi oynamamanız, bizi gerçekten çok büyük öfkelendiriyor. Ne yapıyorlar bizim komutanlarımız, savaşçılarımız? Bireycilik ki Avrupa'da da öyle. Sanki biz devlet olmuşuz da, kimin yetkisi, rolü daha fazla olacak –tabii çalışmadan, emeğe dayanmadan–, kim kariyerini konuşturacak, kim bencilliğini dayatacak, bu havalar içine girmişler. Bu son derece tehlikeli. Biz tüm gücümüzle biraz ömrünüzü uzatmak, bazı imkanlarınızı geliştirmek için olağandışı, akıl üstü bir çalışmayı öngörmüşken, arkadaşlarımızın bu sahte yetki, komutanlık havaları esef verici.

Bir de Şemdin alçağı gibi sözümona bu sahte komuta tiplerinin –ki bir değil, onlarcası var– bir çorbacı oldukları ortaya çıktı. Biz burada size mutlaka bir düşünce derinliği, bir tarih bilinci, bir özgürlük tutkusu vermek istiyoruz. Bizimkiler basit köylü yaşamının bile gerisinde. Bunu da karıştırarak karmakarışık bir durum yaratıyorlar. Tabii düşman bundan istifade ediyor. Düşman son derece politik, son derece askeri, örgütlü, ne yaptığını çok iyi biliyor. Bizimkilerin telaşı ise başka türlü. Kimisi "*kurumlar gelişiyor, PKK olmasa da bu kurumlarda dilediğim gibi yaşasam*" diyor. Ülkedeki, dağdaki komutan da öyle "*ya bu PKK olmasa da, PKK'nin ölçüleri olmasa da dilediğim gibi biraz kendimi yaşasam.*" Aynı ağız. Halbuki PKK olmasa, biz olmasak, yirmidört saatte işi bitiktir ve düşman öyle affetmez. Senin bu kurumlarda söylediğin her söz idam gerekçendir. Silahı TC'ye karşı kaldırmak idam gerekçesidir ve yapar da. Ama bizim militanımız, görevlimiz bir günü yaşamaya çalışıyor. Bunlar dolu, bunlar saflarımızı istila etmiş. Gafleti böyle değerlendiriyoruz. Ne kadar söylesek de diyor ki, "*benim için mühim olan, paşa keyfimce bir an yaşamak.*" Aşağılık Kürt dediğimiz olay bu. Uzun vadeli düşünmek yok, uzun vadeli tedbir yok, hatta yarını bile öngörme yok. Varolan düşünce de, "*gelirse savaşırız, ölürsek ölelim, kalırsak da sigaramızı tüttürelim.*" Felsefe bu. Halbuki biz burada iğne ucuyla imkan yaratma, zamanı saniye saniye kazanıp kullanma işine ne kadar büyük önem verdik. Ben daha çok buna hayıflanıyorum.

Ben savaşımı dünyanın dört bir tarafında yürütüyorum

Umarım daha sağlam ve güçlü çıkarız bu kriz sürecinden. Ama işler bildiğiniz gibi kolay yürümüyor. Bizim yüzümüzden veya benim çalışma imkanımdan ötürü neredeyse bölgesel bir savaş, hatta dünya savaşı olarak arzedilecek bir savaş her an mümkündür. Bu tabii bizim çalışmaların büyüklüğünü, boş yaşamadığımızı gösterir. Şu anda düşman özel savaşına hakim olan anlayış "*orası kurutulmazsa bu savaş bitmez*" anlayışıdır. Ki bunu çok açık söylüyorlar.

"*Yüz milyar dolar para gitti*" diyorlar. Yine "*tarihimizin en büyük sıkıntılarını yaşıyoruz. Bu sefer ya ölüsü, ya dirisi, ya da savaş. Buraya da ödettireceğiz*" diyorlar. Büyük bir tehdit.

Biz hakiki savaştık, onu demek istiyorum. Küçük bir saha çalışması. Burası sorumlu tutulamaz tabii, ama mühim olan sembolize ediyor olmasıdır. Yoksa ben savaşımı dünyanın dört bir tarafında da yürütüyorum. Ama şu anda sembolik olarak tüm bu olup bitenlerden bizi sorumlu tutuyor. Daha doğrusu "*önce beyin, yani işin kaynağı kurutulacak*" diyor. Zaten çıkardığı diğer bir sonuç da şu: "*Bu kadrolar çorbacı takımı. Bunların askeri, siyasi dertleri diye bir şeyleri yoktur.*" Bu da sizin için büyük bir ayıp tabii. Neden? Çünkü düşman için korkutucu bir çalışma yapamıyorsunuz. Hiçbir alanı fazla tehlikeli görmüyor. Mesela ülkeye en son devremizden adam taşırdık, ulaştırdık da. Acaba rol oynayabilecekler mi? Geri, dar, kaba ve kilitlenmiş kişiliklerini aşabilecekler mi? Umarım, ama bu kişilikler fazla fethedici olamıyor.

Bunlar iyi gelişmelerdir, onu da belirtelim. Düşmanın savaş gücünü, önderliğini, cumhurbaşkanından tut huduttaki nöbetçisine kadar, hepsini bu kadar zorlamak bir gelişmeyi de ifade eder. Bu ciddi bir gelişmedir ve buna güç getirebilmek gerekiyor. Bundan "*çok yaramazsınız*" gibi bir sonuç çıkarılamaz da, bir savaşa hakiki cevap vermeyi bilmek gibi bir sonuç çıkarmak gerekiyor. Kendinizi fazlasıyla demagojik, lafazan bıraktınız. Fazlasıyla verimsiz, çizginin dışında tuttunuz. Bu da sizin için büyük bir olumsuzluk.

Dediğim gibi işler ciddidir. "*En az TC'nin bürokratları kadar bürokrasi yapalım. TC'nin subayları kadar biz de bir militanlık yapalım*" diyemiyorsunuz. Bu da en acıklı yönünüz. Bir defa durumları büyük bir ciddiyetle ele almayı bilmeniz lazım. Benim kadrolar konusundaki çalışmam, dediğim gibi savaş nedeni. Bunu size anlatmak istiyorum, ama buna ne kadar yanıt olunacak, o da tam belli değil. Her gün kıyamet kadar üzerinde duruyorum. Söz gücünü müthiş kullanıyoruz, tabii harekete, eyleme geçirme gücünü de. Ama bana göre hâlâ layık olmayan, hatta işi gücü başbelası olmak olan o kadar çok kişi var ki. Genelde Kürt isyanlarında TC bir günde vurur. Bizim mücadelemiz yirmi-yirmibeş yılı buluyor. Düşman vuramıyorsa nedeni bizim tarzımızdır. Sizin bu tarzınıza kalsa, mesela şu anda "*en benim*" diyen eyaletimizin komutasına kalsa, ömrü kesinlikle bir operasyonluktur. Bütün hesaplar bunun böyle olduğunu gösteriyor. İsyanlar da böyleydi. İki aylık operasyonla o isyanın sonunu getirir. Gerçekliğinizde halen bu egemendir. Önderlik bunun aşılmasının çabası içindedir. Derinliğiyle, tarzıyla, temposuyla, her tür tedbirliliğiyle bunun gerçekleştirme gücünü ifade ediyor. Ama siz ne

Yaşamı kazanma savaşı kazanmadır

kadar öğrendiniz? Acaba "*ben de öğrendim, ben de uygulayabilirim*" diyebilir misiniz? Bu konuda siz öyle bir duruma gelmişsiniz ki, sanki yaşam elinizden gidiyor gibi, "*ben ne olacağım?*" diyorsunuz. Daha doğrusu düşman yaşamı uçurmuş, o "*bana ne olacak?*" telaşı içinde. Yaşamı kazanma savaşı kazanmadır, bundan haberi yok. "*Bu dünyada ben de biraz keyfilikle yaşayayım*" diyor. Nerede yaşayacaksın? Böyle derin yanılgılar var. Bunların altında kör bir ideoloji, ya da ideolojisizlik var, siyasetsizlik var, kişiliksizlik var. Köhne, umudu olmayan, iflas etmiş bir kişilik var.

Şu aralar en çok üzerinde durduğum husus; PKK'nin iç gerçekliğine yakışmayan her tutum, davranış ve birçok kişiliği nasıl safdışı edeyim? Bu başbelalarını kim yerleştirmiş? Yedi yıl oluyor daha kendisini partileştiremiyor, partileştirmekten kaçıyor. Yedi yıldır savaşıyor, daha askerliğin abc'sini bilmiyor. Bunlara çok büyük öf-

Şimdi umut daha güçlü

kemiz var. Yaptığı, kendini problem olarak üzerimize atmak. "*Heval senin neyin eksik? Özgürlük dağları, özgürlük silahları var, her şeyiniz yeterli. Sen daha ne istiyorsun?*" Adam kendi savaşının sorumluluğunu bile üstlenmiyor "*ben yedi yıl savaştım*" diyor. İyi de bunun teorisi, bunun pratiği, bunun zafer tarzı nasıl olmalı? Bunu hiç düşünmüyor. Sadece kendini yere atıyor gerisini parti getirsin diye. Bu büyük bir onursuzluk, şerefsizliktir. Savaşının hesabını kendin vereceksin. Başarıyla da, başarısızlıkla da olsa, muhasebesini kendiniz yapacaksınız. Bu onuru, bu sorumluluğu, bu şerefi kendiniz paylaşıp göstereceksiniz. "*Bozayım işi, gelsin başkaları temizlesin.*" İşte askerlikte, ihanetle eşdeğer olan tutum budur. Bakın dikkat edin, çoğunuz örtülü bir biçimde bunu dayatıyorsunuz. En kötü olan nedir; gidip bozma. "*Ben görev yürütmem, ben gelişmem. Ben yenilmek için her şeye zemin olurum, hatta zemini geliştiririm*" deme. Bunun altında ne var? Bencillik. Bir de "*neden ben böyle oldum?*" diyor. Çünkü sen ihanete uğramış, inkara uğramış, çoktan ülkesi de, özgürlüğü de, kimliği de elinden alınmış birisisin. Senin için yapmakta olduğumuz öze dönüştür, özgürlüğe dönüştür. Bunu özümseyeceğine, bunu esas alacağına, –aksini yapmaya ben gayri meşru diyordum– diyor "*ben bir gayri meşru gibi yaşamak istiyorum.*" Toplumda bile gayri meşrulara fazla ilgi olamaz, sen nasıl yaşayacaksın? Kimse sana yaşam şansı vermez. Buna da tepki duyuyor, bu sefer tümüyle çözülüyor. İşte bu teslimiyetçilerin, itirafçıların durumu. Çare değil ki! En kötüsü de ölüme yatırıyor kendisini. Tabii bütün bunlardan sonuç çıkarmayı bileceksiniz. Benim söylediklerim çok açık, fakat algılama gücünüz neden yüksek değil?

Bir de bu işler çok süratle halledilmeli. Çünkü askeri üslup, aynı zamanda sürat üslubudur. Tehlikeler çok çarpıcı. Ya bu iş böyle adam gibi tam yapılır, ya da içine girilmez. Birçok davranışa bakıyorum; köhnemiş bir feodal aile ortamından bile daha tembel, daha problemli. Hatta özgürlük adı altında büyük bir kendinden vazgeçme, kendini her tür şeye terkediş. Böyleleri az değil. Kıyamet kopuyor, bölge savaşı, dünya savaşı çıkacak, o diyor "*benim karın ağrılarım daha önemli.*" Hatta bir sigara, onun için hepsinden daha değerli. Bunlar bir ölçüttür. Neyin ölçütü? Beş para etmez kişiliğin ölçütü. Küçük ahbap-çavuşlukları var, hoşuna giden küçük şeyler var. Onlar için on tane partiyi feda ediyor. Bu olmaz! Sorun kendinizde ve çoğunuzun yaşadığı durum bu. İnsan size üzülüyor tabii. Bomba yağsa, hepiniz ölseniz, ben ne yapayım? Yılları siz boşa harcadınız.

Ben deli miyim, ne dedim anama? "*Ana ya beni doğurmayacaktın, ya da ben özgürlük savaşçısı olacağım, karışmayacaksın.*" Şimdi siz kırk yaşınıza gelmişsiniz, hâlâ kör, topal, sahte yaşamı kabul ediyorsunuz. Tabii ki sizden adam çıkmaz. Bizim yedi yaşımızdaki özgürlük tutkularımıza hâlâ ulaşmış değilsiniz. Onun için dedim ya hiç doğmayacaksınız, yani doğmayı reddedecektiniz, ya da ben kendimi kendi elimle yeniden doğuracağım diyecektiniz. Aksi halde sizin yaşama olanağınız sıfır. Ben bunların hepsini söyledim, sonuç çıkaramadınız. Şu anda si-

zi nereye gönderelim? Özgürlük dağına gönderiyorum olmuyor. Avrupa'ya gönderiyoruz, daha beterin beteri çıkıyor. Burası da artık daralıyor. Düşman diyor "*onbeş yıldır uyuduğum yeter, vuracağım.*" Her riski göze alarak bunu söylüyor. Gerçekleri biraz böyle dile getirebilirim. Herhalde yavaş yavaş anlayacaksınız.

İlginç bir süreç tabii. Tümüyle umutsuzluk dağıtmak için belirtmiyorum. Umut, daha güçlü şimdi. Başarı imkanı aslına tarihte ilk defa böyle olgunlaşıyor. Ama düşmanın saldırılarını fazla ciddiye almıyorum, o kadar önemli değil. Bizimkilerin cevabının yetersizliği, hatta öyle bir tarz ki komplodan daha beter, arkadaşlarımızda çok uyduruk bir tarz görüyorum. Ondan korkuyoruz. Yoksa savaşı bu düzeye getirmek büyük bir olay. Benim hislerim bana yalan söylemez. Tehlike çok büyük olmakla birlikte, hislerim beni her zamankinden daha fazla güldürüyor, hoşnut kılıyor. Bilince çıkarmadan önce, hislerimin önceliği alması vardır. Bu tehlikeyi küçümsediğim anlamına gelmez. Trajedi de doğabilir, acayip bir şey de olabilir. Düşman generalinin birisi şöyle diyor: "*Peki Apo orada değilmiş, yarın ölüsünü gösterirsek görürler.*" Aklında bizim ölümüzü nasıl çıkaracağı var. Belki adamın planı var. Adamlar boş konuşmazlar. Olabilir, zaten her gün hepinizin ölüsü çıkıyor. Savaştır, bizimki de çıkabilir. Bu telaş filan değil. Tehlike, eskiden bundan daha az değildi. Bu tehlike her zaman var, her yerde. İlginç olanı kocaman bir ordunun kendi savaşımını bir kişide çaresizleştirmesi. Tuhaf bir durum, sanmıyorum tarihte bunun başka örnekleri olsun. Düşman "*biz bitirdik, müttefiklerimiz de Avrupa'da bitirdi*" diyor. Niye bir kişiden bu kadar korkuyor? Niye bu kadar büyük bir savaş nedeni yapabiliyor? Tabii bu tek kişilik bir ordu gibi güçlü olduğumuzu gösteriyor. Bu net. İnsanın sizin için üzüldüğü nokta; neden birkaçınız bu savaş, bu mücadele özelliklerini yakalayamadınız? Zor değil, anlattıklarım son derece açık ve güzel bir yaşam ve savaş tarzıdır. Çok açık. Neden öğrenip uygulayamadınız? Hayret ettiğim nokta bu. Savaşıyorsunuz ve hayatınızı da ortaya koyduğunuz açık, neden ona bir önderlik tarzını yakıştıramadınız? Tabii bunun altında yanlış doğup yanlış büyüme var. O da sizin şanssızlığınız. Buna müthiş müdahale etmek istiyorum, fakat bu müdahale fazla etkili olmuyor. Bu da sizi ya ölüme götürecek, ya da teslimiyete.

Tarz üzerinde çok derinleşmek istedik, ama arkadaşlarımız, komutanlarımız öyle pratikler ortaya çıkarıyor ki, öfke üzerine öfke geliştirmekten öteye bir şeye yol açmıyor. Herhangi bir dağa yarım saat baksam, o dağda bir birliği nasıl üslendireceğimi kesinlikle çözerim. Bu adamlar on yıldır bir dağdalar, o dağda üslenmeyi hâlâ doğru planlayıp uygulayabilmiş değiller. Gel de bunlara öfkelenme. Bir mangayı bile etkili olarak güçlendirirsen, orada kesinlikle bir düşman alayı hareket edemez. Bu net. Son Botan pratiğine baktığımızda o kadar silah, o kadar gerilla gitti. Sözümona "*tuzak kurmak istiyoruz*" diyorlar. Fakat kendileri öyle bir tuzağa düşüyor ki, ölen ölüyor, tabii kalanlar da canını kıl payı kurtarıyor. Burada büyük bir gaflet var, yüzeysellik, hafiflik var. Kürt tarzı, yani "*geleceği varsa, göreceği de var.*" Yıllardır tek bir mevzilenmeyi bile geliştirememiş, bir de "*göğüs göğüse bombalar mesafesinde çatıştık*" demezler mi adama? Düşmanın o kadar tekniği var, topu var, hepsinin ısıya dayalı termal silahları var, sen bu taktiğin tutmayacağını bilmiyor musun? Ama bir tane akıllı çıkmıyor. Bomba mesafesinde bu teknikle savaşılır mı? Bir derinliği, bir gizliliği sağlamak orada zor mudur? Değil. Vietnamlılar 300 kilometre yeraltı tünelleri hazırlamışlardı. Amerikalılar her karış toprağa tonlarca bomba yağdırdılar, yine de bir şey olmadı. Bizimkiler o görkemli dağda bir birliği bile düşmana bir darbe gibi, bir mayın gibi patlatamıyorlar. Çok tuhaf bir durum ve bu her yerde böyle. Köye giderken, grup pusuya düşüyor. Gerilla öyle köye girmez, elli sefer söyledik olmaz! Aslında "*git köyden çay getir, git köyden erzak getir*" diyen birinin, bir defa savaş diye bir sorunu olamaz. İlk grup, ilk iş olarak ilk iki günlük yemeğini ayarlayacak. Orada bir askeri hedefin olacak, o hedefi fethedeceksin. Yemek ondan sonra gelir. Yani ele geçireceksin, ondan sonra yemek gelir. Bunlar diyor "*önce yemeği, hem de bir yıllık erzağı toplayalım, ondan sonrasına bakarız.*" O kadar geri bir durum, geri bir düşünce sistemi.

Hiçbir düşman askeri saldırı ruhuyla gelemez

Aslında kendinizi şiddetle yargılamanız lazım. Bu kader değil. Zaten kendilerini aç da bırakıyorlar. İmhalık durumda da bırakıyorlar. Önce araziye bir mangayı doğru konumlandır. Bu askeri tanırım, zaten raporların hepsinde var.

Amanos'taki raporda bile belirtiliyor; "*en zayıf tarafı saldırı ruhundaki zayıflıktır.*" Diyorlar ki "*onlar beşbin kişi, biz beş kişi. O beşbin kişinin saldırı ruhu çok zayıftı ve o yüzden biz nasıl yaşadığımıza şaşırıyoruz.*" Halbuki bizim bu komuta kişiliklerimiz derinliğine tahlil edemiyor. Onun, bizim savaş gerçeğimiz içinde anlamı var. Yani biz bu gerillayı böyle düzenlerken, bunları biliyoruz. Hiçbir düşman askeri saldırı ruhuyla gelemez, bu tarzın bir özelliği. Kendini tekniğe hedef yaparsan, bir stratejik üstünlüğümüzü sıfırlamış olursun. Sizde beyin var mı? Hiçbiriniz bu basit kuralı bile gözönüne getirerek bir düzenlemeyi geliştirdiniz mi? Binlercesi de olsa, etkili bir gerilla, onların saldırı inisiyatifini sıfırlar, düşman yerinde mıh gibi çakılır ve gerilla iş yapar. Açık hareket et, hiçbir derin, gizli ve ürkütücü hareket tarzına girme, kendini hiç yorma, sürekli açık çatışmaya gir, sürekli tekniğe hedef ol.

Şunu da söylemiştim; "*bir keçi bile o dağda olsaydı, bir saldırıya karşı sizden daha iyi kendini korurdu.*" Gerçekten öyle. Kürt tarzı: "*Geleceği varsa göreceği de var, ya herro ya merro*" ya da, "*yeke yek savaşırız*" şeklinde, yani Ortaçağın savaş anlayışı. Binbir emekle düşmanı bitirecek bir çalışmayı kendi elimizle bu duruma sokuyoruz. Bir de onun üzerine kahramanlar gibi duruyorlar, "*savaştık*" diyorlar. Tesadüfen yaşıyorlarsa da "*kazandık.*" Bu kişilikler, bu yapılanlar çok geri. Savaş istiyorsunuz, ülke istiyorsunuz, ama durumunuz iyi değil. Sizin askerlikten de anladığınız fazla bir şey yok. Sizin durumunuz başbelası, düzeltmiyorsunuz kendinizi. Yaptıkları toplumsal kavganın küçük bir örneği.

Bu konuda imkanlarınız varsa hızla kendinizi düzeltmeyi bilmeniz lazım. Mesele sayı filan değil, mesele teknik değil, mesele temelde askeri kafa yapısına sahip olmaktır. Dediklerim çok açık: Büyük bir komuta, inat kişiliğini yakalamaktır. Kendini tabii bu temelde güçlü kılmaktır, iradeli-ilkeli kılmaktır. İşin özüne inmek, ondan taviz vermemektir, mesele bu. Siz bundan taviz veriyorsunuz. O zaman, yaşam başınıza bela olur, nitekim olmuştur. "*Bunu garantiye alın*" diyorum. "*İlişkiler, yozlaşma, lojistikten ötürü her gün kayıp...*" Senin bu söylediklerinin hepsi suç. Komutanın kafası, gece gündüz temel savaş sorunlarıyla uğraşır. Onu hallet; yemek kendiliğinden gelir, aşk kendiliğinden gelir, aş kendiliğinden gelir. Serseri kendi lümpen işleriyle uğraşıyor. Bizim bunlara saygımız olamaz. Beni kandıramazlar, mümkün değil. Şimdiye kadar kandırmaya çalıştınız, mümkün değil. Ya savaşı hakiki yürüteceksin, o zaman selamına selam veririm; ya da sen alay ediyorsan, ben de seninle sonuna kadar alay ederim. Bunun kanunu böyle. Alışmışsınız aile tarzıyla birbirinizi kandırmaya, çelik çomak oynamaya, onu savaş yerine koyuyorsunuz.

Kısaca sizin bu zavallılığınızdan, yetmez kişiliklerinizden ötürü, tarihi çalışmalarımızın başına bunlar geldi ve düşmanın şu anda aşırı bir biçimde bize yüklenmesine fırsat sunuyor. Acıklı olan sizin yıllarınızı harcamış olmanızdır. Zaten büyük şehadetler de çıktı. Düşman çok ürkmüş, bu sürece ilişkin diyor ki, "*bu önemli gerilla aşamaları aslında her şeyi elimizden alabilirdi, fakat zaaflarıyla o süreci değerlendiremediler. Ama Apo takip ediyor. İnatçı, bu işin peşini bırakmıyor.*" Bu büyük korkularının başlarına gelmemesi için, "*illa bu sefer önünü keseceğiz*" diyorlar. Bunun için Türkiye'yi bile satar, generallerin hiç umurunda değil.

Tabii fırsatı kaçırdınız. Çok büyük tarihi fırsatlar vardı. Fırsat Siverek-Hilvan başkaldırısında vardı; fırsat o 1982-83'lerdeki büyük atılım döneminde büyüktü. 15 Ağustos Atılımı sürecinde büyüktü, çok büyük bir fırsattı. Bu tamamen boşa çıkarıldı. Fırsat 1991-92'de çok büyüktü, yani kurtuluş kadar vardı. Bunun üzerine de çok kötü yaslandınız. Tabii altında da büyük yıkımlar vardı, onların hepsini biz göğüsledik. Bir Hilvan-Siverek pratiğini biz temizledik. Kemal Pir'in deyişiyle, "*Ey Apo, ben bu adamları, bu sorumluları yakalarsam, iki elimi boğazlarına koyup hesap soracağım. 'Siz nasıl bu pratiği bu hale getirdiniz?' diyeceğim.*" İnsan büyük öfke duyuyordu. Pratiğin sonunu berbat kılıp ortadan sıvışmak, bu hepinizin pratiğine biraz benziyor. 1983-84'te Botan tümüyle açıktı, ayağa kalkmaya hazırdı. Akıllı bir komutan olsaydı yapılabilirdi. Agit arkadaşımız bunun farkındaydı, fakat altından kalkamadı. O da kendini bile koruyamadı. Büyük bir kurtuluş imkanı vardı.

> "Yeni hazırladığımız sürecin bitiriciliğini düşman biliyor. 'Bu sefer önleyemezsek bırakacağız veya anlaşacağız' diyor. Bize yolladığı haber de çok ilginçtir; 'seni halledersek halledeceğiz, yoksa barışırız' diyor. Yani 'bu hafta içinde öldürürsek öldürürüz' demek istiyor. Çok ilginç bir durum. 'Ya savaş ya barışla olacak. Zamanımız da yok. Birkaç hafta içinde bitmeli' diyorlar. Her şeyi yapabilirler."

1986-87, hatta '88'i bile kaldırmak için korkunç bir çalışma sergiledik. Belgeleri var, okursanız çuvallar dolusudur. Yine 15 Ağustos'a girişi hazırlamak için nasıl uğraştık. 1981-82'yi okuyun o belgelerde var. Bir de kendi çabalarınıza bakın. Dağlar kadar farkı görürsünüz. 1991-92'ye bakın, tabur tabur insan geliyor. Tarihe biraz tutkun bir kişi olsa, altı ayda kurtuluş ordusunun zaferlerini birkaç bölgede sağlayabilir. Ama Şemdin alçağı gibi, rüyasında bile göremediği halde "*iktidar oldum, devlet oldum*" diyor. Her türlü pisliğe kendini bulandırıyor. Düşman bunu görüyor ve karşı hamleyle panik halinizi doğurdu, değil mi? 1994-95'te başıma bela oldunuz. Sırf o sürecin olumsuzluklarını durdurmak için burada bu büyük çalışmayı başlattık, düşmanı bugünkü duruma sokan çalışmayı. Umurunuzda mı? Sizin için bir ayran gibidir yenilmek de, kazanmak da. Fazla teriniz yok, fazla sorumluluğunuz yok. Çok ucuz ele alındı. Tabii düşman nasıl ele aldı? Bir Çiller'i takip etseydiniz, korkunç kesildi o kadın. "*Ya bitecek, ya bitecek*" diyordu ve bir şey daha söylüyordu o generalle birlikte. Halen tiril tiril titriyorlar. Diyor, "*aslında her şey elden gitmişti.*" Biz kazandık. Siz daha elden gidenin ne olduğunu bilmediğiniz gibi, bir de bu vahim durumu önlemenin nasıl olduğunu da bilmiyorsunuz. Çünkü sorumluluğuna pek katlanmıyorsunuz, geri, vasat ele alıyorsunuz. Tabii fazla değer ifade etmiyor.

Yeni hazırladığımız sürecin bitiriciliğini düşman biliyor. "*Bu sefer önleyemezsek bırakacağız veya anlaşacağız*" diyor. Bize yolladığı haber de çok ilginçtir; "*seni halledersek halledeceğiz, yoksa barışırız*" diyor. Yani "*bu hafta içinde öldürürsek öldürürüz*" demek istiyor. Çok ilginç bir durum. "*Ya savaş, ya barışla olacak. Zamanımız da yok. Birkaç hafta içinde bitmeli*" diyorlar. Her şeyi yapabilirler. Aslında eskiden de böyleydi, yalnız eskiden tüm devlet gelmiyordu, MİT geliyordu. Mesela '80'lere kadar MİT diyordu "*bitireceğiz, ha bitirdik, ha bitirmek üzereyiz.*" Adamları yanıbaşımdaydı, "haydi Apo, şöyle adım at" diyordu. O savaşları çok defa anlattım ve önemlidir. Saati saatine yanımızdaki MİT yönlendirmesiyle beraberdik. "*Oldu, istediğiniz gibi*" diyordum, "*haydi birgün daha, birgün daha*" diye diye, yani saati saatine bir savaş yürütüyorduk. Ve 1978-79'u büyük bir oyalama taktiği ile geçirdik. Tabii çığına döndüler o zaman.

Biz kendi tarzımızın savaşçılığını yürütüyoruz

Daha sonra '88'de aynı durum doğdu. Bir sürü adamları etrafımıza doldu. Planları tabii sadece imha değil, bizi ele geçirmek değil. Tarihte TKP'yi, KDP'yi nasıl teslim almışsa, bizi de öyle yapmak istiyor. "*Ömrün bir ay kaldı, iki ay kaldı*" diyorlardı. Ki o zaman da böyle deniliyordu, "*haydi kaç kurtul, küçük şeylerle yetin kurtul.*" O dönemde Şemdin alçağına şunu kurmuş: "*Savaş yeter, gel teslim ol.*" Nasıl memnun şimdi orada. Kürt işbirlikçiliğinde bunlar çok müthiştir. Sırtları bile sıvazlansa, kırk defa kendini satarlar. Ama bu sefer genelkurmayın özel savaş birlikleri devrede. Şimdi cumhurbaşkanlığından tut, muhalefete kadar hepsi bir saldırı dalgası içindeler. İşler daha da büyüdü, daha ciddi bir hal aldı. Biz yine kendi tarzımızın savaşçılığını yürütüyoruz. Dikkat edilirse daha emin, daha iddialı bir konumdayız. Fakat tehlike de çok somut, yani sanki savaşın son perdeleri oynanıyor gibi. Belki bitmez, ama böyle bir anlamı da kesin var. Cephe savaşı biçiminde değildir belki. Operasyonlar var zaten, o kadar mühim de değil. Ama genelkurmayın veya düşmanın üst komutası devrede. Üst komuta nedir; stratejik önderliktir. Eskiden polis, emniyet şefleri bunu söylerdi, şimdi hepsi, en üst düzeyde stratejik önderlikler, "*ya bitecek, ya bitecek. Ya savaşla, ya diplomasiyle*" diyorlar. Ki diplomasiden bekledikleri ne? "*Diplomasi tükendi, tanklar yolda, uçaklar hazır emir bekliyor*" diyorlar. Aslında bu, tabii askeri olarak da kazandıklarını göstermiyor. Askeri olarak kazansalardı, işi diplomasi ile hallederlerdi. Demek ki, askeri olarak fazla bir inançları yok kendilerine. Hiç olmazsa, siyasi bir görüşmeye gelmiyorlar. Demek ki TC'nin stratejik önderliği tıkanmada ve kendilerine hiç güveni olmayan konumda. Hiç güveni yok, bir savaşın sonucunu tartışmaya bile güveni yok. Güvenemiyor, Türkiye'nin iç toplumsal bunalımı her an başına yıkılabilir. Uluslararası sistem çok zorluyor. Stratejik önderlik, aslında Türk kesiminde tehlikede. Hıyanette de öyle. Güney'deki hıyanete bakın, onların da durumu aynı. Zaten birbiriyle bağlantılı. O açıdan son perdeyi çok çılgınca oynamak istiyorlar.

Küçümsememek, telaşlanmamak, fakat çok ciddi sonuçlar çıkarmak gerekiyor. Sonuç savaş olmayabilir de, olabilir de. Zaten her gün var. Mesele biz de komutayız, biz de kendimizi savaş kurmayı olarak değerlendiriyoruz. Stratejik, taktik önderlik olarak hazırlıyoruz, yetiştiriyoruz, öyle yürütüyoruz. O zaman hakkını vermek gerekecek. Bu çok önemli sonuçları, çok derin bonuç alıcı biçimde, en az düşman cephesindeki kadar, halletmeniz gerekir. "*Biz de emir bekliyoruz*" demeye gerek yok bizde, ama "*her bakımdan işleri kesin halletmeye varız veya bu gücü yakalıyoruz*" diyebilmelisiniz. Gerçekten de böyledir. PKK'nin askeri, siyasi çizgisinde hakiki bir komutan, yönetici veya kadroysanız bunu öngörmeniz gerekecek. Bizde bir haftada da olur, bir ayda da olur, bir yılda da olur, mühim değil. Her zaman bir çalışmaya yeterli olacak gücü yakalamışız. Dönemin dili budur. Her yerde dönemin diline sahibiz. Savaşla da, siyasetle de dönemin gereklerine cevap olabiliriz. Gördüğünüz gibi, bizim de duruşumuz en az düşman kadar iyi, fena değil. İş yapabiliyoruz. Sadece içeride değil, dışarıda da gerçekten '78'le de, '88'le de kıyaslanamayacak kadar büyük bir gelişme var. Kaybedilmiş bir mevzi yok. Daha fazla kazanma imkanları var. Ama tekrar söyleyeyim; kaybettiğiniz imkanlar var, kaybettiğiniz mevziler de var. Ve bir de kazanma nedenleri farklı, sandığınız gibi değil. Kazanmayı sahtece paylaşmamak lazım, kazanmayı doğru paylaşmak çok önemli. Kazanma tarzını kendinde egemen kılmak, gerçekten kazanmanın kadrosu olmak çok önemli. Bu düşünce derinliği, irade keskinliği ve günlük tarz-tempo yeterliliği ile cevap verecek, başarıyı esas alacak nitelikte ise, bu süreçten de kesinlikle biz güçlü çıkarız, hatta her zamankinden daha fazla. Bir on yıla da gerek yok. Belki de bunun sonucu nihai oranda, önemli oranda lehimize de gelişebilir. Ama tekrar söylüyorum: Yeterli olamazsak, bu savaştır, yani düşman hâlâ stratejik zafer peşinde, özellikle önderlik olayında. Bu tehlikeyi de küçümsememek gerekiyor.

Velhasıl kendiniz için çıkaracağınız en temel sonuç; şimdiye kadar savaşta çoktan kazanmanız gereken nedenleri, kazanma olanaklarını doğru değerlendirmek, büyük bir özeleştiri de demeyeceğim, asla bir daha bu yanılgı ve gaflete kişiliklerinizde yer vermemek, adam gibi bu gelişme şansına sahiplenmek ve hiç olmazsa bundan sonra başarının garantisi olan bir kadro, bir komuta gücü olmaktır. En anlamlı yanıt da budur ve vereceğinize de inanıyorum. Başarılar diliyorum.

4 Ekim 1998

Dönemi kavramak döneme cevap vermenin yarısıdır

Ateşkesle ilgili sorulan sorulardan, yapılan tartışmalardan, değerlendirmelerden de az-çok ortaya çıkan durum; sanki biz yeni bir olguyla, yepyeni bir şeyle karşılaşıyoruz; onun acemilikleri, onun tecrübesizlikleri yansıyor. Bu doğru değil. Halbuki ateşkes kararları, beklentilerimiz ve ateşkesin bitmesinden sonra meydana gelebilecek gelişmelerin bizim için bir sır olmaması gerekir. Bu üçüncü ateşkes. Daha önceki ateşkesler var, onların deneyimi biliniyor. Hangi etkileri yarattığı, ne gibi sonuçlar doğurduğu ve düşmanın buna karşı tavrı biliniyor. Yine bu ateşkesin içimizi –içimizde derken sadece partiyi kastetmiyoruz, PKK'nin etkilediği ulusal kurtuluş çevrelerini de içine alıyoruz– nasıl etkilediğini, düşünce yapılarında, siyasal davranışlarında ne gibi etkilere yol açtığını, bizim dışımızdakilerin bu süreci nasıl değerlendirdiğini, hangi eğilimlerin uç verdiğini azçok bilmemiz gerekir. Çünkü yaşanmış deneyimler var. Bütün bu deneyimleri gözardı ederek, onların derslerinden bağımsız olarak bugünkü gelişmeleri değerlendirmek yanlış olur. Bu şekilde çok subjektif, kendi niyetlerimizle, yanılgılarımızla soruna yaklaşmış olacağız ki, bu da doğru değil. Bugünkü ateşkes sürecini değerlendirirken 1993-95 süreçlerinin ve o süreçle ilgili yapılan değerlendirmelerin, yaşanan somut pratiğin yeterince özümsenmemiş, ders konusu yapılmamış olması kaydedilmesi gereken birinci hatadır, birinci yetersizliktir.

İkinci olarak, bugüne kadar bu son ateşkes süreciyle ilgili birçok değerlendirmeler yapıldı. Yazılı değerlendirmeler, önderliğin değerlendirmeleri var. Buna rağmen burjuva gazetelerinin, genelkurmay açıklamalarının etkisinde kalınabiliyor. Örneğin ateşkesi Avrupa'ya dönük olarak görenler çıkabiliyor. Bu anlayış ateşkesi çok daraltmak, işin özünü tek boyutluluğa indirgemek, daha doğrusu özünü sakatlamak olur.

Üçüncü olarak, devletin ateşkese şiddetle, büyük operasyonlarla karşılık vermesi sonucunda Parti Önderliği açıklamalar yaptı. Bunun çok sınırlı da olsa bir hayalkırıklığını veya en azından kafalarda oluşturulan hayalleri tuz-buz ettiği biçiminde bir izlenim edindik. Bu da ateşkes kararının devrimci savaşın dışında, ondan bağımsız; özel savaştan, Kürdistan ulusal kurtuluş devrimi gerçekliğinden bağımsız olarak ele alındığını, soruna daha çok gerçeklerden kopuk, hayallerle, niyetlerle yaklaşıldığını gösteren diğer bir etkendir.

Bu bakımdan ateşkes süreci üzerinde kapsamlıca durmak, bu konudaki yanılgıları aşmak, yetersizliklerimizi gidermek, sağlam bir bakış açısına, sağlam bir politik duruşa sahip olmak gerekir. Tabii ki bu süreci doğru değerlendirmezsek, bundan sonraki aşamanın ne olduğunu, onun ana çizgilerinin neler içerdiğini kavramazsak, doğru bir politik duruş kazanamayız. Bunun çeşitli örgütsel ve eylemsel araçlarını geliştiremeyiz. Yani kendi iç eğitimimizi, iç savaşımımızı istenilen düzeyde yürütemeyiz.

Dönemi kavramak, döneme cevap vermenin yarısıdır. Dönem diğer bütün çalışmaları, diplomasiyi, siyasal çalışmaları, legal-illegal çalışmaların tümünü şu veya bu düzeyde etkiliyor. O bakımdan ateşkes sürecini çok kapsamlıca değerlendirmek gerekir.

Ateşkes savaş gerçekliğini ortaya koymaktır

Ateşkes sürecini veya ateşkes hamlesini nasıl değerlendirmek gerekir? Bunu nasıl anlamalıyız? Yanıtlamamız gereken birinci soru budur.

Öncelikle ateşkes kararını yürütülen devrimci savaşın bir parçası olarak düşünmek gerekir. Devrimci savaştan bağımsız bir olgu olarak değerlendirmemek gerekir. Devrimci savaşa güç vermek, devrimci savaşın bugüne kadar yaratmış olduğu siyasal sonuçları çok daha net ve belirgin biçimde açığa çıkarmak, savaş gerçekliğini –devrimci savaş gerçekliğini ve özel savaş gerçekliğini– bütün dünya kamuoyuna böyle bir siyasi hamle ile ortaya koymak, tavırların-görüşlerin daha da netleşmesine yardımcı olmak, Kürdistan halkını devrimci savaş etrafında daha fazla kenetlenerek, ulusal birliğini, savaşçı özelliklerini daha da pekiştirmek için böyle bir hamleye başvurulmuştur.

Tabii rejim cephesinde de etkileri olacaktır. Rejimin çıkmazını bütün çıplaklığı ile ortaya koyacaktır. TC'nin ideolojik karakteri, politik çizgisi, devlet kurumlaşması, iktidar ilişkileri, çeteleşen devlet veya mafyalaşan devlet gerçekliği, özel savaşın ortaya çıkardığı büyük rant –bunlar son yıllarda ortaya çıkan gerçeklerdir– ve bütün bunlar savaş ve barış sorunlarında çok önemli olgulardır. İnkar, imha ve soykırım sistemi olan Kürdistan'daki sömürge sistemi ve onun özel savaş biçiminde gerçekleşmesi, TC'nin esneme payını ortadan kaldırıyor. Yani politik bir hamle yapma, bunu belli bir reform temelinde ortaya koyma olanağını-olasılığını ortadan kaldırıyor. Ama öte yandan özel savaşın istisnasız bütün kirli yöntemlerini kullanmasına rağmen ve bu kirlilik hemen hemen devletin ve toplumun her tarafından akmasına, kirlenmeyen tek bir ilişki, tek bir olgu kalmamasına rağmen devrimci savaş karşısında başarıya ulaşmadığı biliniyor.

Özel savaşın çözümsüzlüğü, özel savaşa inançsızlık bugün toplumda, ama en başta da egemenler cephesinde artık elle tutulur bir somutluktadır. Bir yerde tıkanan özel savaş var, bunun getirdiği ağır bir fatura var. Ekonomik iflastan tutalım ideolojik iflasa kadar. Hükümetlerin, partilerin parlamentonun çözümsüzlüğü, herhangi bir pratik-siyasal değerinin olmayışı, alay konusu olması bilinen gerçeklerdir.

Bir yandan çürüyen, iflas eden devlet gerçekliği, onun da ötesinde bütün ısrarlara rağmen başarılı olmayan –belki stratejik yenilgi almamıştır ama– gerillayı bulunduğu mevzilerden geriletemeyen bir özel savaş gerçekliği var. Öte yandan Kürt sorununda atacağı taktik bir adımın bile kendi stratejik duruşunu sarsabileceğini biliyor. Çünkü Kürt sorunu ve Kürt sorunu üzerinden geliştirilen politikalar devletin köşe taşlarından birini oluşturuyor ve bu öyle bir taş ki, yerinden oynatıldığı an bütün binanın sarsılmasını, yerle bir olmasını birlikte getirebilecektir. Onun için küçük bir taktik hamle veya taktik adım, yani "*Kürtler vardır, ben bunu en geri tarzda yasal bir prosedüre, yasal bir temele kavuşturacağım, yasal garantilere ulaştıracağım, buna uygun bir örgütlenme yapacağım*" dediğinde, bu TC'nin kendini yeniden yapılandırması demektir. Yani basit bir bölgesel özerklik, basit bir kültürel özerklik veya Kürtlerin bazı haklarının tanınması bile Türkiye'deki devlet yapısının, hiyerarşik iktidar ilişkilerinin baştan sona kadar sarsılmasını birlikte getirecektir. Bu bakımdan atacakları küçük bir adımın bile onlar için son adım, stratejik bir yıkım olabileceğini düşünüyorlar. Bu doğrudur da. Bu nedenle politik, ideolojik bir cevapları yok. Siyasal çözüm veya savaş dışında bir çözüme yönelik herhangi bir yaklaşımları yok.

Yanıtları ne olabilir?

Mevcut politikayı sürdürmek, mevcut ideolojik inkarı sürdürmek! Bu konuda rezervleri, yani kullanabilecekleri yedekleri vardır.

Nedir bunlar?

Bir: En başta Türkiye halkının örgütsüzlüğü, eylemsizliği, toplumsal yoksullaşmaya, kültürel yozlaşmaya, ekonomik yıkımlara rağmen devlet karşısında, iktidar karşısında örgütlü bir güç haline gelemeyişi, Türk devletinin kendini yaşatmasında en büyük güç kaynağıdır. Devlet ekonomik olarak iflas ediyor, ama enflasyon politikalarıyla halkın elinden bunu karşılıyor, vergi politikalarıyla, başka zamlarla, getirdiği diğer ek önlemlerle halkın cebinden alıyor ve buna kimse de itiraz etmiyor. Memuru açlık sınırında, işçisi açlık sınırında, orta kesimler her gün biraz daha yoksullaşmaktadır. Ama buna rağmen gelişen homurtular güçlü bir muhalefet hareketine, iktidarı sarsabilecek bir toplumsal hareketliliğe dönüşemiyor. Bu, TC'nin güçsüzlüğünü örten, güçsüzlüğünü güç haline getiren en temel olgulardan biridir.

İki: Devrimci mücadelenin henüz bütün potansiyellerinin harekete geçirilmemiş olmasıdır. Örneğin metropollerde rejimi cephe gerisinden sarsacak, onun hareket alanını sınırlandıracak bir devrimci yükselişin, kabarışın, bir örgütlülüğün olmayışı; devlete soluk aldıran, cephe gerisini rahatlatıcı diğer bir olgudur.

Üç: Öte yandan TC'nin emperyalizmle, siyonizmle, bölge gericiliğiyle geliştirdiği ittifak ilişkileri de kendisine soluk aldıran diğer bir etkendir. ABD sonuna kadar destekliyor, Avrupa devletleri destekliyor. TC de onlara her türlü siyasal, ekonomik rüşvetler vererek, tehditler savurarak, kendi gücünü kullanarak onların desteğini kazanıyor. Ama bunların dayanağı fazla güçlü değil. Eğer içeride güçlü bir devrim hareketi geliştirilirse, TC'nin fazla ayakta kalma şansı yoktur.

Genel tablo budur. Bu tablo içinde devrimci savaş sürüyor. Gerilla kendi gücünü kullanabildiği kadar kullanıyor. Güney'de ve Kuzey'de mücadelesini sürdürüyor. Bu temelde geliştirilen ateşkes, yukarıda altını çizdiğimiz devlet gerçekliğini, onun çelişkilerini, özel savaşın çıkmazını net bir biçimde ortaya koymaktadır. Devlet ateşkese gelse –dolaylı veya dolaysız– bu şu demektir: "*Tamam, ben yeni bir süreç başlatacağım. Artık sorunlarımızı savaşla değil, savaş dışı yöntemlerle çözmeye çalışalım.*"

Bu çözümün niteliği ne olursa olsun, çözüme doğru bir adımdır. Daha doğrusu bugüne kadar uygulanan yöntemlerin dışında yeni bir yöntemin denenmesidir. Bunun da zincirleme etkileri olur. Nedir etkiler? Tamam, peki vereceği nedir? Bu yeni yöntemin zemini olmalı, orada bir alış veriş olacak; bir şeyler konuşulacak, bir şeyler tartışılacak. Burada "*gelin teslim olun*" mu diyecek? Bu mümkün değil. Geriye ne yanıt kalıyor? "*Tamam, ben senin haklarını tanıyorum. Ama haklarını en geri noktada vereceğim.*" Bu bile bugüne kadar izlediği politikaların yenilgisinin resmen ve fiilen kabulünden başka bir şey değildir. "*Ben bugüne kadar seni inkar ettim, yok etmeye çalıştım, senin üzerinde soykırım uyguladım. Onbeş yıldır da bunu bütün şiddet araçlarını kullanarak uyguluyorum, ama başaramadım. Senin devrimci mücadelen karşısında politikamı sana kabul ettiremedim veya irademi sana kabul ettiremedim. Seni ezemedim, yenemedim*" demektir. Bu büyük bir ideolojik yenilgidir, stratejik yenilgidir, askeri yenilgidir.

Bu yenilginin kabul edilmesi tabii devlet açısından, devletin kendi iç dengeleri açısından çok büyük sarsıntılara yol açacaktır.

Dikkat edilirse burada, çözümün niteliği konusunda –geri çözüm müdür, ileri çözüm müdür, tam çözüm müdür– tartışmadık. O noktaya gelmedik. Henüz neredeyiz? "*Tamam ben varım. Ben mevcut savaş politikalarının yerine yeni bir yöntem denemek istiyorum*" noktasındayız. Peki bu yeni yöntemin zemini ne olacak? Tekrar inkar, imha, soykırım olabilir mi? Olamaz! Bunlardan bir vazgeçiş olacaktır. Ne kadar vazgeçiş? Yüzde birlik, yüzde beşlik, yüzde onluk, yüzde ellilik veya daha fazla; bu çok önemli değil. Burada öncelikle bir masanın kurulması, yokedilmek istenen, inkar edilen Kürtler'in dolaylı veya dolaysız bir taraf olarak kabul edilmesi Kürtler açısından siyasal zaferdir, ideolojik zaferdir, askeri zaferdir.

Belki bu zafer henüz çok şeyi kurtarmaya yetmeyebilir. Ama Kürtlerin statüsüzlüğü, Kürtlerin soykırım altında olması gerçekliği böyle bir adımla aşılmış olacaktır. "*Tamam, senin varlığını kabul ediyorum ve varlığından doğan haklarını yasal bir statüye bağlıyorum*" demek, Kürtler açısından bir zaferdir. Ama diğer halklar için böyle bir şey sözkonusu değil. İrlanda'da İrlandalılar var mı, yok mu diye tartışılmıyor. Filistinliler için de böyle bir şey sözkonusu değil. Onlar bir düzey üzerinden, hakları konusunda tartışıyorlar. Yani özerklik veya başka bir şey, bunu tartışıyorlar. Bizim açımızdan ise, öncelikle varlığımızın, kimliğimizin kabulü veya reddi tartışılıyor. Bu nedenle böyle bir adım ilk planda taktik görünse bile, bunun sonuçları stratejik olacaktır. Bütün bir devlet yapısının, iç kurumlaşmasının, onun siyasal kültürünün, ideolojisinin yeniden gözden geçirilmesi, bu anlamda yepyeni bir durumun ortaya çıkması anlamına gelecektir.

Devlet ateşkese gelmiyor, yeni bir mücadele, yeni bir tartışma platformuna veya yeni bir sürece gelmiyor. Gelmesi de en azından bugünkü verili koşullarda hem ideolojik-politik nedenlerden, hem de henüz kullanabileceği rezervlerin olmasından dolayı mümkün değildir.

Devlet ateşkese cevap verirse, bundan kaybeden biz mi oluruz? Hayır! Bizim için bu gerçek anlamda bir zaferdir. Aslında bizim zaferlerimiz tek bir zafer değildir. Zafer silsilesi, zaferler zinciri olmak zorundadır. Bu adım da zincirin bir parçası, bir halkasıdır. Dikkat edilirse biz salt bir kurtuluş savaşı vermiyoruz. Biz önce varoluş savaşı, diriliş savaşı veriyoruz. Kendi varlığımızı kabul ettirme, kimliğimizi kabul ettirme savaşı veriyoruz. Bu henüz kurtuluş değildir. Kurtuluşun ön adımıdır. İşte bunun kabul ettirilmesi bir zaferdir. Kurtuluş için, özgürlük için bu bir adımdır ve mutlaka gereklidir. Ama bundan sonrasının da getirilmesi gerekir. İşte o zaman ulusal kurtuluş, ulusal özgürlük, ulusal bağımsızlık gelir. Bu da yetmez. Bunun toplumsal devrim zaferiyle taçlanması gerekir. Bizim devrimimizde böyle birbirini takip eden zaferler zinciri gereklidir. Eşit, özgür, gerçekten insanlık ailesi içinde onurlu bir yer tutabilmemiz ancak böyle bir dizi savaşlar, bir dizi zaferlerle mümkün olabilecektir. Bu anlamda uzun süreli savaşı sadece askeri bir kavram olarak değil, siyasal, ideolojik ve askeri boyutlarıyla uzun süreli olarak ele almamız gerekiyor. Bu uzun süreli savaşta bazı hamleler yapmak gereklidir. Bu hamleler askeri olduğu gibi siyasi hamleleri de içerir. Hatta belli bir savaş gerçekliği veya savaşın belli bir kazanımı esas alan, ona dayanan siyasal hamleler çok önemli sonuçlar doğurabilir. Nitekim ateşkes adımı böyledir. Verdiğin onlarca muharebenin etkilerini derlemek için bir ateşkes yetebilir ve sonuçların derlenmesinde önemli bir rol oynayabilir.

Bugün ateşkes süreci Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin kendisini dünyaya tanıtmasında, dünyanın gündeminde, özellikle ilerici devrimci demokratik kamuoyunda yer etmesinde önemli bir etkendir. Kendi diplomatik faaliyet olanaklarını genişletmede önemli bir adımdır, önemli bir olanaktır. Yine halkımızın devrimci savaşla olan ilişkilerini daha da pekiştirmede önemli bir etkendir. Bugün halk TC gerçekliğini görüyor, onun ideolojik-politik özünü kavrıyor, özel savaş içindeki duruşunu görüyor. Vardığı sonuç şudur: "*Evet biz barışa da, savaşa da hazırız.*" Ama devlet barışa gelmez. Neden gelmez? Çünkü barışa gelmek demek, kim ne derse desin, TC için bir yenilgidir. Hem de öyle basit, taktik bir yenilgi değil, gerçekten de stratejik bir yenilgidir. TC bir halkın, halkların inkarı üzerinde, onların imhası üzerinde kurulan bir binadır, bir yapıdır. Binanın siyasal kültürü, iktidar ilişkileri çok kemikleşmiştir. Bu kemikleşmiş yapıyı sarsmak Türkiye'de demokratik devrim anlamına gelir.

Ateşkes siyasal bir hamledir

Ateşkesin anlamına ilişkin anlattıklarımızı özetlersek; ateşkes siyasal bir hamledir. Devrimci savaşın dışında değil, onun bir parçasıdır. Devrimci savaşa güç vermek, devrimci savaşın saflarını daha da pekiştirmek, hazırlıklarını daha üst boyutlara çıkarmak, düşman saflarındaki çelişkileri derinleştirmek, onun haksızlığını, gayri-meşruluğunu bütün dünyaya bir kez daha kanıtlamak için atılan bir adımdır. Kabul ederlerse, bu kendileri için stratejik bir yenilgidir. Bu nedenle dikkat edilirse rejim gelmiyor. Bunun nedeni stratejiktir, ideolojiktir, politiktir. Henüz stratejik ve ideolojik bir yenilgiyi de kabul edecek durumda değildir. Stratejik bir yenilgiyi kabul ettirmek o kadar kolay değil. Ancak çok büyük savaşlarla bu elde edilebilecektir. Ancak ne zaman gelebilirler? Baktılar ellerinden her şey tümden gidiyor, dört taraftan kuşatılmış ve başka da atacak hiçbir adım yok, o zaman gelebilirler. Bu da onlar açısından teslimiyet bayrağını çekmektir, stratejik bir yenilgidir. Büyük bir hezimetten, büyük bir yıkımdan kurtulmak için kendileri açısından "*onurlu*" bir yenilgiyi, "*onurlu*" bir teslimiyeti kabul edebilirler.

Bugün rejim ateşkese gelmez. Çünkü hem içte hem dışta rezervleri, yedekleri var. Halkın örgütsüzlüğü ve güçlü bir muhalefet hareketinin bulunmaması onlara güç kazandırıyor. Etkili bir barış hareketi, özel savaş karşıtı güçlü bir hareket olsa, rejim bu kadar rahat hareket edemez. Barış taleplerine, siyasi çözüm taleplerine, özellikle somut bir ateşkes olgusuna bu kadar hoyratça yaklaşamazlar. Ama yaklaşıyorsa, bu Türkiye'deki devrimci hareketin, barış hareketinin –genel anlamda söylersek özel savaş karşıtı hareketin– güçsüzlüğünden kaynaklanıyor. En önemli neden budur.

TC barışta kendi sonunu görüyor

Özel savaş barış istemez. Çünkü barışta kendi sonunu görüyor. Veya sonlarının başlangıcını görüyorlar. Bu açıdan barışa, ateşkese yanaşmaları güç görünüyor. İşin gerçeği budur. Bir de öyle bir kültür, öyle bir şartlanma yarattılar ki, kendi yarattıkları bu canavarı –inkarcı, soykırımcı, şovenist canavarı– aşmaları pek mümkün görünmüyor. Bunun için cesaret gerekir ya da ancak atılan adımları güvenceye alacak birileri bunu üstlenebilir.

Ateşkes kararına devrimci savaşın bitişi gibi, erken bir çözüm beklentisi ile yaklaşmak veya özel savaş gerçekliğinden böyle bir beklentiye girmek şöyle dursun, tersine sürecin siyasal etkilerini, sonuçlarını hesaplamak, bunları büyüten bir mücadele içinde olmak gerekir. Doğru olan budur. "*Biz ateşkes ilan ettik devlet de karşılık verecek*" veya "*erken çözüm geliyor, bunun bir adımı olarak bize af çıkacak*" şeklindeki eğilimler kendi kendini kandırmak olur. Bu Türkiye'de politika gerçekliğini, devlet gerçekliğini, özel savaş gerçekliğini bilmemektir. Somut olarak durum tahlil edildiğinde, nelerin olabileceğini, nelerin olamayacağını kestirmek mümkündür. Demek ki ateşkesten öyle somut bir sonuç, siyasal diyaloğun önünü açabilecek bazı adımlar beklemek, yeni bir yöntemin devreye gireceğini beklemek, bunu ciddi ciddi düşünmek, kendi kendini kandırmak olur. En azından yakın gelecekte böyle bir şey görünmüyor. Bu, saydığımız nedenlerden dolayı böyledir.

Peki bu gerçeğe rağmen neden ateşkese ihtiyaç duyuldu? Belirttiğimiz gibi bu bir siyasal hamledir. Atılan bu adımın Avrupa'ya dönük boyutu da var, ama özel olarak Avrupa'da siyasal prestij edinme gibi bir amacımız yok. Avrupa tabii ki genel kamuoyunun içinde, onun bir parçasıdır. Amacımız kendimizi, davamızın haklılığını, meşruluğunu dünyaya anlatma, özel savaşın bütün barbar, soykırımcı yüzünü ve özel savaştaki ısrarının nedenini sadece sözle değil, pratikle de dünya kamuoyuna kanıtlamaktır. Ama salt bunun için de ateşkes yapılmaz. Düşmanın içinde çelişkiler vardır. Bugün, herkes özel savaşın olduğu gibi sürmesinden yana değildir. Çünkü sonuç doğurmayan bir yöntemde ısrar etmek, kapitalistler açısından fazla akılcı gelmiyor. Kürt sorununu, halklar gerçeğini inkar, Türk devleti açısından temel bir sorun, onun temelini oluşturan bir olgudur. Bunun için kabule yanaşmaları çok güç görünüyor. Ayrıca "*biz savaştan yana değil, barıştan yanayız, çözümü barışçı yöntemlerle geliştirelim*" dediğin zaman, elbette ki bu, düşman askeri üzerinde özel savaş aygıtı ve onun elemanları üzerinde bir etkide bulunacaktır. Zaten kendilerinde bir savaşmama eğilimi veya savaşta isteksizlik, moralsizlik, giderek yorgunluk belirtileri vardır. Dolayısıyla bu adım onların savaşma isteklerini kıracak, morallerini etkileyecektir. Bütün bunlar bizim için bir kazançtır.

Belki bu ateşkes süreci ve onun siyasi sonuçları açısından çok büyük maddi sonuçlar mümkün olmayabilir. Ama siyasi sonuçların açığa çıkması da bu sürecin bizim tarafımızdan değerlendirilmesine bağlıdır. Bu süreci eylemsizlik süreci olarak değerlendirirsek, tabii ki siyasi sonuçları sınırlı olur. Ama sürecin gereklerini yerine getirmeye çalışırsak, Türk devletinin gerçekliğini teşhir ederek Kürtlerin barış elini uzattıklarını daha iyi bir dille, eylemli olarak anlatırsak, tabii ki, onun siyasi sonuçları çok daha yoğun, çok daha büyük olur.

Toparlayacak olursak, bu bir siyasi hamledir. Devrimci savaşın bir parçasıdır. Devrime güç vermeyi hedefler. Özel savaş güçlerini geriletmeyi, onların haksızlığını, gayrımeşruluğunu, barbarlığını bir kez daha dünya kamuoyuna anlatmayı hedefler. Ama öte yandan böyle bir ateşkes karşısında "*bazı şeyleri yapmaya hazırız*" dediklerinde, bu da bizim için büyük bir kazanım olur. Ateşkes adımı böyle çok yönlü bir değerlendirmenin üzerine oturmaktadır. Bu siyasal hamle daha önceki süreçlerde de açığa çıkan, bugün de görülen devrimin meşruiyetini, Kürt halkının devrimci mücadeledeki haklılığını herkese kanıtlamıştır. Karalamaların çok fazla işe yaramadığı ortaya çıkmış, bunlar teşhir ve tecrit olmuşlardır.

> "Reformizmin kendisini en çok ele verdiği noktalardan biri de devrimci savaş karşısındaki tutumudur. Şimdiye kadar ortaya çıkan provakasyonların, tasfiyeci hareketlerin ve devletin en çok saldırdığı iki temel konu var. Bir, devrimci savaş; iki, devrimci önderlik. Önderlik ve devrimci savaş, aslında sıkı sıkıya birbirine bağlıdır. Özel savaş ve tasfiyecilik bu nedenle birinci planda devrimin beynine ve yüreğine yöneliyor."

Ancak özel savaşı da küçümsememek gerekir. Yıllara, on yıllara dayanan ittifakları var. Ellerinde birikmiş maddi ve siyasal güçleri var. Onları sonuna kadar kullanacaklardır. Süreç kendileri açısından her gün kan kaybına yol açsa da başka bir çözüm yolları yok; özel savaşta ısrar edeceklerdir. Bunun için de iç ve dış rezervlerini, yedeklerini sonuna kadar kullanacaklardır. Bizim yapmamız gereken bunları sınırlandırmak, içte ve dışta kuşatmayı derinleştirmektir. Ateşkes süreci buna da hizmet ediyor. Bu anlamda önemli bir ataktır, önemli bir hamledir. Devrime güç veren, halkın daha fazla savaşa katılımını, mücadeleye kenetlenmesini getiren, onlardaki savaş bilincini, savaşma inancını geliştiren bir süreçtir. Bizim açımızdan esas olan yan, temel olan yan budur.

Süreç somut olarak nasıl gelişiyor? Öncelikle belirteceğimiz bu süreçten maddi anlamda öyle çok somut şeyler beklemek hamhayalcıliktir. Erken bir çözüm beklemek çok daha büyük bir hayaldir. Bunu devrimci savaşa bir katkı, devrimci savaşın gücüne güç katma, karşıdevrimci savaşı ise geriletme hamlesi olarak düşünmek gerekir. Bu yönü esastır. '93 süreci de, '95 ateşkesi de böyle bir rolü oynadı. Belki biz o süreçleri yeterince değerlendiremedik. Bugün süreç daha iyi değerlendirilmeye çalışılıyor.

> "*Barışa gelmek demek, kim ne derse desin, TC için bir yenilgidir. Hem de öyle basit, taktik bir yenilgi değil, gerçekten de stratejik bir yenilgidir. TC bir halkın, halkların inkarı üzerinde, onların imhası üzerinde kurulan bir binadır, bir yapıdır. Binanın siyasal kültürü, iktidar ilişkileri çok kemikleşmiştir. Bu kemikleşmiş yapıyı sarsmak Türkiye'de demokratik devrim anlamına gelir.*"

'93 sürecinde rejim siyasal açıdan kuşatılmıştı. O zaman deneyimsizdiler. Ateşkes çok büyük siyasal etkiler yaratmış, devrimci mücadelemiz tamamen gündeme oturmuştu. Kendilerini biraz toparladıktan sonra bunu sabote etmeye çalıştılar. Bingöl'de gerçekleştirilen provakasyon eylemi de aslında devletle bağlantılıdır, ateşkes sürecini bir an önce bitirmedir. Bugün de aynı şeyi yapıyorlar. Dikkat edilirse ateşkes süreciyle birlikte operasyonları yoğunlaştırdılar. Süreci sabote etme, ateşkesin siyasi sonuçlarının ortaya çıkmasını önleme, bu siyasi sonuçların olgunlaşmasının önüne geçme çabaları çok net görülüyor.

Bugün özel savaşın tutumu netleşmiştir. Bunları şöyle sıralayabiliriz: Her şeyden önce görmezlikten geliyor. Ateşkes süreci var mı, tartışılıyor mu, böyle bir şeyi gündeme sokmamaya, görmezlikten gelmeye özel bir çaba gösteriyorlar. '95'te de aynısını yaptılar. "*Görmedik, duymadık, bilmiyoruz, biz kendi işimizdeyiz*" mesajı herkese verilmeye çalışılıyor. Veya işte "*çok sıkışan, çözülen, bitişin eşiğine gelen PKK'nin son manevrası*" biçiminde değerlendirenler de var. Bu da Türk devletinin bir söylemidir. Görmezlikten gelme, dikkate almama, buna karşın özel savaştaki kararlılığını özel yöntemlerle vurgulama ihtiyacını duymaları, onların aynı zamanda ateşkese nasıl yaklaştıklarını da gösteriyor. Şiddetle karşılık veriyorlar, sabote etmeye çalışıyorlar. Kimi provakasyonlar geliştirmeye de çalışacaklardır. Çünkü bu sürecin bir an önce bitmesini istiyorlar. Bu süreç, onları siyasal olarak daraltan, çıkmazını derinleştiren, gerçekliğini, gayrımeşruluğunu, barbarlığını bütün çıplaklığıyla her gün gözler önüne seren, beyinlerde ve yüreklerde soru işaretleri yaratan bir rol oynuyor. Bu sürecin bir an önce sonuçlanmasını, bitmesini istiyorlar.

Diğer bir tutum olarak oyalama taktiklerini gerçekleştireceklerdir. Ulusal kurtuluş safları homojen değil; çeşitli sınıf ve tabakaların içinde yer aldığı, farklı ideolojik ve politik eğilimlerin kendilerini ifade etmeye çalıştığı –örgütsel olarak ifade etmese bile cephe içinde, mücadele içinde kendini konuşturmak istediği– bir ortam var. Özel savaş buna oynayacaktır. Süreçle birlikte yorulanların, erken çözüm beklentisi içinde olanların, erken iktidar hastalığına tutulanların olabileceğini, olduğunu biliyorlar. Bundan ideolojik ve politik olarak yararlanmaya çalışacaklardır. Savaşma isteğini ve iradesini kıran reformist, teslimiyetçi eğilimlerin gelişmesi veya zindanlarda rehabilitasyonun daha sonuç alıcı bir düzeye gelmesi için yöntemler geliştirmeye çalışıyorlar. Son olarak HADEP'lilerin serbest bırakılması, HADEP'e karşı bir kapatma davasının açılmaması, el altından bazı oyalayıcı, dolaylı mesajlar iletmeleri; devletin sadece kaba şiddetle değil, diğer oyalayıcı ince yöntemleri de denemek istediğini gösteriyor. Özel savaşın kendi içimizdeki ortayolculara, reformistlere veya reformist eğilimli olanlara oynamak istediği, bu eğilimi güçlendirmek istediği partinin tümüne egemen kılmak istediği bilinen bir gerçektir.

HADEP'lilerin serbest bırakılmasını bir yumuşama işareti olarak mı değerlendirmek gerekir, yoksa HADEP'i marjinaleştirmenin yasal ayağı haline getirme politikalarının güçlendirilmesi için mi bu adım atılıyor? Bu konuda kesin bir yargıya varmak güçtür. Ama birinci eğilim daha güçlüdür. Genel bir yumuşamadan çok HADEP içindeki sağ-reformist, marjinalleştirilmiş eğilimin veya marjinalleştirilmeye açık kişiliklerin veya arayışların önünü açma, bunlara güç vermenin daha önde, daha belirgin, daha başat olduğunu söylememiz gerekir.

Ateşkesin devrimci, siyasal özünü tam kavramayan partililer, cepheliler, legal alan çalışanları var. Kısacası reformist, erken çözüm beklentisi içinde olan savaş yorgunları bir an önce devrimin yarattığı olanakların üzerine konma –zaten erken iktidar hastalığı da budur– bu sürece sağ bir çizgiyi egemen kılma veya devletle uzlaşma fırsatı olarak değerlendirmek isteyebilirler. Mücadelenin her alanında reformist, geri eğilimlerin –buna çürüyen eğilimler de diyebiliriz– güç kazanması veya dönemi yanlış yorumlama, yanlış beklentiler pompalama durumları olabilir. Ateşkesi devrimci özünden soyundurup reformist gelişmenin bir aracına dönüştürenler olabilir. Devlet bunlara da el atabilir, güç vermeye çalışabilir.

Zaaflardan yararlanmayla bir yere varılamaz

Kuşkusuz devlet gelişmeleri, nelerin olabileceğini izliyor. Hangi eğilimlerin hangi politikalarla, hangi yöntemlerle, hangi yaklaşımlarla güç kazanabileceğini de biliyor. Bu anlamda nasıl ki biz ateşkesi devrimci savaşın bir parçası, onu güçlendirecek, ona siyasal olarak güç katacak bir devrimci taktik olarak düşünüyorsak; rejim de biraz önce sözünü ettiğimiz çabalarıyla karşı-devrimi, özel savaşı güçlendirmenin, özel savaşın etkilerini içimize taşırmanın arayışı ve çabası içinde olacaktır.

Ancak bu konuda pek başarılı olamadıklarını biliyoruz. Çünkü kullanabilecekleri fazla bir şey yok. Kandırmayla, insanların yaşadıkları zaaflardan yararlanmayla fazla bir yere varılamaz. Ama rejimin kendi içinde reformlar yapma, kimi reformcu adımlar atma kabiliyeti, yeteneği olsaydı, o zaman Kürdistan'da işbirlikçi reformizm veya işbirlikçiliğe çevrilen bir reformizm güç kazanabilirdi. Ama kazanamıyor. Çünkü çelişkiler çok net. Devletin vereceği fazla bir şey yok. Devlet açısından da kabul edilebilir bir eğilim, aslında teslim olmuş bir eğilim demektir. Bu türden teslimiyetçi düşünceleri geliştirebilirler. Buna karşı da uyanık olmak gerekir.

Bu bölümde de ateşkes döneminde ortaya çıkabilen yanlış eğilimler, parti-dışı eğilimlerin neler olabileceğini satır başlıkları biçiminde ortaya koyabiliriz.

Ateşkesi anlayamamak, anlam verememek, ateşkesin devrimci savaş içindeki devrimci rolünü, siyasal atak, siyasal hamle olma rolünü görememek önemli bir eksikliktir.

Ateşkesin geçiciliğini, –süresi ne kadar olursa olsun– bunun savaşlarda geçici bir durak olduğunu, ya barışa dönüşen, siyasi çözüme dönüşen veya daha şiddetli bir savaşın temellerini döşeyen bir durak olduğunu görememek önemli eksikliktir. Ateşkes ya daha uzun vadeli bir barışın temellerini atar, ona doğru evrilir veya daha büyük bir şiddetle sürecek savaşın temellerini döşer. Böyle düşünmek gerekiyor. '93'te de, '95'te de gördük. Ateşkes süreçlerinden sonra savaş daha da şiddetlenmiştir, daha da kapsamlı boyutlar kazanmıştır. Rejim de öyle davranmıştır, PKK de öyle davranmıştır. Bu anlamda bunu devrimci savaşın bir parçası olarak görmek kadar, bunun geçiciliğini de her zaman göz önünde bulundurmak gerekiyor.

Tabii bunları doğru kavrarsak boş hayaller içine girmeyiz. TC gerçeğini doğru kavrarsak hiçbir beklentinin içine girmeyiz ve boş hayallerle avutmayız. Yahut "*niye bir sonuç çıkmadı, niye bir çözüm çıkmadı*" diye kendi kendimizi aldatmak gibi bir durumla da karşılaşmayız. Sürecin siyasal yönünü biliriz, maddi sonuç doğurur mu, doğurmaz mı onu da az çok tahmin ederiz. Ve hazırlıklarımızı 'dönemin görevleri nedir' sorusuna göre yaparız. Bu dönemden sonra gelen dönemin de özelliklerini bugünden görerek kendimizi ideolojik, politik, askeri ve ruhsal olarak hazırlıklı tutarız. Böyle kapsamlı düşünmek gerekiyor.

Bir devrimcinin düşüncesi ve kaygısı şudur: Devrimi büyütmek, devrimin amaçlarına güç getirmek, atılan siyasal adımları, askeri çalışmaları, askeri eylemleri büyüterek hedefe taşımaktır. Bir devrimci bunun için yaşar. Bunun dışında öyle boş hayaller kurmaz. Özellikle bireysel beklentiler içinde hiç olmaz. Bir devrimci böyle nazik süreçlerin çok daha fazla ideolojik-politik kararlılık gerektirdiğini bilir ve bu dönemde ortaya çıkabilecek, uç verebilecek, yanlış eğilimlere, parti-dışı çizgilere karşı tetikte olmayı kendisi için bir görev sayar. O anlamda devrimcinin her olaya olduğu gibi, ateşkes süreçlerine, barış süreçlerine yaklaşımı devrimci tarzda olmak zorundadır.

Rejim tarafından "*silahları bırakın*" deniliyor. Silah bırakmak ne demektir? Silahlı devrimin tasfiyesi ne demektir? Bugüne kadar yaratılan bütün devrimci kazanımların, değerlerin ve ulaşılan bütün devrimci mevzilerin tasfiyesi demektir. Bu da aslında Kürt halkı üzerinde yıllarca uygulanan soykırım politikasının nihai amacına ulaşması önündeki bütün engellerin ortadan kaldırılması demektir. Bunu hiç kimse kabul edemez.

Burada şunu da göreceğiz: Reformizmin kendisini en çok ele verdiği noktalardan biri de devrimci savaş karşısındaki tutumudur. Şimdiye kadar ortaya çıkan provokasyonların, tasfiyeci hareketlerin ve devletin en çok saldırdığı iki temel konu var. Bir, devrimci savaş; iki, devrimci önderlik. Önderlik ve devrimci savaş, aslında sıkı sıkıya birbirine bağlıdır. Özel savaş ve tasfiyecilik bu nedenle birinci planda devrimin beynine ve yüreğine yöneliyor. Bununla devrimi tasfiye edebileceklerini düşünüyorlar. Öte yandan halkımızın devrimci savaşla var olma, devrimci savaşla kendini yaratma sürecini tersyüz etmek ve ulusal imha sürecini egemen kılmak için devrimci savaşa saldırıyorlar. Biz savaşa, şiddete tapmıyoruz, silahlı mücadeleye tapmıyoruz. Ama bizim varoluşumuzda, kurtuluşumuzda, özgürleşmemizde devrimci mücadelenin, halk savaşının vazgeçilmez olduğunu bilmemiz gerekiyor. Bu, hayatın kendisi tarafından da doğrulanmıştır. Siyasal güç olmamız, diplomatik faaliyetlerde bir yere gelmemiz devrimci savaştan geçiyor.

Öte yandan gerilla olmasaydı KDP, YNK ve diğer güçlerin de bir kıymeti harbiyeleri olmayacaktı. Ama bugün Ankara'larda, Amerika'larda el üstünde tutuluyorlar, altlarına kırmızı halılar seriliyor, dünyaya "*Kürtler'in liderleri*" biçiminde lanse ediliyorlar. Bu noktaya gelmeleri kendi güçleriyle, kendi çabalarıyla olmamıştır. Bu devrimin zorlayıcılığının bir sonucudur. Onlara devrimi söndürme, tasfiye etme rolleri biçildiği için böyle el üstünde tutuluyorlar. Yoksa onların herhangi bir kıymeti harbiyeleri, savaş değerleri yoktur. Yine legal alanlarda çalışmalar yürütülüyor, diplomaside yoğun bir faaliyet yürütülüyor, önemli başarılar elde ediliyor, dostlar kazanıyoruz.

Bunlar devrimci savaşın sonucudur. Devrimci savaş olmadan bütün bu başarıları, siyasal kazanımları elde etmek mümkün değildir. Bugünkü mevzilere ulaşmak mümkün değildir.

Güç, savaşla yaratılan örgütlü halktır

Barış masasına, diyalog masasına oturrurken bile, arkanda bir güç varsa, siyasal bir güce, politik halk gücüne dayanıyorsan geçerli olan uluslararası yasalara –burada kağıt üstündeki yasaları kastetmiyoruz– güç yasalarına, güç ilişkilerine göre bir konumun, gücün varsa o zaman değer görürsün. O zaman sözünü kabul ettirme veya eşit bir taraf olarak kabul edilme şansın olur. Yoksa olmaz. Demek ki, politikanın, diplomasinin dili güçtür. Güç de örgütlü halktır. Örgütlü halk da ancak savaşla yaratılabilir. Yirmibeş yıllık mücadele pratiği bunu kesin bir biçimde doğrulamıştır. Bu ateşkes süreci de bunu göstermiştir.

O halde devrimci ideolojimize, temel değerlerimize dönük saldırılara karşı da devrim çizgisini, önderlik çizgisini korumamız, geliştirmemiz gerekir. Bunlar özellikle reformizm biçiminde, erken iktidar hastalığı biçiminde, "*ne olursa olsun barış*" biçiminde, bireysel kurtuluş hesapları biçiminde karşımıza çıkmaktadır. Bunları da aşmamız gerekiyor. Ölçü şudur: Devrime hizmet ediyor, katkı sunuyor mu? Devrimin önünü açma rolü oynuyor mu? Rejimin alanını daraltıyor mu? Siyasi taktiklerle amaçlanan budur. Sana bir hamle üstünlüğü sağlıyorsa, olanaklarını çoğaltıyorsa, düşmanın alanını daraltıyorsa o zaman en büyük taktiktir. Başarılı bir taktiktir. Ama seni daraltıyorsa, içten içe yiyorsa, düşmanın hareket alanını genişletiyorsa bu kötüdür. Ateşkes sürecini de bu ölçüye vurarak değerlendirmek gerekiyor.

Ateşkes sürecinde solun yaklaşımını ele alırsak, onlar daha çok ideolojik bakıyorlar. Daha doğrusu doktriner bakıyorlar olaya. Çok kalıpçı ve dogmatik bakıyorlar. Ne TC gerçekliğini kavramışlar, ne Kürdistan sorununun TC gerçekliğindeki yerini tam kavramışlar, ne de Türkiye'de bir barış hareketinin, aynı zamanda bir demokrasi hareketi olacağını, bunun özel savaşı gerileten en önemli dinamiklerden biri olacağını anlamışlardır. Doktriner, dar kalıplarla olaylara baktıkları için "*tamamen bir uzlaşmadır, devrimden vazgeçiştir, reformizmdir, teslimiyettir*" gibi incileri peş peşe sıralamaktadırlar.

Yukarıda vurguladığımız gibi bu süreç kime hizmet ediyor? Devrime mi, karşı-devrime mi? Kimin elini-kolunu bağlıyor? Devrimin mi, karşı-devrimin mi? Kimin çözülmesine etkide bulunuyor, devrimin mi, karşı-devrimin mi? Bu sorulara doğru cevaplar verilmeden sağlıklı bir yaklaşıma da ulaşamayız. Ama cevaplar verilirken kafalardaki şemalara göre değil, hayatın gerçekliğine göre hareket edeceğiz. Kürt halkına bakacağız; Kürt halkı barış istiyor. Bu "*ne olursa olsun barış*" değildir. Ulusal demokratik hakların teslimi üzerinde yükselecek bir barış talebidir. Özel savaşın sona ermesini içerecek, Türkiye'de halklarla yeni bir ilişki zemininin kurulmasını içerecek bir barıştır. Bizim savunduğumuz barış politikası yeni bir halklar sözleşmesi olacaktır. Halkların kendilerini özgürce ifade ettiği, ortak bir platformun oluşturulmasını içerecektir. Bu bilinci taşımada veya bu bilincin netleşmesinde ateşkes rol oynuyorsa, bu devrime hizmettir. Buna niye başvurulmasın? Düşmanın elini-kolunu bağlıyorsa niye başvurulmasın?

Peki özel savaş bu taktiğe cevap verirse ne olur? Gelirseler, bu onlar için taktik bir yenilgi değil, stratejik bir yenilgi olacaktır. TC, TC olmaktan çıkacaktır. Sol güçler bunu kavramıyorlar. Türkiye'de ateşkes zemininde yükselen bir barış hareketi –bunun içinde yeralan kişilerin niyetlerinden, ideolojik-politik duruşlarından bağımsız olarak– devrimci bir rol oynar. Çünkü bu özel savaşın cephe gerisinden kuşatma altına alınması, soluk alış mekanizmalarının tıkatılması anlamına gelecektir. Bu da devrimin gelişmesi demektir. Solun kavramadığı budur.

Sabahtan akşama kadar devrim sloganları atalım, tamam, ama yetmez. Halkın somut taleplerini dile getiren bir program, eylemlilik içinde olmak gerekiyor. Halkı harekete geçirecek, birleştirecek ve güç haline getirecek, özel savaşı geriletecek, hareket alanını daraltacak bir muhelefet hareketi, devrim hareketi yok. Yani keskin laflar etmek, devrimci sözler söylemek yetmiyor. Bunu hayata geçirmek gerekiyor.

Halkın talebi nedir? Açlığın giderilmesi. Peki açlığın nedeni nedir? Savaştır. Kirlilik. Peki bunun nedeni nedir? Nedeni savaş. O zaman sen bu savaşın sona ermesi için ne yapıyorsun? Hangi somut talepler getiriyorsun? "*Devrim olsun, savaş bitsin*" gibi genel sözler insanları harekete geçirmeye yetmiyor.

Kısacası sol; Türkiye gerçekliğinden kopuk, olaylara kitabi bakıyor. Olaylara doktrinerce yaklaşıyor. Dolayısıyla politikada hayattan kopuk olmaya mahkum oluyor. Fazla etkili bir politik duruş kazanamıyorlar.

Kürt sol grupları da –fazla güçleri olamasa da– bu süreci kendilerince yorumlama, bu süreçten azami sonuç çıkarma çabası içinde görünüyorlar. Ama güçleri çok sınırlı olduğu için çok fazla etkili olmaları mümkün değil.

İçimizdeki reformist eğilimler başını çıkarabilir, ya da gelişebilir. Bunları da yoğun bir çizgi savaşımı vererek, öncelikle ateşkesin anlamını, önemini çok iyi koyarak, bertaraf edebiliriz.

Çeşitli boyutlarıyla ele almaya çalıştığımız bu sürecin sonuçları ve görevlerimiz nelerdir? Bunlara da kısaca değinebiliriz. Belirttiğimiz gibi ateşkes, devrimci savaşa katkı sunan, özel savaşı geriletten, ona darbe vuran bir hamledir. Geçicidir; zamanı ne olursa olsun geçici olmaya mahkumdur. Ya barışla sonuçlanacak, ya da daha şiddetli bir savaşa dönüşecektir. Kısacası devrimci savaşın bir parçasıdır. Devrimci savaşın dışında, ondan ayrı değildir. Devlet taraf olduğu bu savaşta bir uzlaşma sürecine, diyalog sürecine gelmeyeceğine göre; siyasal beklentilerimizin gerçekleşmesini sağlayan bir tutum içinde veya genel bir politika içinde olmak gerekir.

Nedir bunlar?

Bu dönemde devlet, savaşı daha çok vurguluyor. Bunu teşhir etmek gerekir. Özel savaşın kimliğini, kirliliğini, haksızlığını ve bunun toplumsal, kültürel, ahlaki yaşamda yaratmış olduğu büyük tahribatları ortaya koymamız gerekiyor. Halkın çektiği acıları, sıkıntıları, bunun savaşla bağını ve barış talebini halka kavratmamız gerekiyor.

Öte yandan diplomatik faaliyetlere ağırlık vermemiz gerekiyor. Özel savaşın dış dünyayla, bölge devletleriyle yaşadığı çelişkilerden yararlanmamız gerekiyor. Yine kendi dostlarımızı da harekete geçirmeliyiz. Böyle bir adım, onların mücadelemizi savunmalarına, kamuoyuna taşırmalarına büyük bir olanak sunar. Bu, devrimci diplomasinin, dostlarının önünü açar. Devrimimizin, mücadelemizin Kürt halkının ulusal-demokratik haklarının meşruluğunun, haklılığının çok daha açık ve tartışmasız biçimde işlenmesi olanağını sunar. Bütün bunları iyi işlemek gerekiyor. Sadece sözle değil, eylemli olarak da işlemek gerekiyor. Dolayısıyla bu dönemde siyasal ve diplomatik faaliyetlere, bunları eylemli tarzda yapmaya ağırlık vermeliyiz. Bu açıdan HADEP'in geliştirdiği barış mitingleri olumludur. Döneme denk düşüyor. Daha da yaygınlaştırmak gerekiyor. Bunu Avrupa'ya da taşımak gerekir. Yine diplomatik kanallar da kullanılabilir.

Ateşkes iç mücadelenin yoğunluk kazandığı bir dönemdir

Bu süreci doğru anlamak, doğru bir duruş kazanmak, duyguda, düşüncede, ruhta sağlam bir pozisyon kazanmak; örgütlenmemizi sağlam yürütmek, reformist eğilimlere, marjinalleştirme çabalarına, rehabilitasyonun çeşitli etkilerine karşı, yoğun bir ideolojik-ruhsal mücadele vermek; bu dönemin görevleri arasındadır. Görüldüğü gibi bu dönem, eylemsizlik, rehavete kapılma dönemi değildir. Devrimciliğin ertelendiği, tatil edildiği bir dönem değildir. Tersine, devrimci duyarlılığın, devrimci sorumluluğun, çok daha yüksek bir noktaya çıkarılması, gelişmelerin çok daha iyi incelenmesi gereken bir dönemdir.

Güney Kürdistan'deki, Ortadoğu'daki, dünyadaki gelişmeler bir bütün olarak değerlendirildiğinde; önümüzdeki dönemin barış döneminden çok, daha şiddetli savaş ve savaşlar dönemi olacağını bilmemiz gerekiyor. Bugün Ortadoğu'da saflaşmalar derinleşiyor, kutuplaşmalar daha da gelişme eğilimindedir ve bunda devrimimizin önemli bir rolü var. Hatta Ortadoğu'nun çehresinin yeniden şekillenmesinde devrimimizin rolü öncü düzeyindedir. Bunu iyi kavramak gerekiyor.

Bütün bunlar neyi gösteriyor? Devrim tekdüze bir mücadeleden ibaret değildir. Sadece silahla yürütülen bir savaş değildir. Devrim; bir dizi muharebeler, eylemler, bir dizi taktikler, mücadele biçimlerinin toplamıdır. Veya bunların karmaşık bir ifadesidir. Ama kendi içinde tutarlı bir bütünlüğü oluşturan bir toplamdır. Ateşkes de böyle bir dizi savaşları, muharebeleri, eylemleri ve mücadele biçimlerini içeren devrimci savaşın bir parçasıdır. Bu da rehaveti değil, tam tersine, kendine özgü bir duyarlılığı, kararlılığı ve mücadeleyi gerektirir.

Bu dönemde içteki sınıf mücadelesini yoğunlaştırmalıyız. Çünkü ateşkesi kendi reformist eğilimlerine göre yorumlayanlar, erken iktidar hastalığını ve çeşitli etkilerini, bir siyasal eğilim haline getirmeye çalışanlar olabilir. Devletin alternatif oluşturma, marjinalleştirme politikasının bir sonucu olarak; "*madem ki barış sürecidir, ateşkes sürecidir, o zaman bizi muhatap alın*" şeklinde kendisini muhatap olarak hazırlama, gösterme eğilimleri güç kazanabilir. Birçok sahada tasfiyeci bir kimlikle; "*bakın muhatabınız benim, beni muhatap alın*" biçiminde eğilimler, kişilikler ortaya çıkabilir. Buna karşı da mücadele etmemiz gerekiyor.

Demek ki, ateşkes süreci özelikle iç mücadelenin, ideolojik ve politik mücadelenin çok daha yoğunluk kazandığı bir dönemdir. Dolayısıyla gevşemenin değil, birliğin, disiplinin en çok geliştirilmeye muhtaç olduğu, önderlik çizgisi etrafında tek bir yürek, tek bir yumruk olmanın çok daha şiddetle kendini dayattığı bir dönemdir. Bu da iç arınmayla, safları sıklaştırmayla kendini devrimin ateşinde yakma ve yeniden yaratmayla mümkündür.

Kim ne derse desin, amaçlarını ve devrimci niteliğini ortaya koyduğumuz bu süreç; devrime hizmet eden bir süreçtir. Ama eğer biz bunun mücadelesini iyi verememişsek, iyi anlatamamışsak kavratamamışsak, tabii ki muğlaklık ortamında yanlışlar gelişir. Tasfiyeci eğilimler güç kazanır. Bu anlamda eğer yanlışlar gelişiyorsa, bu taktiğin yanlışlığından değil, bizim görevlerimizi yeterince yerine getirmememizden kaynaklanan bir durumdur.

Ateşkese karşı rejimin, özel savaşın tavrı bellidir. Bu adımın ne kadar süreceği gelişmelere bağlıdır. Ve çok önemli değildir. Bu sürecin nasıl yönetileceği de çok açıktır. Önderlik tarafından bu konuda gereken yapılacaktır. Ancak bizim yapmamız gereken görevler var. Onları sıraladık. Bu dönemi bir eylemsizlik dönemi olarak değil, bir mücadele süreci olarak algılayacağız. Örgütlülüğümüzü geliştireceğiz. İç mücadeleyi devrimci savaş temelinde sağlamlaştıracağız. Reformizme, teslimiyetciliğe, rehabilitasyona karşı tetikte olacağız. Şehitlerimize bağlı kalmanın, tüm değerleri korumanın yolu da buradan geçiyor. Bu konuda öncü düzeyde mücadelenin çok iyi verilmesi gerekir. Birliğin, bütünlüğün çizgi etrafında kenetlenme çabasının öncü düzeyinde verilmesi gereklidir.

Boş hayaller kurmak yerine, kendimizi militan bir ruhla, devrimci bir ruhla donatmamız gerekir. Eğer heyecan yoksa, gelişmeler anı anına takip edilmiyorsa ve bu gelişmelerin içinde zaferin ipuçları, özgürlüğün ipuçları görülemiyorsa; o zaman bizim ruhlarımızı yeniden çözümlememiz gerekir. Newroz ateşiyle aydınlatmamız gerekir. Şehit yoldaşlarımızın bedenlerinde yükselen ateşle eskiyi yakıp yenisini yaratmamız gerekiyor. Yüreğimizi yeniden büyütmemiz gerekiyor.

Tabii ki bir devrimci kendisini her zaman gözden geçirmelidir. Neden boş hayallere kapılıyoruz? Neden devrimci gelişmeleri izleyemiyoruz? Neden devrimci gelişmelerde, güzel geleceği göremiyoruz? Bunun umuduyla, coşkusuyla, heyecanıyla neden yaşamıyoruz? Bu gibi soruları kendimize sormak durumundayız.

Savaşmak, devrim yapmak bizim işimizdir

Görevlerimiz bellidir. Ama en önemli nokta, reformist eğlimlerin yaratmış olduğu tahribatları görebilmemizdir. İşbirlikçi, reformist ve sağ liberal anlayışların sonuçları bu dönemde ortaya çıkabilir, çıkıyor da. O zaman bu süreçte kendimizi gözden geçirmemiz, sorgulamamız ve kendimizi önderlik çizgisinde yeniden yaratmanın vesilesi yapmalıyız. Önümüzdeki dönem çok daha zorlu olmaya aday bir süreçtir. Kendimizden, kendi iç duvarlarımızdan çıkarak sürece bakarsak, dönem daha şiddetli bir savaş dönemi olmaya adaydır. Bu bizim için kaçınılmaz bir sonuçtur. Biz buna hazırız. Savaşmak, devrim yapmak bizim işimiz. Başka işimiz var mı? Başka mesleğimiz var mı? Mesleğimiz, yaşamımız devrimciliktir. Devrimci savaş içinde kendimizi eğitmek, kendimizi yaratmak için çalışıyoruz. Unutmayalım ki, Kürt halkı savaş içinde doğdu. Kürt halkının yükselişi, dirilişi, yücelişi, savaş gerçekliği içinde oldu. Her gün "barış" içinde eriyip yokolmaktansa, savaşarak özgür bir halk yaratmak, bizim esas savaş ve yaşam kavgamızdır. Ancak bu şekilde varolabildik. Bu nedenle savaş, Kürt halkı için aslında bayramdır. Çünkü başka kurtuluş umudu, kurtuluş şansı yoktur. Ateşkes süreci de, böyle bir savaşın bir parçası olarak, onu güçlendiren, önünü açan, yeni olanaklar yaratan bir süreç olarak değerlendirilmelidir.

Demek ki, savaşın daha da şiddetlenmesi, bizim tercihimiz değil, hayatın dayattığı bir gerçekliktir. Biz "*gelin barışalım, anlaşalım*" diyoruz. Ama hangi barışa, hangi nitelikte bir barışa? Tüm haklarımızın teslimi temelinde bir barışa varız. Bu temelde elimizi uzatıyoruz, ama Parti Önderliği'nin dediği gibi; "*elimiz hâlâ havadadır.*" Devrimci savaş zaten yıllardır tek yanlı yürütülen bir savaşa verilmiş karşılık değil midir? İmha savaşına, soykırım savaşına karşı bizim savaşımız bir varolma savaşıdır, insan olarak yaşama, halk olarak varolma savaşıdır. Özgürleşme savaşı, insanlaşma savaşı, kendini yeniden yaratma savaşı; bizim savaşımızın özelliği budur. Bugün kurtuluşun kapılarını, özgürlüğün kapılarını zorluyoruz. Aslında özgürlüğü şimdiden soluyoruz, şimdiden yaşıyoruz. Bunun değerini bilmek gerekir.

Bu bir özgürlük olanağıdır. Büyüyen özgürlük olanaklarını kalıcı bir yapıya, kalıcı bir statüye, bir kurumlaşmaya dönüştürürsek ancak o zaman özgür vatan topraklarına kavuşabiliriz.

Bunun savaşımını vereceğiz. Zafere kadar savaşacağız. Ama biz savaşa tekdüze, düz bir mantıkla yaklaşmıyoruz. Savaşa tapmıyoruz. Ama savaşın gerekliliğini, kaçınılmazlığını hiçbir zaman unutmuyoruz. Bizim için önemli olan amaçlarımızdır. Bizim savaşımız sadece ulusal kurtuluş savaşı değildir. Yepyeni bir dünya yaratma, yeni bir insan yaratma, yeni insan ilişkileri yaratma savaşıdır.

Bu temelde dönemin görevlerine yöneleceğiz. Özellikle okun sivri ucunu reformizme yönelteceğiz. Boş beklentilere, boş hayallere yönelteceğiz. Ruhsal planda moralsizliğe, rehavete, kendini koyvermişliğe, coşkusuzluğa, heyecansızlığa karşı yoğun bir mücadele içinde olacağız. Devrimci kimliğimize, devrimci amaçlarımıza uygun bir duruş içinde olacağız. Bunun için daha çok çalışmak, daha çok yüklenmek, dönemi kazanmak; bunun için dönemi kavramak gerekiyor. Görevimiz, daha zorlu mücadeleye hazırlanmak olmalıdır. Önümüzde kongre süreci var. Altı aylık bir süreci geride bıraktık. Buna hazırlıklı olmak gerekir. Hazırlıklı olmak, uzun vadeli, orta vadeli amaçlarımızı unutmadan, güncel görevlerimize de bütün boyutlarıyla yüklenmek durumundayız. İdeolojik, örgütsel, siyasal görevlerimiz var. Günü kazanma, an'da geleceği kazanma görevimiz var. Bu kadar kapsamlı görevlere zafer tutkusuyla sarıldığımızda kazanmamız, başarmamız kesin olacaktır.

Rusya'daki kriz emperyalizmin bir çıkmazıdır

M. Sait Üçlü

Dünyayı sarsan, proletarya ve ulusal kurtuluş hareketleri çağını başlatan Ekim Devrimi'nin 81. yılını geride bırakırken, devrimin anavatanı Rusya, çağın en büyük bunalımını yaşıyor. Fakat bu Ekim Devrimi'nin 20. yüzyıla damgasını vurma gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Ekim Devrimi, tarihin en büyük toplumsal devrimidir. Bugün reel sosyalizmin çözülmüş olması, Yeltsin gibilerinin emperyalizm ile işbirliği temelinde kapitalizmi geliştirmesi, Rus halkının büyük bir kaos ve kargaşa içinde olması, Ekim Devrimi'nin özünü, halkların ve insanlığın tarihindeki yerini, önemini ve rolünü değiştirmiyor.

Ekim Devrimi dünya halkları için neyi ifade ediyor? Rusya'da Ekim Devrimi öncesi ve sonrası durum nedir? Reel sosyalizm neden çözüldü? Bu başka bir yazının konusudur. Biz bu yazımızda Rusya'daki son gelişmeleri ele alacağız.

Reel sosyalizmin çözülmesi emperyalizm için bulunmaz sonuçlar yarattı. Geniş pazar alanlarına kavuştu, yeni dünya düzeni politikasıyla yeni açılımlar başlattı. Tek kutuplu bir dünya yaratarak egemenliğini pekiştirmeye "*kapitalizmin ebediliğini*" kafalara yerleştirmeye çalıştı.

Çözülmenin ardından emperyalizm İMF, Dünya Bankası, OECD vb. kurumlar aracılığıyla entegre çalışmalarını geliştirdi. Özelleştirme başlatıldı. Böyle bir durum kısa sürede çok hızlı alt-üst oluşların yaşanmasına yol açar. Kitlelerin yaşam seviyesi hızla düştü, yoksulluk, sefalet başladı, sosyal çelişkiler derinleşti, işsizlik gelişti. Siyasi bunalım had safhaya ulaştı. Sonuçta Rusya büyük bir krizin, kaosun içine girdi. Bugün Ekim Devrimi 81 yılını geride bırakırken, Rusya büyük bir krizi ve çıkmazı yaşıyor. Rus halkı eskiyi bin kez arar duruma gelmiş bulunuyor. Bugün bütün dünyayı egemenliği altına alan ekonomik krizin merkezlerindendir.

Rusya, tarihinin en kapsamlı bunalımını yaşıyor. **Emperyalizm dünya genelinde yaşanan krizin nedenini Rusya'ya yüklüyor. Bununla krizin nedenlerini saptırıyor ve hedef şaşırtıyor.** Kriz derinleştikçe Yeltsin ve Rusya kapitalistleri daha çok emperyalist politikalara sarılıyor ve Rus halkını içinden çıkılmaz bunalımlara sürüklüyor. Rus halkı büyük bir sefaletin, sosyal çarpıklığın, yozlaşmanın, yabancılaşmanın içine itiliyor. Yaşanan, sadece ekonomik kriz değil, en önemlisi ahlak, moral, manevi değerlerdeki yozlaşma ve bunun sonucunda ortaya çıkan ruhsal çöküntüdür.

Ekonomik kriz bütün yaşam alanlarını derinden etkiliyor. Siyasi, sosyal ve ekonomik kriz birbirlerini karşılıklı etkileyip derinleştiriyor. Bu da beraberinde geniş çaplı bir işsizliğe yol açıyor, yoksulluk, sefalet yaygınlaşıyor. Bir avuç spekülatör, dolandırıcı emperyalizmle işbirliği halinde olan dolar milyarderleri bütün ekonomiyi denetime alıyor; bu sosyal çelişkileri derinleştiriyor, sosyal alanda büyük bir kaos ve kargaşaya yol açıyor.

Emperyalistler "*Rusya'yı kurtarma*" adı altında çeşitli çözümler öneriyor. İMF, Dünya Bankası reçeteler sunuyor. Verilen kredilerin nerede, nasıl, ne kadarının kullanılacağına dair talimatlar veriyor, bağımlılık politikalarını dayatıyor.

Reel sosyalizm döneminde yaşanan kazanım ve olanakları yitiren kitleler, yoksulluğun içine itildikçe eski düzeni arar duruma geliyor, mevcut düzene karşı tepkilerini arttırıyor ve siyasal gelişmeler hızlanıyor. Rusya, siyasal kriz kadar, ekonomik krizin de sonuçlarını ağır bir tarzda yaşıyor. Hiper enflasyon, en temel gıda maddelerindeki kıtlık, rublenin hızla değer yitimi, fahiş fiyatlar, yaygın işsizlik, halk kitlelerinin yoksullaşması, Rusya'nın borçlarını ödeyemez duruma gelmesi vb. şeyler ekonomik krizin sonuçlarıdır.

Rusya, emperyalizm için önemli bir pazar alanıdır. Reel sosyalizmin çözülüşü ve dağılışı ile birlikte, emperyalizm için, geniş bir pazar alanı açılmış oldu. Pazar sıkıntısını ve bunalımını yaşayan emperyalizm, bu yeni pazar alanlarına çok hızlı bir giriş yaptı. Bir yandan "*sosyalizm bitti, iflas etti*" demagojisini geliştirirken, çok yönlü ideolojik saldırılarla sosyalizmi kafalardan silmeye çalışırken, diğer yandan reel sosyalist ülkeleri emperyalizme entegre etmeye hız veriyor. "*Pazar ekonomisine kontrollü geçiş*" adı altında İMF tarafından reçeteler hazırlandı, krediler verildi. İşbirlikçi-tekelci milyarderler yaratıldı. "*Kapitalizmin nimetleri*" yüceltilerek, entegre çalışmaları çok yönlü olarak geliştirildi.

Emperyalizmin entegre etme, hızla pazar alanı haline getirme çabaları, Rusya'yı bir bütün olarak altüst etti. 70 yıllık katı, bürokratik merkezi yapılanma bir anda yerini serbest piyasa ekonomisine bırakınca her şey tersyüz olmaya başladı. Rus halkı bu büyük altüst oluşu ilkin "*özgürlük-refah*" olarak algıladı. Ancak emperyalist tekeller bir ahtapot gibi bütün yaşamı kıskacına aldıkça, sömürü, talan ilişkileri derinleştikçe, özgürlük denilen şeyin katı bir sömürü ve kölelik olduğu ortaya çıktı. Rusya, bir yandan 70 yıllık reel sosyalist düzeni bırakırken, diğer yandan kapitalizmle de bütünleşmeyi sağlayamadı ve bugün bunun ağır sancılarını çekiyor. Her ikisi arasında derin bir bocalamayı, çelişki ve çatışmayı yaşıyor. Kararsızlık, belirsizlik, muğlaklık, kaos, kargaşa ve bunalımı daha da derinleştiriyor.

Rusya eski başkan yardımcılarından Anatoli Cubais; "*Rusya nasıl bir kapitalizm istediğine karar vermelidir. Seçilecek yollardan bir tanesi, hükümetin iş dünyasının hizmetinde olduğu ve büyük şirketlerin oligarşik babalarının günlük hükümet kararlarını etkilediği bir model olabilir*" diyor. **Tekeller Rusya pazarlarına üşüşmelerine rağmen, pazar ekonomisi oturmamış ve bugün Rus halkı bunun ağır sonuçlarını yaşıyor. Çünkü her şeyden önce pazar ekonomisinin kendisi yapısal krizi yaşıyor.** Böylesine derin bir çıkmaz içinde olan pazar ekonomisinin Rusya'yı kurtarması bir yana, daha da içinden çıkılmaz bir kaosa sürüklüyor. Zaten başka türlü de sonuç yaratması mümkün değildir. Emperyalistlerin Yeltsin şurekasıyla pazar ekonomisini yerleştirme çabalarının sonuçları büyük yoksulluk, işsizlik ve kargaşa olmuştur.

Halk bütün bunlara karşı yavaş yavaş tepki göstermeye, işin aslını sorgulamaya başlarken, kapitalistleşen kesim ise hızlı bir bütünleşmeyi esas alıyor. Cubais açıkça "*oligarşik babaların*" denetimini, diktatörlüğünü savunuyor. Bugün Rusya'da son derece kaba ve katı bir sınıf mücadelesi gelişiyor. Yeni milyarderlerden Borris Berezovsky açıkça "*biz seçimleri satın aldık. Şimdi devlet bizden talimat almak zorunda. Biz devleti satın aldık. Önce devletin varlıklarını çaldık, şimdi onun sahibi biziz*" diyor.

● *Rusya krizi, emperyalizmin kronikleşmiş nihai, genel ve süreklileşen krizinin bir sonucudur. Emperyalist politikaların iflasıdır. Rusya krizi kaçınılmazdı, çünkü kapitalizmin girdiği bunalım, kargaşa, kaos ve anarşiye dayanıyor. Sürekli bir bunalımı yaşayan kapitalizmin, reel sosyalizm döneminde ağır yapısal sorunları bulunan Rusya'yı kurtarması düşünülemez.*

Emperyalizm, Rusya pazarını tümden ele geçirmek için güçlü işbirlikçiler yetiştirmiştir. Bu yönüyle **Rusya'da çok hızlı, yaygın, kaba ve çıplak bir sınıf mücadelesi yaşanıyor.** Bu, krizi daha da derinleştiriyor ve emperyalistlerin Rus pazarlarını sindirmelerini zorlaştırıyor. Ekonomik kriz, diğer halkların başkaldırıları, siyasi kriz vb. ile birleşince büyük bir kaos ortaya çıkıyor. Daha önce yasal olarak meclise girmiş miletvekillerini etkisiz kılmak için Duma topa tutuldu. Ardından gelen darbe, iç çatışmalar, çelişkiler bugün en geniş boyutuyla kitlelere yansıyarak ekonomik, siyasi ve sosyal krizi derinleştiriyor. Bundan dolayı da emperyalistler "*Rusya'da ekonomik krizin nedeni siyasal krizdir*" diyor. Bu bir saptırma oluyor. Bununla kapitalizmin ekonomik bunalımı gizlenmeye çalışılıyor. **Asıl siyasal krize yol açan, ekonomik krizdir.** Ekonomik bunalımın sonuçları, varolan siyasal çıkmazı, krizi daha da ağırlaştırıyor ve siyasal çelişkileri derinleştiriyor.

Özellikle bir de buna ulusal çelişki ve çatışmalar eklenince durum tam bir kaosa dönüşüyor. Dağıstan, Çeçenistan, Kuzey Osedya, Unguşistan, Kabardino-Balkarya, Çerkezistan, Edige vb. yerler birer cadı kazanı durumundadır. Reel sosyalizm döneminde biriken ağır ulusal-sosyal sorunlar, emperyalistlerin Rusya'yı pazar alanı durumuna getirememesinin yarattığı sorunlar ile yükselen şovenizm dalgasıyla bütünleşince, büyük sorunlara ve çelişkilere yol açıyor.

Halkın kriz karşısında ayağa kalkışı ve yeni dünya düzenini kabullenmemesi yeni arayışlar içine girmesidir. Emperyalizm ele geçirdiği yeni pazar alanlarını yitirme korkusuyla durmadan "*siyasi reformlar*" dayatıyor. Daha hızlı bir entegreyi hedefliyor. Bundan dolayı da geçmişte muhalefeti mecliste topa tutacak kadar saldırganlaşıyor. Bütün çabalara, ekonomik ve siyasi desteğe rağmen Yeltsin politikaları iflas ediyor. Yeltsin'in desteklediği başbakan, Duma'dan onay alamadı ve hükümet krizi derinleşti. Sonuçta ara bir uzlaşma olarak Komünist Partisi ile anlaşarak Primakov başbakanlığa getirildi.

Ancak Yeltsin başkanlığındaki Rusya "*tüm kredibilitesini kaybetmiş olduğu gerçeği hâlâ ortadadır.*" İşçilerin, memurların, askerlerin maaşları ödenemiyor, ekonomi tamamen emperyalist sermayeye endekslenmiş bulunuyor, vergiler alınamıyor, tekelleşen kesim vergi ödemiyor. Yabancı sermayeye son derece avantajlı, kaba sömürü olanakları tanınıyor ve imtiyazlar veriliyor. Fakat bunalımdan dolayı sermaye, güvenli bulmadığı için Rusya'dan hızla kaçıyor. Bu bunalımın daha da katmerleşmesine yol açıyor. Üretim duruyor, iflaslar gelişiyor, iç ve dış ticaret durgunlaşıyor, nakit para bulunamıyor. Giderek açlık, yoksulluk yaygınlaşıyor. Bu da emperyalizme bağımlılığı daha da derinleştiriyor. Yeltsin "*bu krizi kimse öngörmezdi*" diyecek kadar çaresizleştiğini ortaya koyuyor. Rusya'da yaşanan ekonomik ve siyasi krizin esas nedeni emperyalizmdir. Çok hızlı Rus pazarına üşüşen tekeller kısa sürede yoksulluğun, kaosun, fuhuşun, sosyal çelişkilerin, işsizliğin, karaborsanın had safhaya ulaşmasına yol açtılar.

Uluslararası bankacılık sistemi "*Rusya, bankacılık sisteminin çöküşünü getirdi*" diyor. Rus bankaları çalışmaz duruma gelmişlerdir. Merkez Bankası bile kriz nedeniyle işlemlerini durdurmuştur. Bu da bütün sermaye hareketinin durmasına, yaşamın felç olmasına, krizin yaygınlaşmasına neden oluyor.

Aslında burada alt-üst olan, bunalıma giren, işlemez duruma gelen kapitalizmin kendisidir. Rusya'da sistemin çöküşü, işlemez duruma gelmesi, emperyalizmin iflası, tıkanıklığı ve çürümesinin bir sonucudur. Artık İMF reçeteleri, dış yardım paketleri, sermaye akışı, siyasi tedbirler, ekonomik reformlar bir işe yaramıyor ve sonuç vermiyor. Bu yönüyle Rusya'da kriz çok hızlı, yaygın ve derin olarak yaşanıyor. Diğer ülkelere göre daha kapsamlı olmasının nedeni, henüz yeterince entegre olmaması, serbest piyasa ekonomisinin, rantçı devletin olgunlaşmamasından kaynaklanıyor.

Bütün bunlara rağmen Rusya, Ortadoğu'da yeni bir güç olarak yerini alıyor. Eski Sovyet etkinlik alanlarını ele geçirmeye, eski denetimi kurmaya çalışıyor. Ortadoğu'da söz sahibi olmak için bütün gücünü kullanıyor. Bunun için yeni politikalar geliştiriyor. Diğer emperyalist ülkelerle çelişki ve çatışmasının bir boyutu da burada ortaya çıkıyor.

Primakov bu yeni politikayı yaşama geçirmeye çalışıyor. "*Dünyayı tek kutuplu hale getirme yönünde çabalar harcanıyor. Dünya birçok devletin çıkarlarının gözönüne alındığı çok kutuplu bir modeli benimsemelidir. Çok kutuplu bir dünyada kutuplardan biri de Rusya olacaktır. Rusya başka bir kutuba katılmayacaktır*" diyor. Primakov bunu öngörürken, çok kutuplu dünyada, Rusya'yı bir kutup olarak ele alırken, bu temelde Kafkaslarda, Balkanlarda, Ortadoğu'da, etkinlik kurmaya çalışırken, uluslararası tekeller ise Rusya'yı hızla entegre etmek için "*şok tedavi*" yöntemleri uyguluyorlar. Yaşanan son krizi bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor.

Rusya'nın yeni açılım politikası, eski Sovyet etkinlik alanlarını ele geçirmek, kutuplardan biri olmaktır. Bu noktada emperyalistlerle çelişkisi ortaya çıkıyor. Bu çelişki, pazar çelişkisidir. Etkin olma ve pazarları ele geçirme mücadelesidir. Bu açıdan emperyalizm, güçlenen, pazar alanlarına ortak olan bir Rusya istemiyor. Eski Sovyet etkinlik alanlarına ulaşan bir Rusya istemiyor. Emperyalizmin hedeflediği, her yönüyle emperyalizme muhtaç, güçsüz bir Rusya'dır. Çünkü böyle bir Rusya'yı daha kolay denetimde tutar. Çek Cumhurbaşkanı Vaclav Havel, Clinton'la yaptığı görüşmede "*hasta bir Rusya sağlıklı bir Sovyetler Birliği'nden yeğdir*" diyerek bu politikayı özetliyor. Çünkü hasta bir Rusya'yı daha kolay sömürebilir ve denetime alabilirler. **Emperyalizm kapitalist anlamda da olsa rakip bir Rusya istemiyor.** Tamamen iradesizleştirilmiş, teslim alınmış, sonuna kadar kapılarını sermayeye açmış bir Rusya amaçlıyor.

Rusya krizi, emperyalizmin kronikleşmiş nihai, genel ve süreklileşen krizinin bir sonucudur. Emperyalist politikaların iflasıdır. Rusya krizi kaçınılmazdı, çünkü kapitalizmin girdiği bunalım, kargaşa, kaos ve anarşiye dayanıyor. Sürekli bir bunalımı yaşayan kapitalizmin, reel sosyalizm döneminde ağır yapısal sorunları bulunan Rusya'yı kurtarması düşünülemez.

Krizin ortaya çıkardığı önemli bir sonuç, Rus halkının bütün bunları kabul etmeyeceğidir. Nitekim '96 seçimlerinde Rus Komünist Partisi'nin oylarının % 20'sini alması bunun açık göstergesidir. Rus halkı yeni bir arayış içindedir. Köklü devrimci bir geçmişi ve geleneği vardır, Ekim Devrimi gibi büyük bir mirasa sahiptir. Emperyalizmin en büyük korkusu burada çıkıyor.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş:

Düşmanı yenme potansiyelini bulup ortaya çıkarın

Emek ezilen halkındır. Emek şehidindir. Emek gerçekten isimsiz kahramanlarındır. Emek önderliğindir, silahı veren, politikanın günlük sorumluluğunu yürüten kimse, onundur.

Bunun PKK'nin sınıf veya çizgi devrimciliğiyle ilişkisi vardır. Siz öyle çok bilinçsiz olduğunuz için de değil, sınıf devrimciliğini, çizgi devrimciliğini bireysel çıkarınıza, yaşam tarzınıza uygun bulmadığınız için küçük-burjuva denge arayışını şiddetle sürdürüyorsunuz. Bireycilik onun bir biçimidir, kariyerizm bunun diğer bir biçimidir, küçük işlerle uğraşma, ilgisizlik, laçkalık, sistematize olmaktan yoksunluk, hep kendini düşünme, kendisini sürekli iddiasız ve başaramayacakmış gibi bir havada tutma, coşkulu ve azimli olmama, sağlam bir devrim planını yoğunca ele almama, sanki yaşam elinden gidiyormuş gibi davranma, fırsat buldu mu bireysel çıkarı için gözükara kesilme, sahte bir komuta tarzına sarılma, herhangi bir yönetim olgusunu kendi rahatını bozmayacak biçimde kullanma, devrimin ufku yerine kendi ufuksuzluğunu sürekli mesele yapma, partinin özgürleştirici ortamına kendi bencilliklerini dayatma, özgür yaşam tutkusu yerine, kendi hastalıklı, kör güdülü yaşamından bir türlü vazgeçmeme, sürekli kendi bireysel hesaplarıyla uğraşma ve bunun bir sonucu olarak –lehte değilse– bireyciliğin, ölgün ve sanki hep birileri zorla onu yaşatsın diye bir numara yapma, bir havaya girme veya çok zorlandı mı intiharvari eylemle sonunu getirme. Bütün bunlar küçük-burjuvazinin sorumsuz, ufuksuz, iradesiz, zafere kilitlenmemiş, amaçtan ve çizgiden ve onun tarzından, temposundan yoksun, ama diğer yandan fırsat buldu mu kendi kişiliğini neredeyse bir parti haline getirecek kadar gözükara kesilen, bunda hiç sınır tanımayan ve korkunç olabilen bir kişilik tarzı partimizde denge yaratmak istiyor. Bunu parti çizgisine, onun önderliğine dayatıyor. Bunu çok muğlak bir biçimde yapıyor. Kavgasını şimdilik böyle yürütüyor, fırsat buldu mu başka türlü yürütecek. Kesinlikle PKK'nin sınıf gerçeğine, onun en ezilen, en emekçi ve iddialı, hırslı, azimli ve yaratıcı militan gerçekliğine kendisini dayatan küçük burjuvazinin, bir ucu köylülükte, bir ucu yeni gözünü açmış kent burjuvazisi yaşam tarzında, bir ucu feodal aile-aşiret özelliklerinde, bir ucu ulusal inkarcı özelliklerde gizlenmiş, gıdasını oradan alan ve eğitime de, kendini doğru değiştirmeye, dönüştürmeye de yanaşmayan ve böylece de en az karşımızdaki düşman kadar, içerde çok muğlak bir biçimde bizi tehdit eden bir konum arzediliyor yoğun bir biçimde.

Böyle iyi veya kötü niyetten, kasıttan bahsetmiyoruz. Herhangi bir çabadan da bahsetmiyoruz. Burada doğru sınıf devrimciliğinden mi yanayız, değil miyiz? Bundan bahsediyoruz. Tamamen sizin bana sorun diye getirdiğiniz, yine hal-hareket olarak kendinizi dayattığınız biçim, kesinlikle tanımını burada bulur. Ne derseniz deyin, başka türlü bana kendinizi izah etmeniz, bizim de sizi böyle kabul etmemiz çizgi devrimciliği anlamında mümkün değildir. Ama yine görebildiğim, bu tarzda inadına bir savaşınız var.

Bu durum kendini bir de gerilik temelinde oldukça gösteriyor; gelişmeme, dönüşememe, ufuk kazanamama. Bunun mutlak aşılması gerekir. Bazı arkadaşlarımız 10 yıl, bazıları 20 yıldır bunun sınıf tarzında ısrar ediyor. Hepinizde şu veya bu düzeyde var. Sizin kişiliğinize en temel teşhis böyle yapılabilir. Fakat böyle kolay vazgeçmeyeceğiniz anlaşılıyor. Daha da kötüsü, çok tehlikeli bir biçimde bir zemin olma durumu var. Neyin zemini? PKK'nin sınıf çizgisi iş yaptı. Bazı ulusal kurumların ve bazı ulusal politikaların zeminini yarattı. "*Artık bıraksın, diğer bütün sınıflar ve onların –sözümona– önderleri, hatta örgütleri bildiğini okusunlar ve PKK onlara hiç karışmasın.*" İşte parti içinde siz bu anlayışın zeminini teşkil ediyorsunuz.

Bireycilik iflas etmiş toplumun yansımasıdır

Küçük-burjuvazinin içimizdeki bu konumu, dışımızda yankısını böyle buluyor. Şu hususu önemle anlamalıyız: –özellikle sınıf devrimciliğinde kararlı olanlara önemle belirtiyorum– deniliyor ki –ki bu hem TC'ye hakim olan anlayıştır ve hem de bol bol dışardan da yapılan bir değerlendirmedir–, "*PKK'nin kadro devrimciliği yenilmiştir.*" Daha doğrusu "*PKK'nin yönetim ve komuta çizgisinde şu anda somutta görev alanlar kesinlikle yenilmiştir.*" "*Yenilmeyen* –ki beni ismen de kastediyorlar– *bir tek önderlik var*" diyorlar. Ankara son yönelimle bu kişiliği ezip tam bir zaferi elde etmek istiyor. Bugün gazetecilerin de giderek üzerinde birleştikleri bir yorumdur. Şimdi bu biraz doğruyu ifade ediyor. Ankara'nın resmi görüşü de bu. Şimdi burada zaten diyor, "*Önderlik ezilmezse kesinlikle Türkiye'nin iflah olmayacağı biliniyor. Mutlaka bu savaşın bir başka biçimiyle daha da gelişeceği açık.*" O açıdan diyor "*son darbe indirilmeli.*" O zaman neden Önderlik için zafer olan, sizin için yenilgi oluyor! Neden önderlik için zafer tarzı sizde yankısını bulmuyor ve tarzınızla yenilgiyi ısrarla sürdürüyorsunuz! Buna yanıt vermeniz gerekir. Bir eğitim çalışmasında, hatta bir eylem çalışmasında yengi noktasını, başarı noktasını yakalayamamanın nedenlerini en azından inceleyeceksiniz. En azından, tutarlı bir çizgi militanı olarak, nedenlerine ineceksiniz ve ardından bir çözüme gideceksiniz. Neden siz bunu anlamıyorsunuz? Sizin bu küçük-burjuva yükünüz aslında kaldırılamayacak kadar ağır hale gelmiş. Sizler kendi farkınızda değilsiniz, ama yükünüzün artık bizim tarafımızdan kaldırılması mümkün değil. Yalnız işin acı bir tarafı da şudur ki, dörtte üçünüzü serbest bırakıyorum. PKK'nin imkanlarının büyük bir kısmını da size verelim. Hatta en güzel araziyi de size verelim. Gidin orada kendi partinizi kurun. Mesela yönetimimiz, mesela birçok önde gelen kadromuz. Bunların hepsine para, silah ve bir de kurtarılmış bölgeye yakın bir yer verelim, gitsin karargahını kursun ve çok sayıda savaşçıyı da verelim. Orada kendisini yaşatsın. Buna talip olan var mı? Mesela ben böyle yönetimle aramı, ilişkimi koparmak istiyorum. Bunu o şerefsiz Şemdin'e de dedim ki, bir mangayı çıkarsın Cudi dağına bir-iki ay direnstin gerçekten ikinci adamımdır, ünlü komutandır. Hayır, bunu yapmadı. Bütün yapabildiği dörtnala bir teslimiyete koşmadır. Şimdi bu da sizin bir gerçekliğinizi ifade ediyor. Neden kendi özgücünüzle bir hafta dayanamıyorsunuz? Yalnız ülkede değil, sınıf devrimciliği Avrupa'da da yürütülemiyor. Bazıları çok açık, muazzam bir bireycilikle kendini yaşatmak istiyor. Ülkede de kesinlikle böyle. Bunlar aslında yarı devrimcilik de değil, yarı kontra yaklaşımı oluyor. Şimdi ya bunu bilince çıkarıp aşacaksınız, ya da partinizi resmen kurmalısınız.

> Nasıl ki, yüzyıllardan beri vurdukça Osmanlı yaşadı, 75 yıldır TC nasıl vuruyor yaşıyorsa, sizin de şu anda bizim başımıza getirdiğiniz bu: 'PKK'yi de vur ey TC, yaşa.' İşte, altında savaştığınız slogan bu. Namusunuz varsa, bunu tersine çevirmeniz gerekir."

Türkiye'nin sınıf devrimciliğinin bu küçük-burjuva niteliği, bir grup istikrarlı devrimciyi bile bırakmamıştır. Hatta reel sosyalizmde bile bu devrimcilik, hazır bir birikimi bile peşkeş çekmiştir. Ama önderlik olayında tek başına bile olsa dünya emperyalizmine, siyonizme, kemalizme, ihanete karşı hâlâ başarılı ayakta durma gerçeği vardır. Şimdi hâlâ bizim temel kadrolarımız bunu anlamaya yanaşmıyorlar. Çoğu bönce, bazıları çok ileri düzeyde bir bireycilik hastalığıyla, bazıları çaresizlikle, bunların hepsinin sınıf temeli vardır tanımladığım gibi. Sosyalist literatür açısından böyle değerlendirilmelidir. Tabii dini açıdan söylersek, sizinki yarı müslümanlıktır, yani münafıklık kapsamına girer. Ahlaki açıdan bir düşkünlük anlamına gelir, felsefik anlamda kesinlikle aydınlanmadan kaçış ve bunun yerine bunalım veya düşünce yoksunluğuna kapaklanma anlamına gelir. Sonuçta bu iflas etmiş toplumumuzun yansıması haline geliyor. Durum bu, siz istediğiniz kadar bunu örtbas edin, izahı kesinlikle böyledir. Kürt toplumundaki, o ağlamalı-sızlamalı çaresizlik, ama her şeyinden çok şiddetli bir kaçış, ama bir maaşa kırk takla atan biri, bir ücrete korkunç gözükara kesilen kişilik, izahını burada bulur. Bunların hepsinin bilimsel sosyalizme göre değerlendirmesi vardır. Kimse "*allahtandır, kendiliğindendir*" deyip işin içinden sıyrılamaz.

Şunu daha iyi anlamaya çalışıyoruz; neden yıllardır sözümona savaşmış, ama savaşın bir tek kuralına bile güçlü bir yanıt olamamış? Burada da sınıf devrimciliğinin belirleyici rolü var. Köylülük ideolojisinin yaşam şekillenmesine göre olan hiçbir militan PKK gerillacılığına anlam veremez, uygulayamaz. Yine ne kadar lafazan da olsa, bir PKK dışı sözümona küçük-burjuva yarım aydını da asla bu bilinciyle gerillayı birleştiremez. Ve bizde bunlar yoğun yaşanıyor. Görülüyor ki, aslında sizin bu kişiliğinizi çözmek düşmanın yengisini, daha doğrusu düşmanın "*başardım*" dediği noktayı çözmektir. Sizi bu konumdan çıkarmak düşmanı, temelde onu başarıya götüren zemini ortadan kaldırmak, ona başarıyla karşı koymanın temelini atmaktır. Durum bu kadar önemlidir. Ama tabii ufuksuzluğunuz, siyasi yoğunluktan uzaklığınız size bunun böyle olduğunu bir türlü hissettirmiyor. Size göre çalışıyorsunuz, hatta savaşıyorsunuz da. Mesela "*7 yıldır savaştım*" diyor, peki 7 yıldır sen savaştın da neden bir zafer imkanını kendine sormuyorsun? Hiçbir komutanımız şimdi bana bu konuda bir değerlendirme sunamıyor. "*Çok uzun süreli bir tecrübem vardı, sonuçlarını raporuma döküyorum ve bu raporuma dayanarak yenilgiye değil de, yengiye nasıl gidilir sorusuna yanıt arıyorum*" diyememiştir. Objektif olarak raporları değerlendirdiğimizde hepsi bozguncu, çoktan yenilmiş ve en iyi niyetlisi ölüme yatırıyor kendisini. Savaşanlar yok mu? Var, hem de amansız savaşanlar var. Fakat onların da tarzı aslında bir adım öte yenilgi tarzı. Bu yaygındır. Köylü isyancılığının veya biraz PKK etkisinin böyle savaştırdığı birçok kişi var, ama bunlar yenilmekten kurtulamıyor.

Düşmanın amacı, yeni dönem kadrosunun önünü kesmektir

Şimdi madem savaşıyorsunuz, göz göre göre başaramama nedenlerine çare bulacaksınız. Sizin sorununuz ne silah, ne sayıdır. Sizin sorununuz yürümeyen bir devrimciliğin, doğru yürüme biçimini bulmaktır. Başarılamayan bir gerilla tarzının yerine başarılı bir tarzı bulup ortaya çıkarmaktır. Doğru, yeterli olmayan bir örgütsel yönetimin yerini, doğru bir örgütsel yönetime kavuşturmaktır. Sorunlarınız bunlardır. Nereye kaçıyorsunuz, deli misiniz? Veya gerçekten çizgi devrimcisiyseniz işte bu konuda yanıt olun. Biz yıllardır bunu bekliyoruz. Halen ses veren yok. Kurulan bir iç denge var. Gittikçe kemikleştirmişler ve her gün can alıcı kayıplara yol açıyorlar. "*Haydi önder tahammül et, sabret.*" Tabii yenilmemeleri için tahammül ettim, sabrettim. Düşman şunları söylüyor; "*Ey Apo... Ben bunları çoktan yendim, seni olduğun yerde bu sefer imha edeceğim, resmen sen bizi kandırıyorsun. Bunlar senden sorumlu olamazlar. Siz Apo'dan sorumlusunuz. Bu sefer size savaş ilan edeceğim.*" İşte şu anda dünyanın gözleri önünde oynanan oyun bu. İşte şimdi kötü niyetli misiniz? Bilerek mi yenilgiye yol açıyorsunuz? Hayır. Gözükara direniyorsunuz, tüm yaşamınızı adamışsınız. Ama bu, söylediğim şeyi değiştirmiyor. Bu çizginin bir gereği olmadıktan sonra, yengiye gitmedikten sonra, bir hiçsin, hatta tehlikeli. Bilinçli ajanların sabote etmesinden daha kötüdür. Bu devrimciliğiniz düşman için sadece "*vur-yen*" anlamına gelir. "*Beni vur, beni yen.*" İşte sizin çapınız. Nasıl ki, yüzyıllardan beri vurdukça Osmanlı yaşadı, 75 yıldır TC nasıl vuruyor yaşıyorsa, sizin de şu anda bizim başımıza getirdiğiniz bu. "*PKK'yi de vur ey TC, yaşa.*" İşte, altında savaştığınız slogan bu. Namusunuz varsa, bunu tersine çevirmeniz gerekir. Ama bunu da tekrar söyleyelim, o sizin yarattığınız tablolarla olmuyor. Burada şuna karar vereceksin: "*Ben çizgiye inanıyorum. Bu çizginin başarısının imkanını kendimde görüyorum. Ve kendimi de aday görüyorum.*" Bunu kanıtlamanız lazım. Kanıtlamazsanız ne olur? Kanıtlamazsanız, ben de size, "*çoktan yenilmişsiniz, rezil adamlar siz ne arıyorsunuz burada? İflas etmiş kişilikler olarak veya kendini kandırmış kişiler olarak siz beni niye zorluyorsunuz? Git belanı başka yerde ara. Senin devrimciliğin düşmanı güçlendirmekten başka bir sonuç vermiyor*" derim. Bunu mutlaka burada tersine çevirmelisiniz. Görev bu. Ülkede de görev vereceğimiz bütün komuta, yönetici kişiliklere ben bunu söyleyeceğim. Bunu kanıtla ona göre. "*Ben PKK çizgisi militanıyım, iddialıyım ve gün be gün gerekleriyle, başarılarıyla bunu kanıtlıyorum.*" Bana bu lazım. Ama bakın bu benim tarzım veya benim militanlık diye kendimi de dopdolu yürüttüğüm bir çalışmanın, bir militanlığın adı. Ama bir de sizinkiler var. Hatta daha da tehlikelisi, bunun her ezilenlerin isyanında olduğu gibi, "*etkilerini şimdi nasıl sınıflara göre dağıtalım?*" bana göre hem içimizde, hem de dışımızda şu anda yaygınca üzerinde durulan bu. Zaten dışardakiler bunu çok açık yapıyor. PKK'nin mirasını elli tane aşirete, onlarca sahte örgüte ve yüzlerce kişiliklere pay etmektir. Savaş bir böyledir. Tabii emperyalizmin ve sömürgeciliğin yardımıyla, hepsi böyle dolduruluşa getirilmiş, çılgınca bunun hesabını yapıyorlar.

> Benim beğenme ölçülerim, düşmana yenilmeyen ölçülerdir, bir. Yüce yaşam ölçüleridir, iki. Örgüt ölçüleridir, üç. Dikkat-tedbirdir dört. Güzelliktir, beş. Sizin adamlarınız, kölelerinizin de dayatması şu: 'Biraz anlaşalım, aynı aşiretteniz, akrabayız, hemşeriyiz, PKK'lileşmeyi de böyle sağladık, alıştık birbirimize vay Başkan, biraz bizi böyle kabul etsen olmaz mı?"

İçimizde ise nasıl? Aynı aslında. "*Savaştık, bırak biraz yaşayalım.*" Birçok eyaletimize bakın, komutanlığa yapışanların bütün söylemek istedikleri bu. Bilmem ne demezler mi adama? Aslında savaşanlar başkaları. Emek ezilen halkındır. Emek şehidindir. Emek gerçekten isimsiz kahramanlarındır. Emek önderliğindir, silahı veren, politikanın günlük sorumluluğunu yürüten kimse, onundur. Sen nerede savaştın da şimdi sıra yaşamda diyorsun! Veya "*bana fazla dokunulmasın, bireysel tarzımla götürüyorum bu işi.*" Senin buna ne hakkın var? Bunu bir türlü sorgulatamıyoruz. Bunda sessiz uzlaşma var diyorum. Alt üstü, üst altı zorlamıyor. Bela denklemi kurmuşlar. Küçük-burjuva denklemi. Grup, grupçuk, bilinçli-bilinçsiz, hemen birçok yerde derhal böyle bir denge oluşturuluyor. İşte küçük uzlaşmalar. Komutanın etrafındaki ahbap-çavuş grup. Bir yerdeki bireyci yönetim. Bir dernekteki yönetici, bir bilmem kurumdaki yönetici yoğun olarak bunu yaşıyor.

Ayriyetten bunların diğer bir özelliği de susturmasını iyi biliyorlar. Bu konuda hepsi birer uzman. Etrafını susturma nasıl? Zorla. Nasıl? Hediyelerle. Nasıl? Rahatına uygun bir konum sergilemekle. Nasıl? Hoşuna giden bir şeyi vermekle. Nasıl? Sindirmekle. Nasıl? Taktik oyunlarla. Bunu hemen herkese ustaca uyguluyorlar. Şimdi bu devrenin tabii yanlız burada değil, bu devrenin bu açıklamaları şahsında tüm parti çalışmalarımıza ilişkin temel ve dönemin mutlaka aşılması gereken bir kadro görevinden bahsediyorum. Zaten şimdi söylediğimiz hususlar, yine düşmanın son yönelimini değerlendirirsek diyor ki; "*PKK'nin '90'lı serhıldanı, '90'lı gerillası yenildi. Özellikle '95'e doğru geldiğimizde aşağı yukarı bu anlaşıldı. Bu kadroyu, bu serhıldanı ezdik. Ama bu adam özellikle son süreçlerde bir kez daha bizi çok tehlikeli bir konuma getirecek bir çalışmayı daha yürütüyor.*" İşte bir devredir hazırlanmıştı yarısı gitti, yarısı kaldı. Son operasyon buna bağlanıyor. Buraya yönelimi, Ortadoğu sahasına yönelimin en önemli ne-

deni olarak bu ileri sürülüyor. Hatta eğer mevcut Suriye ve Irak sınırlarında bir parça işgal edilecekse, sözümona gidenler meselesini önlemek içindi. Son ihaneti bu temelde geliştirdiler. İran hududunda halen bu nedenle yoğun bir operasyon yürütülüyor. Ecevit gitti komuta verdi orada; "*Kesin İran sınırına da girin*" diye. Irak'ta operasyon halen devam ediyor. Suriye için eli tetikte. Nedir bu? Korktuğu bir kadro çalışmasının önlenmesidir. Başka nedenleri de var. Ama en temel nedeni bu. Ülke içindeki, operasyonların nedeni de bu: Yeni dönem kadrosunun daha oturmadan önünü kesmek. Bu bizim çalışmamız. Başarıya gider mi, gitmez mi onu göreceğiz. Bir başarma imkanı daha var. Zaten inanmazsak biz çalışmayız.

Bizim her çalışmamız büyük inanç çalışmasıdır. Ama sizin için aynı şeyi söyleyebilir miyiz? Bu sizin sorununuz. Yoğunca üzerinde duracaksınız. Yani durup çözmeden kimse size, al eline silah, al eline yetki, git şurada görev üstlen demez. Bunu bir defa aklınızdan çıkarın. Bu geri hallerinizle kimse size fazla rol veremez. Zaten tanısalar size yazık olur. O açıdan farkında değilsiniz belki, ama biz bilen kişiler olarak söylediğiniz her sözden sonuç çıkarırız. Yaşadığınız her günden, gösterdiğiniz her tutum ve davranıştan sonuç çıkarırız. Önderler öyledir. "*Neyi ifade ediyor bu? Neye çalışıyor, neye konuşuyor?*" Yüzüne bakarız "*aslında bu neyi yaşamak istiyor*" derhal anlarız. Yani sizde önderlik ufku, anlayış gücü yok. Yoksa bizim için hiç sorun değil. Bu noktada hiç kimse TC'ye "*ben bu işi burada noktalamak istiyorum*" şansını veremez. Bu kendi başına bir ihanet. Neden bu şansı vereceksiniz. Neden? "*Canım istiyor da ondan. Yorulmuşum, biraz kendimi yaşamak istiyorum.*" Bunlar gerekçe olamaz ki! Gerillanın böyle gerekçesi olur mu? Türk askeri de o kadar yorulmuştur, o kadar öfkelidir hiç birisi haksız da olsa, çok haksızca demiyor "*benden bu kadar.*" Bunu diyen komutanı asarlar. Çok nettir bu. Yürümeyen bir tek askeri anında kurşuna dizerler. Bunun örnekleri her gün var. Bir tek komutanın bir emri değil ki uygulamamaya, böyle geciktirmeye bile hakkı yoktur. Aynı konumu kendinizle kıyaslayın, burada zavallı durumunuzu ortaya çıkıyor. "*Ya bu iş bana göre değil. Nereden bu iş başıma geldi?*" O zaman kendini gözden geçir. En azından yanıltma kendini. En azından kendini, eğer iddialıysan savaşta, mücadelede doğru adımlara kavuştur. İşte onun yeri burası. Hazırlandım diyorsan görev sana. İddialı bir komutansan, al sana PKK'nin geniş yetkileriyle donanmış savaş birlikleri. Yani "*çalışmak istiyorum ve çalışmayı biliyorum*" dediğinde, böyle görevlere gidilir. Ne yapılmış bizim arkadaşlarımızın tarzında? "*Gideyim de kendimi üzerine atayım, gideyim yığılayım, hele biraz kendimi dinlendireyim, hele biraz kendimi yaşayayım.*" Böyle görev anlayışı olur mu hiç?

Parti içi sahte dengeler yıkılacaktır

Bir diğer husus, acaba siz hâlâ neden gereken sarsılmayı yaşamıyorsunuz? Can sizin, bu işe kendini adayan siz ve oldukça da inanıyorsunuz. Peki neden gereklerine bir anlam verme gelişmiyor? Benim çok garipsediğim durum bu. Siz ki, hayatınızı ortaya koymuşsunuz benden daha fedakarca. Siz ki, oldukça zorluklara da katlanıyorsunuz. Peki bunun ana özelliklerine, bunun temel dedim ya çizgisine göre çok inatçı bir yürütülüşünü neden sağlayamıyorsunuz? Bu nokta şart. Bu noktayı aşarsanız bakın bir küçük grup militanımız da çıksa kesinlikle büyük gelişmeler kaydedebilir. Her bölgede bir-iki militan soyunsa işe, alır götürür. Şimdi bu noktayı yakalayacağız, neye mal olursa olsun. Bu noktaya ulaştığımızda sizi onaylayabileceğiz. Bunu kulağınıza küpe yapın bir defa. Küpe yapmazsanız ne olur? Küpe yapmazsanız sizinle savaşırız. En az dışımızdaki dümşan kadar sizinle de savaşırız. Yaşamın şartı bu. Düşmanla ideolojik, kültürel o etki dediğiniz ne varsa onunla savaşımdır bu. Bu savaşı vereceğiz. Ne zamana kadar? "*Ben de başarı noktasında seyrediyorum*" diyeceğiniz zamana kadar veya yere kadar.

Dikkat edilirse bununla neyi yıkabileceğiz? Bu içimizdeki sahte dengeyi. Komuta dengesidir, yönetici dengesidir. Bu dengelerin tabanda bir zemini var, tepede bir aldatmacası var, bunların hepsini yıkacağız. Yıkıyoruz da, adeta buldozer gibi üzerinizden geçiyoruz, yıkıyoruz. Bu çektiğiniz acıların nedeni bu. Şans tanımayacağız size bu denge içinde yaşamaya. Ama kendi önderlik tarzımıza göre nasıl karşı cephedeki düşmanla savaşmayı onun dayatmalarına göre değil de, kendi tarzımıza göre yapıyorsak, size de dayatmanıza göre değil, bizim önderlik tarzımıza göre böyle bir mücadeleyi dayatacağız. Çünkü siz yanlış yapıyorsunuz. Çünkü siz yenilgi noktasında ısrar ediyorsunuz. Çünkü siz çok bencil davranıyorsunuz. Çünkü çok bön, ilgisiz, hiç işin gereklerine yanıt olamayan, hazır olanı bile değerlendiremeyen, göze mertek gibi giren bir yanlışı göremeyen, mutlak yerine getirilmesi gereken görevlere karşı vurdumduymaz olan sizsiniz. Bunun için üzerinizde ısrarla durulacak. Biraz bu mücadele kesinlikle, hem de dış cephedekinden daha önce halledilecek. Yıllardan beridir yenilmişler, gelmişler her gün beni tahrik ediyorlar. Binbir emekle ellerine verdiğimiz silahları, bilmem "*pusuya düştük beş gitti, köye girdim beş gitti, mayına bastık kaç tane gitti.*" Aslında bunların hepsine yol açanın hakkı ölümdür. Hiç umurunda bile değil. Sanki normal devrimci faaliyetlermiş gibi karşılıyor. Biz de çalıştık bu sahada, tehlike de burada çok büyük. Ama sürekli yoğunlaş yoğunlaş, yani yirmi yıldır belki yirmi kayıp verdirmedik. Hem de sıfırdan yaratarak, hem de bir orduyu aşan gücü yaratarak, bizimkiler her gün bir neden yokken verdiği kayıplara bak. Ve hiç birisi de bunun sorumluluğunu üstlenmiyor. Normal savaşmış! Şimdi ben bu konuda o kadar öfkeliyim ki, bunun savaşçısını da, komutanını da o kadar küfürle karşılıyorum ki, taktik icabı olmazsa, bunları öldürmek bile azdır. Yani sen silahını daha kullanmadan, sen gerillanı daha savaştırmadan nasıl böyle kaybedebilirsin, hem de o dağlarda? Bunları aslında ne kadar dövsem sövsem azdır. Zaten tuzak dediğim olay bu, denge dediğim olay bu. "*Üzerimize gelseniz her şeyi bozarız.*" Bu işte objektif olarak iğrenç, tehditkar çaba da var tabii. Çok büyük bir şerefsizlik. Ve tabii karşımıza da çıkınca elli tane yalanı özeleştiri diye bana sunuyorlar. Bundan da tabii nefret ettiğimi belirtmeliyim. Madem yanlıştır niye her gün ısrar ediyorsun onda! Dedim ya, bir mangayla bile insan o dağlarda bir alayı durdurabilir, düşürebilir. Hiçbir nedeni olmadan bu kadar kaybı neden yaşatıyorsun! En önemlisi neden o savaşçılarını o kadar ihmal ediyorsun. Yaşamda perişan, hiçbir ideolojik değeri yok, hiçbir zafer tutkusu yok. Hiçbir işin yaratıcılığında iddia yok. Sen nasıl komutansın heval, sen kimsin, ne komutanısın! İşte yalancı, işte sahte komutan. Kimi kandıracaksın! Ağlıyor ondan sonra. Başka yerde olsa, bu komutanı hemen en azından alıp içeri atarlar değil mi? Denge kurmuşlar. Herkes biraz birbirine benziyor, denge suçu var, "*hepimizi zaten parti hedeflemeyeceğine göre, önderlik bizimle uzlaşır bizi kabul etmek zorunda.*"

Bakın bu noktada çok yalın kat bir gerçeğimi size söyleyeyim, yedi yaşımdan beri ben aileyi kabul etmedim. Ben hiçbir kişiyi kabul etmedim, TC'yi kabul etmedim, nasıl sizin sünepeliğinizi kabul edeceğim? Hiçbir kadını kabul etmedim. Hani bir erkek kadın da ister değil mi? Yani hiçbirisini kabul etmedim. Haydi bakalım nasıl beni uzlaştıracaksınız bu dengenizle? Çıkın işin içinden bakalım. Yapamazsınız. Yanlış hesap, özellikle de önderlik gerçeğiyle. Bu geriliğinizle beni uzlaştıramazsınız. Zaten hep ölüyorsunuz. İnsan her gün sizin üzerinize acılarla bakıyor. Bu vahim bir dengedir, akıllılık yaptığınızı sandınız. Hiçbir akıl yok burada. Düşmanını bile bu kadar zora sokan bir adam, sizi mi doğruya çekmeyecek? Ne dedi dün Demirel, "*yalnız Suriye'ye değil, bütün dünyaya isyan ediyorum. Çıldıracağım, sabrım kalmadı.*" Bunu dedirten biziz. Onun elinde devlet var, bir dünyası var. Peki sizin elinizde ne var? Yani inat filan diyorsunuz, biz de inatçıyız, ama sizin inadınız böyle kedi inadı gibi fazla değeri yok. Bu dengeyi dayatmanızın hiçbir anlamı yok. Sadece zarar verirsiniz. Biz de üretkeniz gördüğünüz gibi, müthiş bir üretkenliğimiz var. Verdiğiniz zararla siz toz olup gidersiniz.

Sizi size rağmen koruyoruz

Şunu çok iyi bilmeniz lazım ki, önderlik gerçekliği diyorsunuz, buraya da geliyorsunuz. Şimdi bu adamın yedi yaşından beri kendini adadığı bir mücadele, onun ideolojik, onun politik, onun hatta eylemsel gerçeği var. Mesela eylemsel dediğimize bakın, bu kadar yıldır düşman takibimizde, esamesi bile okunamaz. Ben kendime göre bir savaş alanı yarattım. Belki ahım-şahım olmayabilir, ama düşmanın değil bana böyle uzanması, şimdiye kadar evet nefesi bile okunamamıştır. Ajanı bile gelmiştir, nefes bile alamamıştır. Ve şimdi dünya tekniğinden medet umuyor. Güya İsrail ona iyi füze verecek ve o da füzeyle burayı vuracak. Bakalım nasıl vuracak. Vursa da o onun adına bir zafer olamaz. Bunun gibi sayısız süreçler var, sayısız savaşımlar var. Ve o temelde buraya geldik. Siz geliyorsunuz o zavallı halinizle, "*sevgili önderim benim, istediğim gibi olsan ne olur.*" Şimdi hepinizin gözünde okunan bu. "*Bıraksan biz de seni çok severiz, alkışlarız da, ama sen de bu halimizle uzlaşsan ne olur?*" Gerçekliğiniz bu değil mi şimdi hepinizin? Üzülüyor insan size. Uzlaşsak ne elde ederiz bu halinizle? Bu halinizle uzlaşmak demek, düşmana dört dörtlük başarı şansı vermek demektir. Yani varolan bir canınız var, o da ikinci gün elden gider. Sizin çıkarınıza da değil bu dolayısıyla. Yani bir yerde sizi, size rağmen koruyoruz. Öfkenize, tepkinize rağmen. Acıklıdır söylemek, ama bu noktada ne kadar yiğitlikten uzak olduğunuz anlaşılmıyor mu? Ne kadar bir zavallı olduğunuz? Onun için diyorum ya, sizin bu yaşam alışkanlıklarınıza acıyla ve gülerek insan bakıyor. Siz kim, yaşam kim? Yani bu da ideolojik gerçeklere göredir. Saygı bile duyulamaz. Durumu bu kadar zavallı olana saygı gösterilir mi? İsterse yaşınız, başınız ağarsın gitsin, ben niye saygılı olacağım? Savaş kuralıdır yani, yenilmiş olana saygı gösterilmez. Roma tarzını ben yine size hatırlatayım, birisi diğerini yendiğinde, yaptıkları iş hançeri tam kalbine sokmaktır.

Aslında Roma'nın büyüklüğünün bir diğer nişanesidir. Yani sizin bu yenilmiş halinizin üzerine bir hançeri yüreğinize saplamak gerek. Savaş kuralı budur, tesadüfen böyle yaşatılıyorsunuz. Bizim aşiret usulüdür, analarınızın usulüdür, "*yavrumu koruyayım.*" Yavru yenilmiş, gitmiş. Yılan bir tanesini yemiş, midesinden hazmetmek için birkaç hafta geçecek ondan sonra diğerini, ondan sonra diğerini yutacak. Şimdi sizin durumunuz bu. Yılan günde birkaç tanesini midesine atıyor, sonra sıra size gelecek. Ben buna yaşam mı diyeceğim? Gerçekten çok tuhaf, kedi fareyle oynadığında –yılanı da geçenlerde bir filmde gördüm–, o da bir yavruyu böyle yakalamış, ama hemen ısırmıyor, yutmuyor. Civciv de fukara biraz ölgün, ne kadar size benziyor. Biraz kıpırdanıyor, yaşayacağını sanıyor, fare böyle bir-iki sıçrıyor kediden kurtulacağını sanıyor, ama kedi pis pis bakıyor ne zaman onu yiyeceğim diye. Durumunuz kesinlikle biraz buna benziyor. Sizin avcınız sizi böyle kuşatmasına, yeme sahasına almış. Zamanlamadır, kimin nerede, nasıl yiyeceği, çok tehlikeli bir tablo. Onun için öfke duyuyor, ama çok da acıyorum size. Aksine biraz yırtınsanız, biraz direnseniz, kesinlikle –sadece kurtulma şansı demeyeceğim– onu da vurma şansınız doğar. Ama bakın ne kurtulma şansını kullanıyorsunuz, ne vurma şansını. O açıdan çok düşkünsünüz diyorum, çok zavallısınız yani. Var, onu araştırırsanız kurtulma ve vurma şansını bulursunuz. Sizin bu ideolojik ihmal dediğiniz, işte demin söylediğim gibi çizgiye göre olmama dediğiniz, "*ben kedinin pençesi altında oynayan bir fareyim*" demektir. Bu çok kötü bir durum, bu tablonun dehşetini siz gerçekten seyrediyor musunuz? Yutulacaksınız. Önderlik neden bu kadar boğuşuyor. Ben kendime göre boğuşuyorum ve bu kadar yıldır kendimi yedirmedim de, değil mi? Bu yedirmeme neyle bağlantılı? Bir halkın işte kendini av olmaktan çıkarma, yem olmaktan çıkarma, bir lokma olmaktan çıkarmasıdır. Daha da fazlası "*ben de seni vururum, ben de seni yerim*" tutumuna da giriyoruz. Bu budur, savaş budur. Kendi savaşçılığınıza bakın, ne bir nefesi var bu anlamda, ne bir bakışı var, ne bir tarzı var. Kime nasıl yem olacağı belli değil! Tehlikeli durum dediğim bu. Bir kuş beyinli bile böyle yaşanamayacağını bilir. Güvercinler bile, biraz yuva yeri haram oldu mu, yani yuvası ellendi mi, oradan vazgeçer. Kuşların yuva yaptığı bir yere el değdirin, kuş gelir onu tespit eder, vazgeçer. Yani bir kuş beyni kadar sizde beyin olmazsa peki sizi nasıl ciddiye alacağım ben? Dağ bizim için yaşam yuvası demektir. Orayı her gün çiğnetirsen, orada bir yuva, yaşam yeri planlayacak kadar gücünüz olmasa nasıl size saygıyla bakılacak? Ve bir de "*yaşıyoruz!*" Ne yaşıyorsun? Kuşlar bile böyle yaşayamaz. Siz kuş beyinli olmaktan daha kötüsünüz ki, her gün işgale uğrayan bir yerde sahte yaşam havası içindesiniz. Doğayı biraz inceleyin, kesinlikle böyle olduğu anlaşılacaktır. Bir de kölelerin yaşam tarzı var. Köleler biliyorsunuz, sınıf düşmanları tarafından her işe koşturulurlar, ama bir ahıra konulmuşlardır. Ahırda bir nevi efendinin hayvanları gibi beslenip dururlar. Bu yaşam mıdır? Sizin biraz göz diktiğiniz yaşam böyle. Tabii biz bunu kabul edemeyiz.

Aramızdaki fark ideolojide yüce insan değerinde

Siz her şeye razısınız. Mesela bu ilişkiler meselesinde, kadınlı-erkekli, her şeye razısınız. Ben size diyorum ki, bu kadar etkime, gücüme rağmen cesaret edemiyorum, siz ise bayılıyorsunuz. Neden? Sizin ruhunuz bu kadar düşkünlüğü neden kabul ediyor da, benimki kabul etmiyor? İşte yine fark ideolojide, yüce insan değerinde. Bu neye yol açıyor? Benim şiddetle kendimi savunmama, örgütlememe, politika yapmama yol açıyor. Sizde neye yol açıyor? Burnunun dibindeki tehlikeyi görmeme, tedbir almamaya ve ilk kurşunda vurulmaya yol açıyor. İdeolojiyle bağlantısı bu kadar somuttur. Bunun için ben kimseyi beğenmiyorum. Benim beğenme ölçülerim, düşmana yenilmeyen ölçülerdir, bir. Yüce yaşam ölçüleridir, iki. Örgüt ölçüleridir, üç. Dikkat-tedbirdir dört. Güzelliktir, beş. Sizin adamlarınız, kölelerinizin de dayatması şu: "*Biraz anlaşalım, aynı aşiretteniz, akrabayız, hemşeriyiz, PKK'lileşmeyi de böyle sağladık, alıştık birbirimize vay Başkan, biraz bizi böyle kabul etsen olmaz mı?*" Serseri misiniz? Böyle sizi kabul etmek demek, hepinizin başının uçurulması demektir. Durumlar bu kadar dehşet. Demek ki, sizinle mücadele öyle sıradan bir mücadele değil, müthiş anlamı olan bir mücadele. Demek ki düşmanla, açık düşmanla yürüttüğümüz savaştan çok daha şiddetli. Hep söylerim, düşmana verdiğim enerji yüzde ondur, sizinle olan bu savaşa verdiğimiz ise yüzde doksandır. En az mübalağasız bunu söylemem gerekiyor. Tabii bütün bunları kasıtlı suçlusunuz diye size söylemiyorum, ama devrimcinin kendini yetiştirme gereği tartışmasızdır. Düşmanını görecek, vuracak, yenecek kadar kendini örgütlemesi tartışmasızdır. Yine bunun için gerekli hızı, tempoyu ve usta tarzı yakalaması şart.

Sorunların çözümü, iddialı militanın olup olmamasına bağlıdır. İki tane adam görevlerine sahip çıksın, hepsini üstün başarıyla yürütebilir. Bununla ilgili. Düşmanı yenme potansiyelini bulup, ortaya çıkarın. Çok gerekli olan budur. Biz bile sizin yüzünüzden bu kadar zorlandık burada. Bir an önce yakalayın bunu. İstediğiniz gibi savaşalım ve istediğiniz gibi yaşayalım. Savaş savaşabildiğin kadar, başar başarabildiğin kadar, bu ülke bu özgürlük, bu dünya senin olsun. Doğru yol bu değil mi?

Savaş tanrıçalarının kararlarını boşa çıkardık

Yine savaşın en temel bir gereği olarak YAJK'ı toplum haline getiriyoruz. Tabii hem toplumdur, hem siyasaldır, hem anlamı var kendi içinde. Etrafındakiler de o dağlardaki vahşiler, erkeklerdir. Yavaş yavaş onları o vahşilikten çıkarıp topluma katmak, özgür topluma. Bu biraz zaman alacaktır. Topluma erkekleri alıştırmak için kadın örgütü, kadın partisi epey çaba harcayacaktır. Tarihte de bu böyle olmuştur. Bizde de, tarih dışında olduğumuz için ve yeni tarihe girdiğimiz için kadınla tarihe giriş yapmak gerekiyor. Doğaldır ve kaçınılmazdır. Bunu bir varsayım olarak ileri sürmüyorum. Tarihin incelenmesi sonucunda vardığımız bir sonuç ve hatta bizzat pratikte bunu zorunlu kıldı. Erkeğin toplumu elinde değil, erkeğin toplumu elinden çıkarılmış, düşman onu ajandan daha beter yapmış, sizin elinizde toplum yok. Aile toplumu bile yok. Düşmanın elinde bir tutsak, bir ajansınız. Dolayısıyla bu durumu önlemenin bir yolu da, kadını toplum haline getirmekten geçiyor. YAJK'ın amacı esasta budur. Kadın toplumunu yaratıp, ülkesi ve uygar yaşamıyla, erkeği de düşmanın elinden kurtarmak. Daha doğrusu vahşi olmaktan çıkarmak. Herhalde ilerleme olacaktır.

Şimdi görüyorsunuz ki, hem savaş ve hem de yaşam derslerimiz çarpıcı. Müthiş! Bir anlamda şanslısınız. Çünkü savaşı da, yaşamı da kazanma imkanlarıyla buluşturuluyorsunuz. Ama çok zor! Savaş tanrıları karar vermiş, bizi imha etmeye kararlı ve çoktan da toplumumuz dağıldığı için yaşam diye hiçbir şey elimizde kalmamış. Biz biraz iyi savaştık, kesinlikle kendimi övmek için belirtmiyorum. İyi savaştık, savaş tanrılarının bazı kararlarını, birçok kararını boşa çıkarttığımız gibi, sizi böyle başarılı bir kadını da tabii bir toplumsallığa, bir siyaset gücüne çevirmeye büyük çaba harcadık ve biraz gelişme var, hem savaş ve hem de yaşam düzeyinde. Savaşta başarı ve zafer, yaşamın özgürlük düzeyinde, toplumsallaşma düzeyinde bir gelişme var. Bunun dediğim gibi, başlangıcını temsil ediyoruz. Tabii bu düşmanı çok ürkütüyor, emperyalizmi ve onun tüm işbirlikçilerini çok ürkütüyor ve üzerimize daha amansız gelmek istiyor. Tabii bizim de esas gücümüz, savaşımımızın özgürleştirici gücünde olduğu için, dikkat edilirse insanların inadı, özellikle özgürlük cephesinin inadı, bir özgür yaşam tutkusu ne kadar derin ise, savaş o kadar şiddetli olur. Nitekim bende olan budur. Tek başıma bir ordu gibi, ama "*mutlaka özgür yaşam hakkı kullanılacaktır ve bunun için gereken savaş verilecektir*" dediğimde, hiçbir tanrı kararı buna dayanamadı. Özgürlük tanrısının kararı, karanlık tanrısının kararlarından daha üstün çıkıyor. Yaşamı güneş gibi ısıtan, aydınlatan karar, yaşamı boğan tanrıların kararından etkili oluyor ve bunun küçük adımları bile karanlık tanrısını ve tanrıçalarını kaçırttığı gibi, yerin altına gizlediği gibi, ancak böyle tahripkar silahlarla sonuç almak istiyorlar. Ama bizim sınırlı gücümüz bile, daha şimdiden yaşamdan yana insanlığı etkiledi ve bizi de müthiş savaşçı yapmaya doğru gidiyor. İşte gelişme budur, şans budur, altın değerindedir mutlaka kullanın ve başarın.

5 Ekim 1998

75. yılında can çekişen "cumhuriyet" gerçeği

Kemalist cumhuriyet, kendine ihanet eden insanı üretmekten başlayarak kendi ruhunu, buluşunu gerçekleştirmiştir.

"Cumhuriyet, adı değiştirilmiş ve maskelenmiş Osmanlı kurumudur"

"Cumhuriyet" adı altında kemalist iktidarın inşa edilişinin 75. yılına girildi. 75 yıldır eşi-benzeri görülmemiş bir faşist sömürgeci baskı altında parçalanıyoruz. Ne Türk, ne de Kürt halkına hiçbir biçimde faydası dokunmayan kemalist iktidarlaşmanın, halklarımızı tümüyle geleceksiz bırakma, kültürsüzleştirme, kişiliksizleştirme, insanı kendi kendisinin düşmanı kılma ve lanetli bir duruma sokma konumunu koruduğunu, bu özelliğini daha da katmerleştirerek büyüttüğünü, öncelikle belirtmek istiyoruz. Çünkü bazı sol gevezeler hâlâ "*cumhuriyet*"leriyle övünmeye, ayakta olduğuna sevinmeye devam ediyor ve "*cumhuriyet*"lerinin kurulduğu döneme tekabül eden başka devletlerin doğuş sonrası yıkılmasına, dünyanın pek çok bölgesindeki devletin, yine SSCB'nin çöküşüne bakarak TC'nin 75 yıldır yaşamasını hayranlıkla izliyor ve ayakta alkışlıyorlar. Kimileri açıktan, kimileri içten, şöyle veya böyle "*cumhuriyet*"lerine sahip çıkıyorlar.

75 yıldır halklarımıza kök söktürürcesine karşı-devrimci bir yönelim içinde bulunan kemalist cumhuriyeti iyi tanıyamamak, tahlil edememek, onun zorbalığını özgünlükleriyle birlikte görememek, bu kanlı faşist diktatör cumhuriyetin neden hâlâ ayakta durduğu sorusuna da geniş kapsamlı bir cevap olmayı engellemekte ya da yanılgılı cevaplara götürmektedir. Belki bu "*cumhuriyet* " ayaktadır, ama bitmiştir. Siyasi, askeri, ekonomik, diplomatik olarak tükenmiştir. Ama yenisini kurmak için halk muhalefeti gerekmektedir. O da şimdi zayıftır. Salt Kürdistan'a dayanan bir halk muhalefeti ve onun iktidarlaşma gerçeği, bu haliyle rejimin mevcut tükenişini, nihai bitişle sonuçlandırmakta yetersiz kalmaktadır. Bu nedenle halk muhalefetini Kürdistan cephesinde tam sonuç alıcı kılmak ve eksiksiz iktidarlaştırmak kadar, Türkiye cephesinde de halk muhalefetini yaratıp güçlendirmek gerekiyor.

Mevcut haliyle özel savaş cumhuriyeti bir yönüyle dev bir moloz yığınına dönerken, bir yönüyle de faşist bir tırmanış içindedir. Çöküntü, dağılış ve dökülüp moloz yığınına dönmeyle tırmanış içiçe yaşanmaktadır. Bu çelişki değildir, bire bir özel savaş gerçeğidir ve Türkiye Cumhuriyeti'nde bunun gerçekleşme biçimi çok daha özgündür.

Yaklaşık bir-birbuçuk yıldır büyük yaygaralar kopartılarak hazırlık kutlamaları yapılan 75 yıllık "*cumhuriyet*"in, bütün propaganda ve demogojilere rağmen, artık ömrünün uzatılamadığı, son demini yaşadığı ve can çekiştiği gün gibi açığa çıkmıştır. Buna paralel olarak rejim kartlaşmıştır. Kartlaşma, tecrübe sahibi olma biçiminde olduğu gibi, bunama şeklinde de kendini yansıtabilmektedir.

Dünyanın içinde bulunduğu kaos, tümüyle TC gerçekliğinde yoğunlaşmaktadır. Tarihten günümüze kadar bütün gericilikler TC gerçekliğinde birikmektedir. Resmi ideoloji, gericiliklerin bir sentezi olarak arabesk bir yapılanmaya sahiplik etmektedir. Rejim, kendini bu gerici sentez ile yoğrulmuş bir faşist karmayla ayakta tutmakta, şimdi de diretmektedir. Zaten ideolojik olarak çok kanlı, faşizan, halklar açısından değirmen taşı işlevi görerek kendi iktidarını tesis etmiştir. Tek kişi diktatörlüğü olarak tesis edilen bu iktidara, çok yanılsamalı bir biçimde "*cumhuriyet*" denmiştir. **Mustafa Kemal Pera Palas'ta bir içki masasında, plansız, önceden tasarlanmamış bir şekilde bu "*cumhuriyet*" kavramını ortaya atmıştır.** Bu derece sahte bir cumhuriyet sözkonusudur. Sahteliği oranında bir yanılsamaya ve kendine özgü bir karaktere sahip olan TC, kuruluşundan günümüze dek üstlendiği ve oynadığı karşı-devrimci misyonu, Osmanlı'nın iyi bir takipçisi olarak, hatta Osmanlı'dan daha anti-demokratik, inkarcı, çağla tezat teşkil eder bir konum arzederek sürdürmüştür.

Öyle ki bu "*cumhuriyet*", Osmanlı'nın Mustafa Kemal aracılığıyla devralınmış halini oluşturmaktadır. Yok olan Osmanlı'dan en faşizan devleti, en lümpen, en dar şovenist, çapulcu, cani egemenlik biçimini açığa çıkarıyor. Salt aktüel gerçekleşme boyutlarıyla ele alındığında dahi bu anlaşılır, tarihin birçok açıdan tekerrür ettiği görülür. Özellikle "*cumhuriyet*"in mevcut ekonomik-siyasi-askeri durumu Osmanlı İmparatorluğu'nun son 50 yılı ile karşılaştırıldığında oldukça büyük benzerlikler göze çarpmaktadır. Örneğin; kapitülasyonlar ve İMF, Nizam-ı Cedit ve İsrail eliyle ordunun modernizasyonu, Tanzimat ve Avrupa'nın, yine ABD'nin rejimin demokratikleşmesi için yaptığı dayatmalar... Belli boyutlarıyla benzerlik teşkil eden ve güncel konjonktürde tüm ağırlığıyla kendini hissettiren hususlardır. Yani Osmanlı'nın son sürecindeki gibi, iç dinamikleri tükenmiş-çürümüş bir devletin kendisini tümüyle dışa bağlaması, bundan hareketle bölgesel bir saldırı gücü olma durumunun belirginleşmesi sözkonusudur.

Bu eksende kemalist cumhuriyetin ve onun iktidarlaşma olayının 75 yılını ele almak, halklarımızın başına musallat olan katliamcı ve insan olarak yaşamımızı bütünüyle kuşatma altına alan, sandığımızdan daha fazla bizi etkileyen kemalist icadı tanımak açısından önemlidir. Bu ölçüler dahilinde "*cumhuriyet*" global dünyada büyüyor mu, yoksa tam bağımlılık ve ihtiyarlaşma içinde midir? Rejimin iddiaları ve "*görkemli*" kutlama planlarının altında yatan gerçeklik nedir? Devletin içinde bulunduğu güncel durum da dikkate alındığında; bu kutlamalar ne derece gerçekliklerle bağdaşıyor. Bu kapsamda bir açılım da gereklidir.

"*Cumhuriyeti öğrenmek zorundayız, çünkü yaşamı bütünüyle kuşatan, çevreleyen bir gerçekliktir... Nitekim Türkiye eğer halkı açısından soluksuz bir Türkiye ise, eğer insanları 'en soluksuz kalmış bir dönemi yaşıyoruz' diye bas bas bağırıyorlarsa, bu, bugün çok sahtekarca kutlamaya koşturdukları bu cumhuriyet zırhı sayesindedir. Bunu başta Türkiye halkı olmak üzere, herkes çok iyi anlamak durumundadır. Ruhu, düşüncesi yaz-boz tahtasına çevrilen, dünyanın her tarafına koşturulan, Avrupa'nın çöplüğünü en iyi nimet sayan, o eski dönemin işgal-istilasında paralı asker gibi kullanılan, muazzam işsizlik ve sefaleti yaşayan ve belki de uluslararası alanda benzeri olmayan, değişik, özgün bir faşizmin en yoğun uygulamalarına maruz kalan bir halk gerçekliği içinde, eğer yaşama kapı aralanmak isteniyorsa, bu cumhuriyet tartışmaları bütün yönleriyle doğru yapılmak ve halklar açısından kesin sonuçlar çıkarılmak zorundadır*" diyor Parti Önderliği.

Bu zorunluluğun bilinci ve gereklerinin yerine getirilmesi, özgürleşmenin temel şartıdır. İster birey, ister halk, ister bir bütün olarak insanlık ele alınsın, bu böyledir. "*Cumhuriyet*"i tanımak bir yaşam gereğidir, zorunluluğudur, emridir! Özgür yaşamın önündeki yokedici kalkanı ortadan kaldırmanın başka çaresi de yoktur.

Mason cumhuriyeti

Osmanlı İmparatorluğu, hatta onun öncesi, Selçuklular, yine Türk boyları, bu boyların Orta Asya'daki durumu, barbarlık geleneği ve göçleri, TC'nin tarihsel köklerini oluşturur. İmha ve talancı geleneğin egemen olduğu bu tarihsel birikime en fazla Osmanlı İmparatorluğu sahiptir. Kemalist imparatorluk ise; bunu daha çok derinleştirmiş, en olmaz biçimde halkların katliamını yürütmüştür. Daha sinsi, daha gizli bir katliamın yürütülüşü sözkonusu olmuştur.

Birbirinin devamı olma ya da bir versiyonu olarak çıkma durumundan ötürü Osmanlı'yı tanımadan, bilmeden, TC de tanımlanamaz, bilinemez diyoruz. Farklılıkları, benzerlikleri ve özgünlükleriyle içiçe bir öğrenme yöntemini tutturmadan, devrimciliğin abc'si olan hasmı tanıma ilkesine hayatiyet kazandırılamaz. Yine onun güncel görünümleri, olay ve olgulara yaklaşım biçimlerine anlam verilemez.

Öncelikle bu noktada Mustafa Kemal'in cumhuriyeti ile Osmanlı sistemi arasında öyle belirgin bir farkın olmadığının altını çizmek gerekir. Çünkü onca sahte anlamlar yüklenen, "*kurtuluş*" diye simgelenen kemalist cumhuriyet, padişahın yer değiştirmesinden ve yönetimin "*cumhuriyet*" maskesi altında kendini sürdürmesinden öte bir anlam taşımamaktadır. Yani **Vahdettin gitmiştir, yerine Mustafa Kemal gelmiştir.** Öyle Batı'daki cumhuriyetler gibi burjuva anlamda bile çoğulculuğu ifade eden bir cumhuriyet kuruluşu düzenlenmemiştir. Ortaya kişi diktatörlüğü, tek kişi imparatorluğu, Mustafa Kemal hanedanlığı çıkmıştır.

Önderliğin belirttiği gibi; "*nasıl islamiyeti en gerici biçimiyle, anlamadığı halde anlar gibi gözüküp taklit ettiyse, bu sefer de aynı tarzda burjuva düzenini, burjuva yaşamını taklit etmiştir. Burjuvazinin en son bir biçimi olan, savaşla kurulan, uğruna yüzyıllar harcanan cumhuriyeti de böyle taklit etmiştir. Mustafa Kemal'in Avrupa kültürü yoktur. Bir Avrupa felsefe akımını ne burjuva liberal anlamda, ne de sosyalist anlamda ciddi bir şekilde araştırması yoktur. Araştırması olsa bile, siyasi bir eğilimi yoktur.*"

Maymun taklitçiliği biçiminde geliştirilen, sadece adı olan bir cumhuriyete sadece öykünmeden, küçüklük psikozunun yarattığı hastalıklı ruh halinden ibaret olan bir Batılılaşma sözkonusudur. Yoksa **TC, bir Batı cumhuriyeti değildir, mason cumhuriyetidir.** Masonluğun her zaman egemen klik olduğu, birçok ideolojik kalıbın eklemlenerek türetildiği kozmopolitizmin en pragmatist, en makyavelist tarzda yürürlükten düşmediği, her şeyin kutsanan devletçiliğe göre ayarlandığı bir cumhuriyettir. Aslında öyle bir ideolojik temeli de yoktur. **Her şey birbirine karıştırılmıştır bu cumhuriyette. Dinin, imanın, hiçbir ahlakın, ilkenin olmaması bu nedenledir.**

Bugünkü Türk partiler sistemine bakıldığında dahi; mevcut siyasal partilerin hangisinin faşist, hangisinin demokrat olduğu biçiminde bir ayrım yapılamamaktadır. DSP'nin MHP'den daha faşist, MHP'nin CHP'den daha "*demokrat*" olması şaşırtıcı olmamaktadır. Çünkü faşist cumhuriyet rejiminin kendisi, bütün ideolojilerin karıştırılmasıyla oluşmuş bir sömürgeciliktir ve bu direkt onun partilerini, bütün kliklerini, kurum-kuruluşlarını belirlemiştir. Eski RP bugünkü FP'nin ne derece islamcı olduğu, CHP'nin ne derece "*sosyal demokrat*" olduğu eğer tartışma konusu olmaktan çıkacak kadar belirginleşmiş ve tam tersi oldukları açığa çıkmışsa; bu, mevcut cumhuriyetin, her şeyi birbirine karıştırmasından, bir kozmopolit cumhuriyet, bir diktatoryal hanedanlık, karma bir özgün faşizm olmasından kaynaklanır. Türk milliyetçiliğinin ideologlarından Yusuf Akçura'nın ortaya attığı üç tarz-ı siyasetin, Osmanlıcılık-panislamizm-pantürkizm'in buna temellik eden bir kozmopolit ifade olduğu söylenebilir. Bu temelde güvence altına alınmak istenen devletin bekaası için her şey, her yol mübah görülür. Şu an rejimin aynı anda hem mason, hem Türkçü, hem islamcı, hem Batıcı, hem bölgenin en demokratik ülkesi olarak geçinmesi, bu kozmopolitizm bağlamında ele alınmalıdır.

Bu "*cumhuriyet*" yıkılmaya doğru giderken, yeniden pantürkizm hayallerini canlandırması, ABD'nin işbirlikçiliğine tümüyle yatması ve İsrail siyonizmiyle stratejik ittifakını derinleştirmesi; aynen Osmanlı'nın yıkılışın eşiğindeyken İttihat-Terakki'nin içindeki mason hakimiyetine, pantürkist hayallerin Enver Paşa şahsında dirilmesine, Alman-İngiliz işbirlikçiliğinin artmasına benziyor.

O zaman Alman işbirlikçiliği, pantürkist hayaller döneminin Osmanlı hükümetini dünya savaşının içine çekmişti; bugün ise ABD işbirlikçiliği, İsrail siyonizmine muhtaciyet ve pantürkizm, mevcut "*cumhuriyet*"i bir bölge savaşının fitilini ateşlemeye itiyor. Suriye'ye karşı rejimin saldırganlığı, bu anlamda şaşırtıcı değildir. Atası Osmanlı'nın bu cumhuriyete mirası, bir savaş makinası gibi çalışmasıdır. Kemalizm bunu çok daha gizli ve sinsi yürütmüştür, ama **savaş makinası** olmaktan uzak durmamıştır. İlkin toplum üzerindeki terörüyle atası gibi bir savaş makinasıdır. Kürdistan toplumu ve ülkesi, bundan iki kat daha fazla payını almıştır. Yine emperyalizmin Ortadoğu'dan Kafkaslara, Afrika'dan Balkanlara kadar kullandığı bir Truva atı olarak bölge halkları üzerinde Demokles'in kılıcı gibi sallanan bir savaş makinasıdır kemalist cumhuriyet.

Önderlik "*Cumhuriyet, adı değiştirilmiş ve maskelenmiş Osmanlı kurumudur. Cumhuriyete temel teşkil eden devlet kalıntısı Osmanlı'dır. İdeoloji, politika, uygulama tamamen Osmanlı'dan miras alınmıştır. Bizzat hayata geçirenler Osmanlı paşaları ve bürokratlarıdır. Dolayısıyla cumhuriyetin oluşumundaki savaş mantığında, özel savaş büyük rol oynar. Daha sonra toplumun denetim altına alınmasında psikolojik savaş boyutu en çok uygulanan sistem olur. Mustafa Kemal'in bütün mahareti, sınırlı da olsa Yunan kuvvetleriyle onun müttefiklerine ve daha çok da iç rakiplerine karşı bu özel savaş sistemini çok iyi geliştirebilmesidir... 'Emperyalizmle, Yunan'la, Rum'la, Ermeni'yle savaşıyorum adı altında müslüman kitleyi, Kürtleri, hatta komünistleri ve demokratları aldatır; halk savaşı biçimleri olan gerilla kuruluşlarını, sonuç alamaz diye daha 1920'lerin başında tasfiye eder; el altından emperyalizmle uzlaşma için bütün gücünü seferber eder. Yine 'anti-emperyalistim' adı altında Bolşevikleri aldatır*" diyor.

Cumhuriyet tarihi boyunca geliştirilen uygulamalar, yönelimler, entrikalar iktidar erkini korumak için hem içte, hem de dışta ne Bizans, ne de Osmanlı saray entrikalarını aratmayacak cinsten devreye sokulmuştur. **Hitler'i, Mussolini'yi geride bırakan bir katliam, tenkil hareketi geliştirilmiştir.** Bunlar yetmezmiş gibi her gün gündem değiştirilerek, yalanın propagandasını durmadan şırıngalayarak, moralle oynayarak, halkın yüreğini yerle bir edip büyük bir mantıksızlık içinde boğarak her gün çıldırtıyor, gerçeğin dışına savurarak kendi yönetim biçimini oluşturuyor. Böylelikle halkların çıkarına en karşıt bir rejim oluyor "*cumhuriyet*."

Kemalist özgünlük ilelebet yaşatılamaz

Bugün bazı sol çevreler, kemalist "*aydınlar*", 75 yıldır ayakta duran cumhuriyete bakarak gururlanıyorlar. 600 yıl ayakta kalan Osmanlı'dan aldıkları şevkle Türk egemenlerine destek çıkarak bu cumhuriyeti ilelebet yaşatma andını içmiş bulunuyorlar.

Türk egemenleri, tarihte olduğu gibi, günümüzde de "*devlet elden gidiyor*" feryatlarıyla kendine benzeştirdiği kemalist "*aydınlar*" gibi, bütün toplumsal katmanlarla müthiş bir ayakta kalma, ilelebet yaşama savaşımı veriyorlar. Miladını doldurmuş devleti en dar şovenizmle, korkunç bir sömürgecilikle son haddine varan çöküşü durdurmaya çalışıyorlar.

Çoktan yıkılması gereken bu devleti neden hâlâ yıkılmadığı noktasında sorgulamak gerekiyor. Bunun dış nedenleri var, bunu ortaya koymak gerekiyor. Çünkü, yıkılış dönemleri iç dinamiklerin zayıfladığı, dış dinamiklerin ağırlık kazandığı, bağımlılığın arttığı, son haddine ulaştığı dönemlerdir. Osmanlı'da olduğu gibi, TC gerçekliğinde de bu böyledir, hatta daha çarpıcıdır.

Öyle ki, Osmanlı İmparatorluğu 1790'lı yılların sonlarına doğru –III. Selim tahttayken– gerileme ve çöküş sürecine girmişti. Bu yıllarda Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılması gündemdeydi. Ama bunu engelleyen önemli nedenler vardı. Kısaca bunun birinci nedeni şuydu: Osmanlı devletinin denge politikası ve kendinden daha büyük bir güce sahip olan Avrupa devletleriyle, bu denge yanında bir de yarışa girmesi sözkonusuydu.

İkincisi; bununla bağlantılı olarak, Batı uzun bir süre Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılmasından yana değildi. Çünkü kendi hammadde ve pazar alanı olarak Osmanlı'nın varolması işine geliyordu.

Üçüncüsü; Batı devletlerinin kendi arasındaki denge, iç çelişkiler ve rekabet nedeniyle imparatorluğun dağılması, jeo-politik açıdan en büyük parçanın Çarlık Rusyası'na düşmesine yolaçabilirdi. Bu nedenle İngiltere ve Fransa, bir yandan imparatorluk içindeki milliyetçi akımları destekleyip, hristiyan uyrukları koruma gerekçesiyle iç politikaya karışıyor ve bir yandan imparatorluğu borçlandırırken, öte yandan da imparatorluğun tamamen dağılmasına karşı çıkıyorlardı. Özellikle İngiltere Osmanlı devletinin toprak bütünlüğünün korunmasına çalışıyordu bu yıllarda, ta ki 20. yüzyıla dek.

Bugünkü Türk egemenlik sisteminin durumu bundan pek farklı değildir. Batı emperyalizminin Osmanlı'nın yıkılışını engellemesinin nedenlerine benzer nedenler kemalist cumhuriyete yaklaşımları açısından da geçerlidir. Dünün egemen emperyalist Britanya'sı Osmanlı'yı korurken, bugün onun yerini alan "*dünya hakimi*" ABD, İsrail'le birlikte aynı rolü oynamaktadır.

Yine TC'nin hammadde ve pazar kaynağı olarak varolması, stratejik, jeo-politik önemi nedeniyle ABD'nin bir Truva atı olarak kalması, İsrail'in stratejik dayanağı olarak yaşaması ve bu bağlamda emperyalizmin biçtiği global role uyarlanarak güncele göre kullanılması, emperyalizm ve siyonizm için hayatidir. Bunun için bir yandan **TC'yi kendilerine alabildiğine bağımlı kılıp borçlandırırken, diğer yandan da müthiş destekliyorlar ve arka çıkıyorlar.** Çelişkili de olsa, ABD emperyalizmi bir yandan –geçmişte İngiltere ve Fransa'nın imparatorluk içindeki milliyetçi akımları desteklemesi gibi– TC'yi belli reformlarla "*yenilemeye*", "*demokratikleştirmeye*" çalışırken, diğer yandan da TC'nin mevcut statükosunu sonuna dek korumaya çalışıyor.

Çöküşü yaşayan TC, geçmişte zorla ayakta tutulan Osmanlı gibi, Batı'nın ve bölgenin en gerici güçleriyle ayakta tutuluyor. Bu eksende Osmanlı Devleti'yle benzerlikler yanında, elbette kemalizmin farklı karakteristiği de mevcuttur. Bunlar kemalizmin özgün yönleridir. Her şeyden önce bu özgünlük, kemalizmin gelmiş-geçmiş bütün gericiliklerin, dünyadaki karşı-devrim biçimlerinin yoğunlaşmış ifadesi

olmasıdır. Şovenizmi en dar biçimiyle, önderliğin deyimiyle "*aşiret şovenizmi*" biçiminde geliştirmesidir. İdeolojisizliği, ilkesizliği, lümpenliği, gerçeğin tümüyle dışında olması, makyavelizmi Makyavel'den daha ileri boyutta geliştirmesidir. Tüm insansal değerlere savaş açması, öykünmeyi, maymun taklitçiliği biçiminde geliştirmesi ve insanı faşizme en çarpık biçimde meyilli kılması, ruhsal ve düşünsel olarak yalanı, demagojiyi aşılaması, ölü canlar yaratması bunun en can alıcı yönüdür. Öyle ki bu kemalist cumhuriyet, kendine ihanet eden insanı üretmekten başlayarak kendi ruhunu, buluşunu gerçekleştirmiştir.

Bizlerin kişiliğinde de etkileri oldukça belirgin olan ve yaşamımıza sinmiş olan kemalizmin, cumhuriyet gerçekliğinin yansıması sözkonusudur. Bu yansıma öyle bir yansımadır ki, kemalizmin "*cumhuriyet çocuğu*" tabirine denk düşebilmektedir. Onca önderliksel çözümleme ve çabaya rağmen, bu kişiliğin tamamiyle sökülüp atılmamasının kemalist gerçeklikle birebir ilişkisi vardır.

Parti Önderliği "bir tabir vardır; 'cumhuriyet çocuğu' diye söylenir. Bu öyle bir çocuktur ki, belki de yalnız 20. yüzyıl gerçeği içinde değerlendirildiğinde; ne sağla, ne solla, ne faşizmle, ne komünizmle benzer bir yan yok diyeceğiz. Bunun yanısıra, iki temel kamplaşmadan da kendisine gerekli olan ne varsa alma cambazlığını gösteren ve böylece de en düşkünleşmiş bir ifadeyi tam hakeden bir gerçekliktir. Veya çok büyümek isteyip de çok küçük olanın, büyük-burjuva olmak isteyip de çok küçük-burjuva olanın, geçmişini çok büyük sanıp da bugünkü konumundan daha da küçük olanın bu anlamda yanıp tutuşanın bütün mantık ve ruh hastalıkları bir kişide nasıl ifade edilirse, bu TC'de de aynen böyle ifade edilir. Böyle ele alırsak, kendimizi doğruya daha da yakınlaştırmış olacağız. Bugüne kadar önemli tip çözümlemeleri yaptık. Bu çözümlemeler aynı zamanda TC'yi çözümlemelerdir de. Siz kendiliğinden doğmadınız. Yetmiş yılı geride bırakırken, siz birkaç kuşak sonrası olarak geliyorsunuz. Bu da, tamamen bu cumhuriyet gerçekliğinin bütün yönleriyle bir yansıması olmaktan kurtulamayacağınız anlamına gelmektedir. Hiç şüphesiz buna karşı savaşım var. Bu savaşımın PKK'de nasıl seyrettiği ayrı bir değerlendirme konusudur, ama cumhuriyet gerçeği, mantığı kadar ufku, ufku kadar gerçekleşmesi nasıl seyrediyor ve her kişiye nasıl yansıyor, kimler ne kadar cumhuriyet çocuğu oluyor; bunları görmekte yarar vardır. Yine bu şekilde ele alırsak, kendimizle cumhuriyet arasındaki ilişkiyi biraz daha doğruya yakın değerlendirmiş olacağız" diyor.

Kemalizmin Osmanlı'dan farklı ve özgün olarak hâlâ ayakta kalmasının en temel nedeni işte budur. Örneğin **Osmanlı İmparatorluğu; halkları, azınlıkları, insanları çok geniş bir coğrafya parçası içinde, askeri zorla, çeşitli ekonomik ilişkilerle, özerklik ve toprak bahşederek kendisine itaat eder konuma getiriyor, kendine bağlıyor. Fakat kemalizm; topluma ve insana katliamdan, sürgünden, zordan, işkenceden başka hiçbir şeyi reva görmüyor.** Buna rağmen eğer kendi çarpık eğilimini topluma ve insana bu kadar egemen kılabilmişse, gerçekten de bu bir başarı sayılır. Çünkü **hiçbir egemenlik biçiminin yaratamadığı kadar ölü canlar-ölü bedenler yaratmıştır.** Bir Mussolini, bir Hitler vb.'leri eğer daha çok toptan imha yöntemine baş vurmuşsa, bu, kemalizm kadar başarı sahibi olmadıklarını gösterir. Bunun yanında kemalist tehlikenin ne derece vahim olduğunu gösterir. Şüphesiz toplu imha, katliam yöntemlerinden de geri durmamıştır kemalizm, ama esasta bir ruh yaratmıştır. Toprağı, yaşamı insanı kurutan, onurlu bir insan bırakmayan bir ruh...

Mustafa Kemal kişiliği bu ruhun yaratıcısıdır. Bu ruh, öncelikle onun şahsiyetinde somutlaşmaktadır. Onun gerçekten de bir yahudi dönmesi olması; bir yandan Türkiye'nin tümüyle İsrail siyonizmine muhtaç olmasını getirirken, diğer yandan insan kümelerini de dönme durumuna sokmaya, yani "*cumhuriyet çocuğu*" haline itmiştir. Parti Önderliği "*Mustafa Kemal'i ortaya çıkaran Selanik Mason Locaları vardır, yine Yahudilikten dönmeler vardır. Selanik'te Mason Locası kurmuşlardır.* ***Mustafa Kemal'in kendisinin de en üst derece olan 33. derecede bir mason olduğunu tarih saptamıştır ve yazmaktadır. Bunu bilmeyen yoktur.*** *Yine bu TC'nin İsrail'in oluşumundaki temel bir araç olduğu, hatta onun ön koşulunu sağladığı, daha sonra sıranın İsrail'e geldiği bugün tarih tarafından yazılmaktadır. Yani* ***TC'nin oluşumunun böylesi bir dönme yahudi olayıyla ilişkisi çok somuttur.*** *Bunu gizli yürütmüşlerdir. Zaten İttihatçılık bir dönme yahudi kurumu olarak şekilleniyor. Mustafa Kemal bunun içinde en önde gelenlerdendir. O zaman bunlar İngiltere'de biraz güçlüdürler. Giderek bu devletleri de kullanıp Mustafa Kemal'i ve onun TC'sini ortaya çıkarıyorlar. Bunu 75 yıldan beridir de besliyorlar*" diyor.

Böyle bir siyonist ilişki ve kemalist ruhun büyük icadı, bugün TC'nin, onun egemen kliklerinin en çok güvendiği, ağırlık verdiği ve bel bağladığı olgulardır. Belini bu olgulara yaslayarak kendini ayakta tutabilmektedir. Fakat mevcut kemalist iktidarın şanssız olduğu yön, karşısında bugün PKK gibi bir gücün olması ve korkunç direnişçi kesilmesidir. **Kemalizmin güvendiği ve bel bağladığı olgular, PKK'nin çözmek için en ağırlıklı yüklenimi gerçekleştirdiği, teşhirini sağladığı ve en büyük savaşımı yürüttüğü alanlardır.** Özellikle kemalizmin yarattığı "*cumhuriyet kişiliği*"ni yerle bir etmektedir. Kemalist harcı dinamitlemektedir. Artık kemalist maya bozulmuştur; tutmamaktadır. Bu nedenle kemalist cumhuriyetin ilelebet yaşaması, hatta Osmanlı gibi uzun ömürlü olması mümkün değildir. Osmanlı İmparatorluğu döküntü halindeyken yüzyıldan fazla bir süre zorla yaşatılabilmiştir. Çünkü onun karşısında PKK gibi savaşan bir güç, sosyalizmin yaratıcı ruhuyla donanımını sağlayan bir kuvvet yoktu. Dolayısıyla TC'nin bütün dayanaklarına rağmen çöküşü kaçınılmazdır. Ne kadar zora, işkenceye, demogojilere başvurarak ayakta tutulmaya çalışılsa da, kaçınılmaz son Osmanlı'nınkinden çok daha yakın, çok daha çarpıcı ve çok daha büyük olacaktır.

Bu noktada Türk egemenleri, elbette boş duracak değildir. Cumhuriyetleri moloz yığını haline gelse de, onu yaşatmak için tarihte çokça rastlandığı gibi sonuna kadar direnecek ve çeşitli yollara başvuracaklardır. Günümüzde bu yoğunlaşmıştır. Mesela yeni bir Nizam-ı Cedit, yeni bir Tanzimat, yeni kapitülasyonlar ve Duyum-u Umumiye olayıyla karşı karşıyadır TC. Bunun sonucu Osmanlı'nın hazin öyküsüne mi benzeyecek, yoksa Osmanlı'nın yıkıntıları arasında doğan TC, bir çıkış daha yapabilecek mi? Cumhuriyetin 75. yıl kutlamaları bu bağlamda değerlendirilebilir.

Modernleşen faşist diktatörlüktür

İflastan kurtuluş ancak yenilenmeyle mümkündür. Her açıdan geçerlidir bu. Bir devletin iflası da ancak şöyle veya böyle yenilenmeyle mümkün olur.

Sürekli çöküş ve iflas halini yaşayan Türk egemenlik sisteminde "*yenilenme*" laflarının çokça sözkonusu olmasının nedeni budur. "*Asrileşme*", "*muasırlaşma*", "*Batılılaşma*", "*çağdaşlaşma*", "*kalkınma*", "*çağ atlama*" söylemleri bu çerçevede yaklaşık ikiyüzelli yıldır gündeme gelmektedir.

Ortaasya bozkırlarındaki ilk örgütlenmeden günümüz devletleşme biçimine kadar barbarlığından bir şey kaybetmeyen Türk egemenlik sistemi, özünde bir askeri örgütlenmedir ve hep askeri yapı öncelik arzetmiştir. Günümüzde Türk ordusunun asıl iktidar gücü olmasının sebebi de budur.

Bundan ötürü ne zaman yenilenme, batılılaşma, muasırlaşma söylemleri yükseltilmiş ve devreye sokulmak istenmişse, ilkin orduya el atılmıştır. Ordu modernize edilerek çağa uydurulmaya çalışılmıştır. Nizam-ı Cedit bunun Osmanlı'da hayata geçirilmek istenen bir biçimidir. Çökmekte olan Osmanlı devletini bu çöküşten kurtarmak için kurulan Nizam-ı Cedit, çağa ayak uydurarak Osmanlı düzenini sürdürme anlamına geliyor.

O süreçte "*devlet elden gidiyor*" feryadı koparılarak Nizam-ı Cedit ve Yeni Ekonomik Islahatlara gidiliyor. 1793'te ilan edilen, ama eski Yeniçeri ordusunun yanında, onu kaldırmaktan oluşturulan bir yeni ordu olarak Nizam-ı Cedit, askeri anlamda bir "*Batılılaşma*" hareketi oluyor. Türk tarihçi Enver Ziya Karal "*talimli askerlerden mürekkep bir ordu yetiştirilmesi, askeri eğitim ve öğretimde Avrupa usül, bilgi ve tekniğinin kabul edilmesi, siyaset ve diplomasi alanında Avrupa metodlarının alınması, Nizam-ı Cedit'in öz karakterini teşkil eder. Bu ıslahat ile Osmanlı İmparatorluğu'ndan garplılaşma hareketi biçim bakımından olduğu kadar ruh bakımından da başlamış sayılabilir*" diyor.

Fakat, "*Batılılaşma*"nın Osmanlı devletini daha fazla sömürge ilişkilerine çektiği ve dışa bağımlı kıldığı unutuluyor. Yine "*Batılılaşma*" ruh bakımından gelişmiyor, sadece ilkel bir taklit boyutunda kalıyor.

Özellikle Osmanlı devletinin hızla kendi dışındaki güçlerin denetimine girmeye başladığı süreç büyük bir imparatorlukken, Osmanlı'nın kapitalist dünya ekonomisi içinde "*periferik*", yani kapitalistleşen dünyanın dayattığı iş bölümünün bir parçası haline gelerek, kendini yeniden üretebilen bir birim olmaktan çıkmasına, lokal bir devlet haline gelmesine yol açıyor. Gerilemeye başlayan Osmanlı'nın iç dinamiği ile kendi kendini aşma, yenileme gücünü gösterememesi de kendi kontrolü dışındaki toplumsal dönüşümün etki alanı içine girmesine, yarı-sömürge durumuna düşmesine sebep oluyor.

III. Selim dönemi bu yarı-sömürge ilişkileri bağlamında, Yeniçerilerden bir grubun modern talim altına alınarak, Nizam-ı Cedit adlı birlikler tesis edilerek, giderek büyüyen düzenli ordu ihtiyacının giderilmesine tanıklık ediyor. Fakat 1805'lere doğru içine girilen buhranlı dönemin ağırlaşması ve Fransız etkisinin devlet üzerinde artışı ile zaten başından beri ıslahatlara karşı olan hanedan içindeki kliklerin güçlenmesi sözkonusu oluyor ve Osmanlı ordusunun en önemli gücü, doğrudan padişahın emri altında bulunan ve uç beyliklerine karşı padişahın merkezi otoritesini temsil eden, genellikle devşirmelerden kurulu Yeniçerilerin ayaklanmasıyla Nizam-ı Cedit de dağıtılıyor. Yani ordunun modernizasyonu başarısız kalıyor. Daha sonra Sekban-ı Cedit adlı yeni bir ordu kurma sözkonusu olsa da, benzer bir sonuçla noktalanıyor bu da.

Günümüzde de Nizam-ı Cedit örneğine benzer bir biçimde Türk egemenlerinin ordunun modernizasyonunu sağlamak için İsrail siyonizmi ile geliştirdiği anlaşmalar ve stratejik ittifak sözkonusudur. Aynen Nizam-ı Cedit örneğinde olduğu gibi İsrail eliyle Türk ordusunun modernizasyonu mevcut cumhuriyeti daha fazla dışa bağımlı kılıyor. Böylece kemalizm ile siyonizm ilişkisinin en üst düzeyde bir saldırı ilişkisi olduğu açıklık kazanıyor.

Aslında ordunun böyle bir modernizasyona gitmesi, gerilla karşısında aldığı yenilginin gerektirdiği bir düzenlemedir. Nizam-ı Cedit de, Yeniçerilerin üst üste birkaç savaşı kaybetmesi sonucunda gidilen benzer bir düzenlemedir. Çünkü kaybetmenin gerektirdiği reform, askeri modernizasyon yapılmadan savaşı kazanacak güç oluşturulamaz.

Geçmişte bu Nizam-ı Cedit adıyla Batılılaşma başlangıç noktası olarak ve Fransa'ya dayanarak yapılmak istendi. Şimdi İsrail siyonizmine ve ABD emperyalizmine dayanarak "*periferik*" bir devlet olmanın dayattığı emperyalist misyonun bir gereği olarak geliştiriliyor. Kendine 2000'li yıllar için "*global aktör*" misyonu biçen sömürgeci kemalizm, bu modernizasyon ile emperyalizmin bölgesel güvenlik projesinin çekilmiş keskin bir kılıcı olarak öne atılıyor. Bu temelde ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmi ile çelişkisi olan tüm güçleri karşısına alıyor. Nizam-ı Cedit olayında Fransa'nın dostluğu, İngiliz ve Ruslar ile Osmanlı'nın düşmanlığını gündeme getirirken, hatta 1805'te Osmanlı'nın İngiltere ve Rusya'ya karşı savaş ilanında bulunmasını doğururken; günümüzde İsrail ile ABD'nin dostluğu, Arap alemi, İran ve hatta kimi Avrupa devletleriyle TC'nin düşmanlığını gündeme getirip Suriye'ye karşı –Türk genelkurmayının deyimiyle– "*ilan edilmemiş bir savaş*"a yol açıyor.

Diğer bir açıdan bu ilan edilmemiş savaş; Osmanlı'nın I. Dünya Savaşı'na aktif katılımının öngünlerine benziyor. **Dönemin Almancı Enver Paşası, bilindiği gibi Osmanlı'yı Almanya saflarında I. Dünya Savaşı'na katmıştı. Ve bu, Osmanlı'nın tümüyle parçalanmasını beraberinde getirdi.** Günümüzün siyonist iktidar erkinin, mason Demirel'in, mason Kıvrıkoğlu'nun İsrail saflarında, hatta ondan daha aktif bir biçimde bölge savaşına girişmesi veya bölgesel bir savaşın fitilini ateşlemesi, sıcak gündemin konusudur. Bu noktada tarihin tekerrür etmesi tesadüfi değildir.

Demagog Demirel, bu tarihsel tekerrürün önüne geçme telaşındadır. Bu telaşla Nizam-ı Cedit'in kurucusu III. Selim gibi, "*bana beyan edin allah aşkına, devlet elden gidiyor, sonra faide vermez; ben bildiğimi size ifade ettim. Siz de devlette hissemendsiniz*" bağırışlarında bulunması anlamlıdır. III. Selim'in bu telaşı ve ardından modernizasyon adına geliştirilen Nizam-ı Cedit, çürümüş Osmanlı'yı ne oranda ayakta tuttuysa, günümüzde Demirel'in bu telaşı ve ABD-İsrail'e sarılışının da, aynı paralelde bir "*kuruluş*"u sağlayacağı açıktır.

Evet, artık cumhuriyet elden gidiyor. Bunun feryatlarıyla önüne gelenin ayağına sarılan, Türkiye'yi içte ve dışta satışa çıkaran, kapitülasyonlara bağlayan bir devletin yok oluşu gerçekleşiyor.

Çarpıklaşarak gerileyen Osmanlı kurumu

Kapitülasyon, yabancı bir devlet nüfuzunun/uyruğunun bir ülkede ayrıcalıklara sahip olmasıdır. Daha doğrusu, emperyalist ülkelere ekonomik ve politik çıkarları sağlayan antlaşmalarla, az gelişmiş bir ülkenin büyük kapitalist devletlere bağımlı kılınması ve o ülke halkının köleleştirilmesidir.

Osmanlı, böyle kapitülasyonlar sonucunda, özellikle 1838'de İngilizlerle yaptığı ticaret anlaşmasıyla sigorta, banka, maden taşıma ve aydınlatma, kamu hizmetleri, liman ve gemi işletme hizmetleri, kabotaj gibi büyük ekonomik ve endüstri girişimlerini Batı'ya kaptırmış, tümüyle eli-kolu bağlanır kılınmıştı. Osmanlı, Avrupa'nın bir iç pazarı haline gelmişti. Ardı arkası kesilmeyen borçlanmalar ile tam bir toplumsal çöküntü içinde bunalımlara sürüklenmişti.

Bugün Türkiye'nin bundan beter bir konumu yaşadığı hiç kimse tarafından, hiçbir biçimde inkar edilemez. Özellikle IMF ve Dünya Bankası'yla ilişkileri boyutunda, TC'nin borçlanması en son sınırına dayanmıştır. Bu noktada bir kez daha Türk egemenlerinin kendilerini Duyum-u Umumiye'ye bağlaması sözkonusu olmaktadır. Alacaklı ülkelerin Duyum-u Umumiye (genel borçlar idaresi) kuruluşunda verdikleri borçların karşılığını alması, bugün borsalar, tahviller biçiminde gerçekleşmektedir. Osmanlı'da olduğu gibi, bugünün Türkiye'sinde de kapitülasyonlara karşı çıkan ne güçlü bir sınıfsal oluşum, ne de bir ekonomi politikası vardır. Aksine kapitülasyonlar, alabildiğine geliştirmeye dayalı, Türkiye'yi daha çok dışa pazarlamaya dayalı, üç kağıtçı bir ekonomi politikası sözkonusudur. Bu da mafyavaridir. Örneğin **en son "*akçarşamba*" adı altında geliştirilen uygulama kayıt dışı ekonominin aklanması, kara paranın devlet bütçesine geçmesini sağlayan bir mafya-üçkağıtçı yöntemidir.** Çapulcular bile belki bu kadar soyguncu değildir, ya da ele-ayağa düşecek kadar çapsız değildir. Kırk Haramiler gibi boyuna toplumu soyup soğana çeviren bir egemenlik sözkonusudur.

Parti Önderliği, bunlar "parayı çok iyi kontrol etmektedirler. İç borçlanma denilen olay tamamen özel savaşın finansmanıdır. Ve sürekli büyütülmektedir. Birkaç katrilyonu bulmuştur. Bu yıl daha da büyüyecektir. Aşırı faiz veriyor, aslında ileride iflasını ilan edecektir ve hiçbir karşılığını ödemeyecektir. Ama topluma, özel savaşı bu yöntemle, 'sana çok faiz veriyorum' diyerek ve karşılığında soyarak finanse ettirmektedir. **Aynı tarzı yurt dışına da taşırmış, Türkiye'nin her şeyini tahvil biçiminde uluslararası pazarlarda satışa çıkarmıştır.** Onlara da yarın 'Türkiye'yi kurtarın, karşılığını alırsınız' diyecektir. Halka da 'Türkiye elden gidiyor, Türkiye'ye sahip çıkın, borcumuzu ödeyin' diyecektir. Bu oldukça sinsi bir taktiktir. Bütün yurt içi, yurt dışı kesimleri, böyle Türkiye'yi sattırarak ondan sonra da 'gelin malınıza sahip çıkın' diyerek kendisine taraftar haline getirecektir. Yani satılmış ve bitirilmiş bir Türkiye'yi bu sefer daha başka bir biçimde pazara sürecektir. Hani böyle iflas etmiş mal sahiplerinin yaptığı gibi 'gelin malınızı aranızda paylaşın' diyecektir. Aslında paylaşılacak bir şey de yoktur. Çünkü sürekli iflas halindedir. **Türkiye bu duruma getirilmiştir ve son kırıntısına kadar da satılmaktadır. Barajları sattı, en son işte sulamaya açılacak GAP'ı da satıyor. 'Özelleştirme' denilen olay ile iflas etmiş, çoktan satılmış devletin, sinsice bu sefer dış şirketlere satılmasıdır.** Bir de oradan alacak, savaşa kaynak aktaracaktır. Zaten bu gelişme tehlikelidir diye kuşkular da var. Ama bir yolunu bulup satacaktır. Satılmışı satmaya benziyor. Tuhaf bir üçkağıtçı yöntemle karşı karşıyayız" diyor.

Kapitülasyonların bir sonucu olarak Osmanlı'da türeyen işsizler ordusu, bugün TC'nin IMF ile yaptığı antlaşmaların, IMF ve Dünya Bankası dayatmalarıyla gerçekleşen özelleştirmelerin yarattığı sonuca benzer bir biçimde, işsizliğe yol açmıştır. Osmanlı döneminde kapitülasyonlar, zanaatçılığın bir yıkıma uğramasına, günümüzde ise küçük-burjuvazinin parçalanıp iflası yaşamasına yol açmıştır. İşçi sınıfının yerini, işsizler ordusu almıştır. Bu Osmanlı'da olduğu gibi günümüz kemalist hanedanlığında da toplumsal yozlaşmanın önemli bir nedeni olmuştur.

"*Bir devlette iki kuvvet olur. Biri yukarıdan, biri aşağıdan gelir. Bizim memlekette yukarıdan gelen kuvvet cümlemizi eziyor. Aşağıdan ise bir kuvvet hasıl etmeye imkan yoktur. Bunun için papuçcu muştası gibi yandan bir kuvvet kullanmaya muhtacız. O kuvvetler de sefaretlerdir (elçilikler)*" diyor Osmanlı ya da Tanzimat paşalarından Fuat. Yeni Osmanlılar ve Tanzimat'la ilgili bir değerlendirmesinde Namık Kemal bunu aktarıyor: Bu derece dışa yaslanma durumu var. Ancak yabancı elçiliklere yaslanarak Tanzimat reformları geliştirebiliyor. "*Batılılaşma*" burada daha çok Batı bağımlılığını geliştiriyor.

1838'deki ticaret antlaşmasıyla, Osmanlılara Batı uygarlığının kapılarının açılacağı söyleniyordu. Bu amaç doğrultusunda sanayi teşebbüsleri adı altında geliştirilen ticaret anlaşmaları, Osmanlı'yı Osmanlıların olmaktan çıkarıyordu. Bu dönemde geliştirilen anlaşma sonrasında, sanayi teşebbüslerinde Maxine Rodinson'un verdiği rakamlara göre; sermayenin % 10'u yabancılara, % 50'si Rumlara, % 5'i Yahudilere ve ancak % 15'i müslüman Türklere kalıyordu. Bu, Tanzimat'ın açtığı serbest ticaret devrinin bir sonucuydu. Bu sonuç bağlamında Osmanlı Osmanlıların olmaktan çıkıyordu. **Bugün TC'nin Türkiye'yi satışa çıkarması gibi, dönemin Osmanlı'sı da satışa çıkarılıyordu.** Bu, Batı'nın reform dayatmalarını somut bir sonuca götürüyordu. Tanzimat reformları bu eksende İngiliz büyük elçiliğinin perde arkasından yönetmesiyle 1839'da ilan edildi.

Tanzimat, Batı kapitalizmi yararına kurulan açık pazar düzeninin gerekli kıldığı idari, mali vb. reformları getirdi. Bu nedenle Batılılaşma adına geliştirilen Tanzimat Hareketi, Batı'nın sömürgesi olma hareketidir.

İç dinamikleri tükenen Osmanlı'nın bundan başka çıkış yolu da zaten yoktur. Osmanlı düzeninde gündeme gelen reformların hemen hemen hiçbiri aşağıdan gelen bir baskının sonucu değil, Batı'nın baskılarına karşı koymak amacıyla, yukarıdan gelen baskının sonucudur. Osmanlı, Batı'nın baskılarına karşı direnememiş, belli reformlara gitmek zorunda kalmıştır. Ama günümüz Osmanlı kurumu TC, hem Avrupa'nın, hem de belli düzeyde ABD'nin reform, demokratikleşme baskılarına karşı basit bir reforma dahi yönelememektedir. Bu Türk faşizminin iç dinamikleri anlamında Osmanlı'dan daha katı, daha sıkı bir örgütlenmeye sahip olduğunu gösterir. Eğilim olarak bu egemen çekirdek, Avrupa'nın yine belli güçlerin baskıları, mücadelenin amansız zorlayıcılığı karşısında kertenkele tarzı bir kuyruk bırakma karakterine sahip olsa da, korkunç PKK direnişçiliği karşısında kuyruk bırakmaktan dahi korkmaktadır. Yine bir ateş çemberi içinde olması, bunun ona kaçacak bir yol bırakmaması, kertenkele tarzı bir kuyruk bırakmayla kurtuluşunu sağlayabileceğinden kuşkuludur.

Demek ki "*Osmanlı ile kıyaslandığında TC'nin kendisi bir ilerleme değil, çarpıklaşarak gerileme anlamına geliyor.*" (Parti Önderliği)

Çanlar "cumhuriyet"in sonu için çalıyor

Bir kara cehennem rejimi olan rejim, 75. yıl "*coşkusu*" ile yeniden gücünü tazelemek, ölüyü canlandırmak istemektedir. Demirel'in deyimiyle "*ölü, coşkusuz, ruhsuz durumu üzerlerinden atmak*" için doping ihtiyacında kalmışlardır. 75. yıl kutlamaları, bu bağlamda cumhuriyetin ölü merasimi olmaktan öte bir anlam ifade etmiyor.

"*Rejim, sözümona sivil cumhuriyet kutlaması yapıyor. Bunu Sovyetler de yapıyor. Buna özeniyorlar. Avrupa çoktan, yüz yıl öncesinden yapmış. Onu şimdi tekrarlamaya çalışıyorlar. Ne kadar büyük bir taklitçi olduklarını görüyoruz. Ama çok gecikmiş bir taklittir. Daha da ötesi bu cumhuriyet kolay kolay iflah olmaz. Ölümcül dönemini yaşıyor. Bu kutlamalar, bu ölümcül hastalıktaki varlığın maskelenmesi, süslenmesidir. Kurtuluş döneminin şekillenmesiyle hiç alakası yok*" diyor Parti Önderliği.

Kısa ve özlü olarak önderliğin bu ifadesi, 75. yılında cumhuriyetin ne halde olduğunu göstermesine yetmektedir. Artık bu noktada kendini yenileyebilecek midir, yoksa Osmanlı oyunlarıyla işi idare etmeye devam mı edecektir? Kemalizm ve ona dayalı cumhuriyet yıkılıyor; bu noktada acaba Türkiye'de yeni bir cumhuriyetin kuruluşuna cesaret edilebilir mi? Düzen ne ordusu, ne de kurum-kuruluşlarıyla buna hazır değildir. Cumhuriyetin 75. yılı bu bağlamda bir yenilenmeye, burjuva anlamda dahi bir demokratikleşmeye işaret etmemektedir. Bu cumhuriyet bir kertenkele cumhuriyeti bile olamamaktadır. Genel bir yargı olarak bugün hemen her kesim şunu haykırmaktadır; "*cumhuriyet elden gidiyor.*" Batılı güçlerden ABD'ye, bölge güçlerinden Türkiye'deki yoksul halka, hatta sistemin temsilcilerine kadar, bu genel yargı bugün söylem düzeyinde de olsa itiraf edilmektedir. Dolayısıyla, son dönemde ordu başta olmak üzere, sisteme dahil olan bütün kurum ve kuruluşların hep birlikte, koro halinde söyledikleri cumhuriyetin 75. yıl marşı, özünde cumhuriyetin ruhuna fatiha okumanın ötesine gitmemektedir.

Demek ki "bu kaskatı cumhuriyet belki de bir Hitler, bir Mussolini cumhuriyetnden çok daha halk düşmanı bir rejim olarak varlığını sürdürüyor. Diğerlerinden farklı yanı da, kendini gizlemiş bir cumhuriyet olmasıdır. Anti-halkçılığını, halkçılık adı altında gizlemiştir. En anti-demokratik, en çapulcu kapitalizmiyle kendini yaşatmak isteyen ve bu anlamda en büyük gericiliği yaşayan bir cumhuriyettir. Doğarken kanlı, kendini büyütürken kanlı ve şimdi de en kanlı cumhuriyettir.

Bunları anlamak gerekiyor. Aksi halde yaşama şansımızı doğru yaşam dahilinde kullanmamız mümkün değildir. Bunun için siyasallığı yaşamalıyız. Türkiye gerçeğini bir de bu anlamda bütün yönleriyle görmeliyiz ki, kendimize saygı kazanıp, doğru düşünüp, doğru bir davranışın ve politik bir yaşamın sahibi olalım. Bunu yapmazsak her şey yalnız kursağımızda kalmaz, bir taşlaşmaya dönüşür ve bizi parçalar. Bu nedenle çok ciddi olmalıyız. İnsana, özgür insana değer vermek çok gereklidir. Diğer taraftan cumhuriyet, insana ne zamandan beri ve ne zamana kadar karşı olacaktır? Bu soruları kendimize sormadan bir yaşam iflasçısı olmaktan, kendimizi kandırmaktan ve hatta karşımıza oynamaktan kurtulamayız."

'97 Gabar Alanı Şehitleri

◆ Adı, soyadı: **Serap ÖGEL**
Kod adı: **Medya Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Nisan, Çirav**

◆ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Brûsk**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şahadet tarihi ve yeri: **1 Nisan, Çirav**

◆ Adı, soyadı: **Yılmaz CENGİZ**
Kod adı: **Cihangir**
Doğum yeri ve tarihi: **Uludere, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Uludere**
Şahadet tarihi ve yeri: **22 Nisan 1997, Dicle suyu-Kerboran**

◆ Adı, soyadı: **Kezban AKGÜL**
Kod adı: **Rojda**
Doğum yeri ve tarihi: **Kerboran, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1997, Kerboran**

◆ Adı, soyadı: **Jiyan ÖZER**
Kod adı: **Sosin Perî**
Doğum yeri ve tarihi: **Lice, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şahadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1997, Kerboran**

◆ Adı, soyadı: **Abdullah ARAS**
Kod adı: **Xeyrî**
Doğum yeri ve tarihi: **Gundikê Remo/ Şırnak, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1997, Kerboran**

◆ Adı, soyadı: **Ali ABAK**
Kod adı: **Cilo**
Doğum yeri ve tarihi: **Van, 1982**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şahadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1997, Kerboran**

◆ Adı, soyadı: **Mehmet Fırat ÖZDEMİR**
Kod adı: **Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Güçlükonak, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **Adana, 1995**
Şahadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1997, Kerboran**

◆ Adı, soyadı: **Necim ÖZAL**
Kod adı: **Koçer**
Doğum yeri ve tarihi: **Keğe-Yüksekova, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **27 Nisan 1997, Kerboran**

◆ Adı, soyadı: **Mahmut YILDIRIM**
Kod adı: **Selman**
Doğum yeri ve tarihi: **Güçlükonak, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **27 Nisan 1997, Kerboran**

◆ Adı, soyadı: **Nazmi KUTO**
Kod adı: **Rêdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **4 Nisan 1997, Gabar**

◆ Adı, soyadı: **Mehmet Şirin EKER**
Kod adı: **Osman**
Doğum yeri ve tarihi: **..., 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Gabar**
Şahadet tarihi ve yeri: **15 Haziran 1997, Kızılsu-Gabar**

◆ Adı, soyadı: **Rahime REŞİT**
Kod adı: **Leyla**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **15 Haziran 1997, Kızılsu-Gabbar**

◆ Adı, soyadı: **Cevher Ali YASİN**
Kod adı: **Ömer**
Doğum yeri ve tarihi: **Derkar, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Mayıs 1997, Serxetê-Pira**

◆ Adı, soyadı: **Cihat GÜMÜŞ**
Kod adı: **Fidel**
Doğum yeri ve tarihi: **Ceyhan, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992, Adana**
Şahadet tarihi ve yeri: **23 Temmuz 1997, Serxetê-Çirav**

◆ Adı, soyadı: **Ayşe ...**
Kod adı: **Rahime**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **23 Temmuz 1997, Serxetê-Çirav**

◆ Adı, soyadı: **Remzi AYDIN**
Kod adı: **Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Hergulê-Eruh, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Gabar**
Şahadet tarihi ve yeri: **25 Temmuz 1997, Şuva-Eruh**

◆ Adı, soyadı: **... AKAY**
Kod adı: **Burhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kurtalan, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **15 Ağustos 1997, Cehennem deresi-Gabar**

◆ Adı, soyadı: **Nurettin TAŞ**
Kod adı: **Hogir**
Doğum yeri ve tarihi: **Beşanê-Baykan, 1967**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991, İzmir**
Şahadet tarihi ve yeri: **9 Eylül 1997, Çiyayê Cûdi-Gabar**

◆ Adı, soyadı: **Şevket Ali MESKEN**
Kod adı: **Rojhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Duhok, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1995, Metina**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Eylül 1997, Çiyayê Cûskê-Gabbar**

◆ Adı, soyadı: **Nezih GÜLER**
Kod adı: **Azad**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Garisan**
Şahadet tarihi ve yeri: **13 Ekim 1997, Kaniyê Çemilka-Çırav**

◆ Adı, soyadı: **Ahmet AYGÜN**
Kod adı: **Şivan**
Doğum yeri ve tarihi: **Taşdelen köyü-Uludere, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ağustos 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **16 Ekim 1997, Çiyayê Cûskê-Gabar**

◆ Adı, soyadı: **Güler KAYA**
Kod adı: **Arjin**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Amed**
Şahadet tarihi ve yeri: **16 Ekim 1997, Çiyayê Cûskê-Gabbar**

◆ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Kawa**
Doğum yeri ve tarihi: **Çinar, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1997**
Şahadet tarihi ve yeri: **16 Ekim 1997, Çiyayê Cûskê-Gabbar**

◆ Adı, soyadı: **Abdullah DEMİR**
Kod adı: **Battal**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990, Gabbar**
Şahadet tarihi ve yeri: **25 Kasım 1997, Çirav**

◆ Adı, soyadı: **Musa ÇEKDAR**
Kod adı: **Rizgar**
Doğum yeri ve tarihi: **Bespin-Silopi, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989, Cûdi**
Şahadet tarihi ve yeri: **27 Kasım 1997, Bayrak tepesi-Gabbar**

◆ Adı, soyadı: **Osman BERHOŞ**
Kod adı: **Edip**
Doğum yeri ve tarihi: **Baykan, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **12 Temmuz 1997, Dicle suyu**

◆ Adı, soyadı: **Mehmet Tahir OSMAN**
Kod adı: **Karker**
Doğum yeri ve tarihi: **Gercüş, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **5 Ekim 1997, Beşiri ovası**

◆ Adı, soyadı: **Çetin KUTLUTEKİN**
Kod adı: **Zindan**
Doğum yeri ve tarihi: **Karakoyun köyü/ Siverek, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992, Siverek**
Şahadet tarihi ve yeri: **11 Ekim 1997, Beşiri ovası**

◆ Adı, soyadı: **İbrahim KURİKİ**
Kod adı: **Şernas**
Doğum yeri ve tarihi: **1975, Afrin**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Afrin**
Şahadet tarihi ve yeri: **4 Ekim, Mava**

◆ Adı, soyadı: **Mahsum KANKAYA**
Kod adı: **Savaş**
Doğum yeri ve tarihi: **1967, Halfeti**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **25 Haziran, Mava**

◆ Adı, soyadı: **Hamzer DÖNER**
Kod adı: **Serxwebûn**
Doğum yeri ve tarihi: **1976, Derik**
Mücadeleye katılış tarih: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **4 Ekim 1997, Mava**

◆ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Dilbirîn**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994, Xakûrkê**
Şahadet tarihi ve yeri: **5 Ekim 1997, Mava**

◆ Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Azad**
Doğum yeri ve tarihi: **Varto/ Muş, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Gabbar**
Şahadet tarihi ve yeri: **15 Temmuz 1997, Beşiri ovası**

'96 sonu ve '97 Mardin Eyaleti Şehitleri

◆ Adı, soyadı: **Haluk BİLMEZ**
Kod adı: **Canfer Ferhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Varderi, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Ömerli**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Aralık 1996, Bahneva-Ömerli**

◆ Adı, soyadı: **Ali ÜZMÜŞ**
Kod adı: **Kahraman Gerilla**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 7 Ocak 1981**
Mücadeleye katılış tarihi: **9 Haziran 1996, Hebizbina**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Aralık 1996, Bahneva-Ömerli**

◆ Adı, soyadı: **İbrahim AKBAY**
Kod adı: **Gabar Azad**
Doğum yeri ve tarihi: **Çallı köyü-Nusaybin, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **Temmuz 1994, Ömeryan**
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Aralık 1996, Bahneva-Ömeryan**

◆ Adı, soyadı: **Ali KIRBOĞA**
Kod adı: **İsmail**
Doğum yeri ve tarihi: **Hazro, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991, Hazro**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Ocak 1997, Daleverya-Hebizbina**

◆ Adı, soyadı: **Ferit KARAYİĞİT**
Kod adı: **Mahsum Fırat**
Doğum yeri ve tarihi: **Adıyaman, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Ocak 1997, Savur**

◆ Adı, soyadı: **Leyla ACER**
Kod adı: **Binevş**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 10 Ekim 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992 Mart**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Ocak 1997, Bagok**

◆ Adı, soyadı: **Azad AKBAŞ**
Kod adı: **Rûgeş**
Doğum yeri ve tarihi: **Zenger köyü-Mazıdağı, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Nisan 1997, Zivinga Spî-Hebizbina**

◆ Adı, soyadı: **Mehdi YENER**
Kod adı: **Welat Sabri**
Doğum yeri ve tarihi: **Kozluk, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991, Batman**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Nisan 1997, Zivinga Spî**

◆ Adı, soyadı: **Ramazan GÜNAY**
Kod adı: **Serhat Kaş**
Doğum yeri ve tarihi: **Hela-Midyat, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **14 Kasım 1992, Avrupa**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Nisan 1997, Zivinga Spî**

◆ Adı, soyadı: **Müslüm Mustafa Bin Mahmut Abdul**
Kod adı: **Mahmut**
Doğum yeri ve tarihi: **Kartikşetan-Kobani, 1978**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989, Kobani**
Şehadet tarihi ve yeri: **17 Nisan 1997, Bagok**

◆ Adı, soyadı: **Fevzi TEMEL**
Kod adı: **Rûhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Aşağıdere köyü-Beytüşşebap, 1979**
Mücadeleye katılış tarihi: **15 Ağustos 1995, Bagok**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Nisan 1997, Bagok**

◆ Adı, soyadı: **Azadin OSMAN**
Kod adı: **Murat**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1997, Kerboran**

◆ Adı, soyadı: **Nurettin ÇELİK**
Kod adı: **Zana**
Doğum yeri ve tarihi: **Bostanlı-Kerboran, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992, Hezex**
Şehadet tarihi ve yeri: **30 Haziran 1997, Kerboran**

◆ Adı, soyadı: **Bahattin İNCE**
Kod adı: **Aziz**
Doğum yeri ve tarihi: **Nergizli-Nusaybin, 1961**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989, Avrupa**
Şehadet tarihi ve yeri: **Eylül 1997, Şêx Mahmut-Savur**

◆ Adı, soyadı: **Nurullah ABAK**
Kod adı: **Zeki**
Doğum yeri ve tarihi: **Balova-Derik, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1994 Mart**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Ekim 1997, Bagok**

◆ Adı, soyadı: **Serhat PERİNÇEK**
Kod adı: **Seyda Dilbirîn**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Ekim 1997, Mawûk**

◆ Adı, soyadı: **Züher BİLGİÇ**
Kod adı: **Çirav**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mart 1991**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Kasım 1997, Nusaybin**

◆ Adı, soyadı: **Kudusi ADSIZ**
Kod adı: **Hasan Andok**
Doğum yeri ve tarihi: **Şenkaya-Kulp, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ağustos 1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Kasım 1997, Nusaybin**

◆ Adı, soyadı: **Mehmet Şefik EMİR**
Kod adı: **Xebat**
Doğum yeri ve tarihi: **Bagustan-Savur, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ocak 1994, Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Kasım, Savur**

◆ Adı, soyadı: **Hüseyin ERTEN**
Kod adı: **Davut Cigerxwîn**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990, Hasankeyf**
Şehadet tarihi ve yeri: **6 Aralık 1997, ...**

◆ Adı, soyadı: **Emin ZORLU**
Kod adı: **Rûhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Silopi, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Eylül 1997, ...**

GÜNEŞİMİZİ KARARTAMAZSINIZ!

9-27 Ekim 1998 tarihleri arasında Başkan Apo'ya yönelik suikast girişimini ve Kürt halkı üzerindeki baskıları protesto etmek amacıyla Türkiye ve Kürdistan'daki çeşitli cezaevlerinde, aşağıda isimleri bulunan tutuklu arkadaşlar bedenlerini ateşe vermişlerdir. 19 arkadaşın eyleminde, şu ana kadar 7 arkadaş şehit düşmüştür.

1- **M. Halit Oral;** 9 Ekim 1998 tarihinde Maraş Cezaevi'nde kendini yakarak şehit düştü.

2- Murat Kaya; 18 Ekim 1998 tarihinde Bartın Cezaevi'nde kendini yaktı, tedavisi devam ediyor.

3- **Mehmet Gül;** 18 Ekim 1998 tarihinde Amasya Cezaevi'nde kendini yaktı. 27 Ekim tarihinde tedavisi devam ederken şehit düştü.

4- İsmet İnanç; 20 Ekim 1998 tarihinde Yozgat Cezaevi'nde kendini yaktı, tedavisi sürüyor.

5- Meral Kaşoturacak; 20 Ekim 1998 tarihinde Çanakkale Cezaevi'nde kendini yaktı, tedavisi devam ediyor.

6- **Bülent Bayram;** 21 Ekim 1998 tarihinde Adıyaman Cezaevi'nde kendini yakarak şehit düştü.

7- **Ali Aydın;** 21 Ekim 1998 tarihinde Bartın Cezaevi'nde kendini yakarak şehit düştü.

8- Seyri İpek; 22 Ekim 1998 tarihinde Sakarya Cezaevi'nde kendini yaktı, tedavisi sürüyor.

9- Fettah Karataş; 22 Ekim 1998 tarihinde Amed Cezaevi'nde kendini yaktı, tedavisi sürüyor.

10- Cennet Güneş; 23 Ekim 1998 tarihinde Antep Cezaevi'nde kendini yaktı, tedavisi sürüyor.

11- **Selamet Menteş;** 23 Ekim 1998 tarihinde Midyat Cezaevi'nde kendini yakarak şehit düştü.

12- **Aynur Artan;** 23 Ekim 1998 tarihinde Midyat Cezaevi'nde kendini yakarak şehit düştü.

13- Samet Oktay; 24 Ekim 1998 tarahinde Konya Cezaevi'nde kendini yaktı, tedavisi sürüyor.

14- Mehmet Bağrıyanık; 24 Ekim 1998 tarihinde Elbistan Cezaevi'nde kendini yaktı, tedavisi sürüyor.

15- Müslüm Muhammed; 24 Ekim 1998 tarihinde Antep Cezaevi'nde kendini yaktı, tedavisi devam ediyor.

16- **Mirze Sevimli;** 27 Ekim 1998 tarihinde Erzurum Cezaevi'nde kendini yakarak şehit düştü.

17- Kenan Karahasanoğlu; 27 Ekim 1998 tarihinde Erzurum Cezaevi'nde kendini yaktı, tedavisi sürüyor.

18- Hüsnü Çobanoğlu; 27 Ekim 1998 tarihinde Erzurum Cezaevi'nde kendini yaktı, tedavisi devam ediyor.

19- Aysel Ceylan; 27 Ekim 1998 tarihinde Uşak Cezaevi'nde kendini yaktı, tedavisi sürüyor.

Not: 27 Ekim 1998 tarihinde Erzurum Cezaevi'nde bedenini ateşe veren Kenan Karahasanoğlu ve Hüsnü Çobanoğlu arkadaşlardan hiçbir haber alınamadı, şu anda nerede oldukları da bilinmiyor.

Beynimizdeki ve yüreğimizdeki kiri yaşarken ateşe verelim!

"*Neden Söndürdünüz Ateşi, Ateş Ne Güzeldi, Böyle Güzel miyim? Bana Yakışıyor mu? Nasılım, Güzel miyim? Ateşi Gürleştirin, Su Dökmeyin!..*"

Bedenini ve bedeniyle birlikte insanlığa cüceleşmeyi dayatan emperyalist sistemin insan üzerindeki çıkar politikalarını yakan Murat Kaya yoldaş, böyle soruyor zindandayken yaşamın binbir zorluğunu ve güzelliğini paylaştığı yoldaşlarına, şehit düşmeden önceki son dakikalarında...

Onlar ateşte ve ateşle arınmakta geleceği gördükleri için diri diri kendilerini yaktılar. Onlar, geçmişlerine dayatılan kirlenmeyi yaktılar. Onlar, ateş olup düştüler, faşizmin kirli planlarının "yaşam" diye sunduğu sahte vaadlerin orta yerine. Yaşamın savaşsız bırakılarak onurlusunun karartılmak istendiği bir yerde, yaşam adına ancak ölümle barışık olmak gerektiğini en iyi onlar gördü ve şiddetli bir "HAYIR!" oldular...

Tüm yoldaşların mesajları ve mektupları oldukça açık. Kararları ve eylemlerinin katık olma, kıvılcım olma amaçları çok net. Eklemek haddimize olmasa gerek.

Zindanlarda bulunan yoldaşlarımızın halkımızın vicdani ayaklanışı için sürekli bir kıvılcım olduklarını, partimiz PKK tarihi oldukça yakıcı örneklerle göstermiştir. Halkımız bu çizgide kahramanlaşmıştır.

Bir kez daha, beynimiz, yüreğimiz, geleceğimiz, yaşam umudumuz olan Sema Yoldaşımızın tanımıyla "*Özgürlük Öğretisi'nin büyük Ustası*" Başkan APO etrafında, 'bizlere rağmen' geliştirilen komplolar, salt bir şahsa karşı değil. Bunu hepimiz anlamak zorundayız. Başkan Apo bir sistemdir. Başkan APO insanlık için yaşamı yaratmanın kavgaya durmuş bütün gücü ve sürekliliğidir. Başkan APO direnen ve özgürlüğe baş koymuş insanın sistemidir. Başkan APO, kazanan insanın yaratılış destanıdır. Başkan APO, yüce arkadaşlıklar arayıcısıdır. Başkan APO insan sevgisidir. İnsana ihanet etmemenin, tarihe ve özgürlüğe ihanet etmemenin adıdır. Başkan APO bir özdür ve herkes o özde kendisini bulabilir. Tarih karşısında ikiyüzlü olmamak, bu özün parçası olabilmek ve hakkını vermekten geçer.

İşte zindandaki yoldaşlarımız da, kendi koşullarını gözönünde bulundurarak kendilerini düşmana yöneltikleri bir ateş topuna çevirmişlerdir. ZİLAN'lar gibi "*Keşke canımızdan başka verecek bir şeyimiz olsaydı*" diyerek...

Hiçkimsenin şüphesi olmasın ki, eğer Başkan APO'nun öncülüğünü yaptığı ve zaferi kesin bir şekilde kanıtlanmış olan partimizin sosyalist çizgisi yaşamda yeterince temsil edilmiş olsaydı, yoldaşlarımızın kendilerini yakmalarına gerek kalmayacaktı. Bir kez daha şu gerçek suratlarımıza çarpmıştır:

"*Onlar bireyciliklerinizin ve örgütsüzlüğünüzün şehitleridirler!*"

Bir yerde örgütlenmenin gereklerine, çizginin gereklerine verilen cevap ne kadar yeterli olmaktan uzaksa, orada umudun diri kalması için konulan eylemler de bir o kadar yakıcıdır. Verilen tepki, etkinin boyutunun da bir göstergesidir.

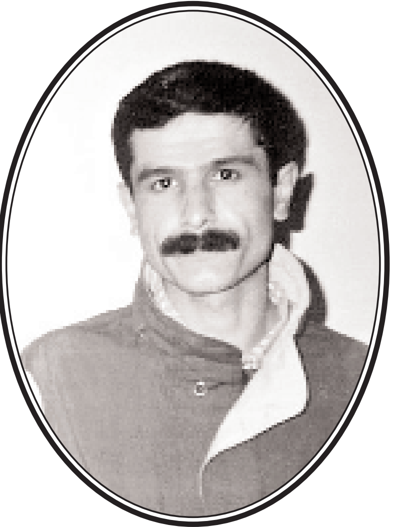
Zindandaki yoldaşlarımız eğer farklı mekanlarda faaliyet yürütme koşullarına sahip olsalardı, birçok alanda değeri pek bilinmeyen özgürlük çalışmalarına canla başla katılacaklardı. Bu kesindir. Başarmak için her şeyin bu denli olgunlaştığı bir dönemde, dağ gibi yoldaşlarımızın da kendini vicdanlarımızı ayaklandırmak, sessiz kalmayı bir daha asla yaşanmamak üzere parçalamak için yaşamlarımıza yaptıkları müdahale '*düşmanını gör ve onu yenmek için ayaklan*' talimatıdır.

Onlar, imkanları elverseydi, yaşarken ateş olacaklardı. Fakat zindan koşulları buna engeldi. Artık yapılması gereken, yakılacak ve hakettiği yere gönderilmesi gereken, insanlığı tehdit eden bir sistem varken, kendini Başkan APO'nun tarzı ve temposuna ulaşmak için aday görerek düşmanı yakmak ve düşmanı yaşarken beynimizde ve yüreğimizde yakmak ve bunu yaşam kuralı haline getirmektir.

Selam olsun, halklarımızın faşizme kini ve öfkesi gibi ateşten olan yiğit insanlara! Selam olsun güneşi yüreklerimize taşıyanlara!

Eylemleriniz süreklileşen özgür yaşam kararlılığımızdır: "Güneşimizi karartamayacaklar!"

"Saldırılara sessiz kalmak ihanettir"

Şehit M. Halit Oral

Değerli Başkanım!

Ben 1971 Mardin (Ömerli) doğumluyum. Ailem feodal yapının ağırlıkta olduğu bir karakterdedir. '78'lerden sonra ailece Kürdistan'dan Çukurova'ya göç ettik. Şu anda Mersin'de oturmaktayız. Sekiz kardeşiz. Evimizin geçimini babam sağlamakta, babam daha önce Devlet Demir Yolları'nda çalışıyordu. Ancak oradan ayrıldı. Şu anda Bağ-Kur'dan emeklidir. Onun dışında başka bir iş yapmamaktadır. Dolayısıyla, benim kişiliğime de damgasını vuran, ağırlıklı olarak feodal aile yapısı ve çarpık metropol yaşam kültürüdür. Kişiliğimin maddi zeminini bunlar oluşturmaktadır.

Kürdistan'dan çok erken yaşlarda metropole gelişim, ufak yaşlardan itibaren, ülke ve halk gerçekliğine bir yabancılaşmayı da bende doğurdu. Çukurova'ya ilk geldiğimizde, ilk ikamet ettiğimiz yer İskenderun'dur. İlk sıralar okula gittim. İlkokul birinci sınıfı okudum ve okulu bıraktım. Okula gitmememdeki nedenlerden bir tanesi de, gerek ekonomik sorunlarımızdan, gerekse de aileye katkı yapmam gerektiğindendir. Okulu bıraktıktan sonra, çeşitli meslek gruplarına girdim. Oto tamirciliği vb. işlerde çalıştım. Ancak, belirli bir işim olmadığından, çok kısa sürede bunu bıraktım.

Ailem, uzun zamandan beri yurtseverdir. Bir kardeşim gerilla saflarındadır. Ailemin uzun zamandan beri partiyi tanımasına rağmen, özellikle bu yönlü benim üzerimde etkileri olmasına karşın, ufak yaşlarda ülkeden ayrılmam, yabancı bir kültürün etkisine girmemden dolayı, daha bu yaşlarda çarpık bir bilinç edindim. Metropol yaşam kültürünün ağır etkilerini bu yaşlarda edindim. Ve kişiliğim de buna göre şekillendi. Maddi sıkıntılar, çarpık kültürün etkisiyle giderek ne yapacağını bilmeyen, yaşamı sadece toplumda belli bir itibar elde etme, yükselme ve güç sahibi olma olarak görüyordum. Bu temelde arayışlarım oluyordu.

Asimile edilen kişiliğim, halk, ülke gerçekliğine daha da yabancılaştı, aslında düşmanın öngürdüğü ve topluma sunduğu düzen yaşamına denk bir pratik içerisine girdim. Çarpık sosyal çevrenin etkisiyle ucube gençliğe özen duymaya başladım. Ulus, halk, ülke sevgisi yerine; aile ve korumacılığı, genel yerine bireysel çıkarları kendime esas aldım. Ve yaşamımı bunun üzerine düzenlemeye başladım. Düzen içerisinde çalıştığım çeşitli mesleklerden hemen sıkılıyordum. Daha güçlü olmam gerektiğini zorunlu görüyordum. Çünkü içinde bulunduğum çevre, arkadaş yapısı ve sosyal yapı bunu zorunlu kılıyordu. Bu temelde arayışlarım başladı. Diğer çalıştığım işlerde istediklerimi elde edemiyordum. Bu işlerden kazandığım, hayalimde olan yaşamımı gerçekleştirmeme olanak tanımıyordu. O dönemde, toplumda yaygın olan "*az çalış, çok kazan*" yöntemine başvurmanın, fazla emek harcamadan kolay yoldan yükselmenin yollarını arıyordum. Bunun için ne gerekiyorsa, yapmaya hazırdım. Elbette bunda yoksulluk, ezilmişlik duygusu, toplumdan dışlanma hissi de belirleyici bir etkendir. 1987'lerden sonra toplumda gayri-meşru işlere girdim. Böylesi bir çevreyle tanışmam, zaten önceden kişiliğimde potansiyel olarak varolan asalak ve lümpen yaşamımla uyuştuğum bu toplumla ve çevreyle kaynaşmam pek zor olmadı.

İlk başlarda içine girdiğim çevre bana oldukça ilgi çekici geliyordu. Hem çalışmadan para kazanmak, hem de toplumda yükselmek, güç sahibi olma açısından kendim için bulunmaz bir ortam olarak görüyordum. Giderek, başıboş lümpen bir yaşam biçimini kendi kişiliğimde benimsedim. Davranışlarım, yaşam biçimim, hal ve hareketlerim de bu çevreye göre değişti. Daha önce hayal ettiğim çarpık yaşamı elde ettim. Yani daha önce hayalini kurduğum (güç, yükselme, para vb.) her şeyi elde ettim. Bu konuda gerek maddi, gerekse de kaba güç anlamında istediklerimi de elde ettim. '92'nin sonlarına doğru, içinde bulunduğum böyle bir çevreden sıkılıyordum. Kendimce her şeye ulaştığımı sandığım halde, halen içimde büyük bir boşluk vardı. Şimdi kendimi daha da yalnız hissediyordum. Yine aile ve akraba çevremin yurtsever oluşu, benim de topluma aykırı işlerle uğraşmamdan dolayı, bir süre sonra kendi ailem tarafından da dışlanmaya başladım. Çünkü gerek uğraştığım işler, gerekse davranışlarım, çevremle, ailemle taban tabana bir zıtlık arzediyordu. Bunun sonucu olarak bendeki kişilik ve kimlik arayışları, çarpık ve kendine yabancılaşma biçiminde gelişiyordu.

1992'lerden sonra gerek partinin büyüyüp gelişmesi, yine kitlesel serhildanların olması, yine partinin metropollerde kitlesel eylemlere girişmesi, benim partiye karşı daha da ilgi duymamı getirdi. Bu dönemde partiyi tanımaya başladım. Ancak uzun zamandır içinde olduğum düzen yaşamından kopamıyordum. Net olarak bir kopuşu sağlayamıyordum. Bu konuda ikircikli ve kararsızdım. Bunun karşısında diğer taraftan düzen yaşamından elde ettiğim (güç, yükselme, para) şeylerin hepsinin çok sahte, yalan, insanı kandıran, kendine yabancılaştıran bir yaşam olduğunu görmeye başladım. Ve bu yaşamdan tiksinmeye başladım. Ve yeni arayışlara yöneldim. Yeni arkadaş çevremden ve yakın akrabalarımdan partiye katılımların olması, beni partiye daha da yakınlaştırdı. Bu süre içinde ailece de parti ile ilişkilerimizin gelişmesi, arkadaşların bize gelipgitmesi, benim arkadaşlarla konuşmam, düşüncelerimde yeni değişiklikler yarattı. Arkadaşlarla konuşmamdan sonra, geçmiş yaşamımın sahteliğini gördüm. Ne kadar yoz, insanı bitiren bir yaşam içinde olduğumu görebiliyordum. Arkadaşlarla tanıştıktan sonra, artık eski yaşamımı bırakmaya karar verdim. Ve kararımı partiden yana kıldım. Partiyle yakın ilişkiye girdikten sonra, özellikle arkadaşlar bana güven ve cesaret verdiler.

Bu dönemde çapı küçük eylemler yaptım. Komitelerde görevler aldım. Yani hem üretime bağlı, hem de partinin verdiği görevleri birlikte yürütmeye başladım. Eski yaşamımdan, düzen anlayışlarından da koptum ve bir daha eski yaşama dönmedim. 1993'lerde bazı yakalanmaların olması, yine yakalananların ismimi vermesi yüzünden, bulunduğum alanda deşifre oldum. Bu yüzden beni yakalamaya gelirlerken, annemi yakaladılar. Annem ceza alarak, Malatya Cezaevinde altı ay yattı ve daha sonra tahliye oldu. Yine İskenderun'da benden küçük olan kardeşimin, kişisel olarak bir cinayet işlemesi, artık İskenderun'dan gitmemizi gerektiriyordu. Bu yüzden ailece Mersin'e göç ettik.

Mersin'e geldikten sonra partiyle ilişki içine girdim. Burada da yarı üretimden kopuk bir tarzda parti içinde görevlerimi yürütüyordum. Daha sonra yakalanan bir arkadaşın ismimizi vermesi sonucu, ben ve bir grup arkadaş yakalandık. Sorgu sürecinde partinin direniş

geleneğine denk bir direniş sergilemedim. Daha çok feodal bir direniş diyebilirim. Bu sorguda partinin herhangi bir değerini ele vermedim. Ne maddi ne de manevi olarak. Daha sonra sırasıyla Mersin Cezaevine, oradan da Konya Cezaevine geldik. Konya Cezaevi bizim açımızdan yeni açılmıştı. Ve bu konuda zindan deneyim ve tecrübelerimiz yoktu. Yine Konya Cezaevinde yeterli bir parti yaşamının oturtulmayışı, kitle cezaevi olmasından dolayı, ilk başlarda kendi açımdan oldukça zorlandım. Yine kaldığım süre içerisinde sürekli açlık grevleri olmasından dolayı kendimi bu dönemde eğitme, tanıma, kişiliğimi tanımaya yönelik fazla imkanım olmadı. Konya'da kaldığım süre içerisinde çeşitli görevler de aldım (komün, kapıya bakma). Sosyal alanda görevler, eğitim komisyonlarında eğitim verme gibi görevlerde bulundum. Benim için partiyi gerçek anlamda tanıma zindanda oldu. Bu yüzden kimi zaman çıkan yanlış anlayışlardan etkilendim. Partiyi bireyler şahsında görme gibi durumlarım da oldu.

1996 Kasım'ında bir grup arkadaşla dosyamız kapandı. 12 yıl 6 ay ceza aldım. Ve bir grup arkadaşla birlikte Ermenek Cezaevine gittik. Ermenek Cezaevi'ne gitmemle birlikte yeni bir alana gitmiş olmam, yine oradaki arkadaş yapısının bileşiminin farklı oluşu, benim için yeni bir başlangıç oldu. İlk defa Ermenek Cezaevi'nde kendi kişiliğimi biraz görme, tanıma olanağına kavuştum. Burada kendimi eğitme konusunda çabalarım oldu. Bu yönlü çabalarım da oldu. Temelde ideolojik-politik yetmezliklerimin ağır basması, parti içinde güçlü bir duruşun sahibi olmamı engelliyordu.

Yaklaşık bir-iki yıldır Ermenek Cezaevi'ndeydim. Bu süreçte bulunduğum Ermenek Cezaevi'nde birtakım olaylar yaşandı. Bunlara müdahale etme gücüm olmadığından dolayı, kendi tarzımla karşı koymaya çalışıyordum. Ki, bu da beni daha da yanlış ve eksiklikler içine sokuyordu. Bundan dolayı ailem vasıtasıyla İK'den sevkimin çıkarılmasını önerdim. İK'nin alan örgütüne talimatıyla sevkimi çıkardım. Ve Maraş alanına geldim.

Sonuç olarak, dört yıllık zindan pratiğime baktığımda, parti ortamında ciddi bir varlık gösteremedim. Partiye ve onun yaşam tarzına denk bir pratik içerisine giremedim. Ve onu temsil edemedim. Ermenek'ten buraya gelişimi de bir kaçış olarak değerlendiriyorum; sorunlardan ve kendimden kaçış olarak görüyorum. Ve kaçıştır. Bu da temelinde kendimi geliştirmemem, zayıf kalmamdan kaynaklanan bir durumdur.

Değerli Başkanım!

'Keşke canımızdan başka verecek bir şeylerimiz olsaydı!' (Zilan). Son dönemlerde size yapılan saldırıları bir türlü hazmedemiyorum. Hazmetmekten ziyade, sessiz kalmayı ihanet olarak görüyorum. Özellikle de büyük komutan ve tanrıçamız Zilan yoldaşa ve diğer tüm şehitlerimize ihanettir sessiz kalmak.

Size ve halkımıza yapılan saldırılar, insanlığa yapılan saldırılardır. Kendi cephemden bu saldırılara bir cevap olmak, şehitlerimize ve size ihanet etmemek, görevimizi yerine getirmek, büyük bir onur verecektir bana. Şimdiye kadar çağrılarınıza cevap olamadım. Bu eylemimle çağrınıza cevap oluyorsam ne mutlu bana.

Öfkem, kinim ve intikamım büyüktür. Ancak bunu zindanda düşmana karşı kusamıyorum. Bu eylemimle, size olan bağlılığımı bir kez daha göstermek istiyorum. Ve bu eylemimle düşmana olan kinimi, öfkemi ve nefretimi kusmak istiyorum. Ve yine ondan intikamımı almak istiyorum.

Sizi görme şerefine erişemedim. Ama her zaman kalbimde, yüreğimde hissediyordum sizi. Benim için çözümlemeleriniz esastı. Aslında sizi gören ve kutsal eğitiminizi alan arkadaşları bir yandan kıskanıyorum ve bir yandan da onlara kızıyorum. Çünkü bir defa sizi görmek, bir defa kutsal eğitiminizi dinlemek demek, dünyayı fethetmek demektir. Ama bugüne kadar yanınızdan gelen arkadaşlara baktığımda, ne size ve ne de o kutsal eğitiminize layık tam bir pratik sergilediklerine çok az tanık oldum. Bunun da ne kadar kahredici bir durum olduğu ortadadır.

Kuşkusuz eylemim TC'ye geri adım attırmayacaktır. Ama şunu çok iyi görecekler ki, size gelecek en ufak bir zararda, tüm halkımız dünyayı başlarına zindan edecektir. Çünkü, eğer bugün bu dünyada bizden bahsediliyorsa ve bizleri bir şey sayıyorlarsa, tamamıyla sizin büyük emek ve çabalarınızın sonucudur. Yani sizin için ne yaparsak yapalım, kutsal emeğinizin ve çabalarınızın hakkını ödeyemeyiz.

Değerli Başkanım!

Ben partiye, Başkan APO'ya, şehitlere ve halkıma ölümüne bağlıyım. Partiden, yoldaşlarımdan ve halkımdan bir isteğim var; Başkanımızın güvenliğidir. Çünkü siz varoldukça Kürdistan halkı zaferi yakalayacaktır.

Başkanım!

Benim kişilik zaaflarım ve yetmezliklerim çoktur. Bunları aşma yönünde çabalarım olduysa da yeterli değildi. Bedenimi bu kutsal ateşle temizlemek, bana büyük bir şeref verecektir. Bu ateş ki, Mazlumların üç kibrit çöpüyle başlayıp, Dörtler'in tineriyle, Zilan'ların bombalarıyla ve Sema ve Fikri'lerle kutsanmış bir ateştir. Bu ateş en pis bedeni bile temizler ve kutsar. Ve benim bedenimi de temizleyeceği inancındayım.

Bütün samimiyetimle ve içtenliğimle siz Başkanımızı selamlıyor, size bağlılığımı ifade etmek istiyorum.

Yaşasın Başkan APO!
Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
Kahrolsun barbar ve faşist TC!

Halit ORAL

Değerli ailem!

Ben daha önce adınıza layık olamadım. Ama mücadeleye girdikten sonra sizi lekelememek için ve size layık olmak için elimden ne geldiyse, onu yapmaya çalıştım.

Benim bu eylemi yapmaktaki amacım, Kürt halkının acısını biraz olsun dindirme ve yine Güneşimiz olan Başkan APO'ya yapılan çirkin saldırıları ve Türk halkının bu saldırılar karşısında sessizliğini; yine manevi komutanlarımız olan şehitlerimizin kanları üzerinde çirkin politikalar oynayanları protesto etmek içindir.

Eğer halkıma, partime, şehitlerime, Başkanıma ve sizlere layık oluyorsam, ne mutlu bana. Bu temelde sizlerden isteğim; tüm gücünüzle mücadeleye destek olun. Tek kurtuluşunuz mücadelemizdir. Bir diğer isteğim, beni ülkeme gömmeniz ve gözyaşı dökmemenizdir. Aksine, tıpkı düğüne gider gibi sevinçli olmanız gerekir. Çünkü zayıf insanlar ağlar. Bizler zayıf insanlar değiliz. Bugün dünyanın en güçlü insanları bizleriz ve biricik Güneşimiz Başkan APO varoldukça da zayıflamayacağız. Bundan dolayı her kim ki, Güneşimizi karartmaya çalışırsa, tüm gücümüzle onlara karşı savaşmalıyız. Size burada uzun uzun yazmayacağım ve yazmama da gerek yoktur sanırım. Çünkü güçlü insanlarsınız. Eminim eylemimle gurur duyacak ve tüm devrim şehitlerine baktığınız gibi bakacaksınız. Birliğinizi, beraberliğinizi oluşturun! Kurtuluş birlik, beraberliktedir. Ben "*gittim*" diye, zindanları bırakmayın. Bugün zindanlarda onbinlere varan Halit var. Böyle bakmanızı istiyorum.

Bitirmeden Cihan'a bir iki söz söylemek istiyorum.

Değerli kardeşim; kendine iyi bak ve oku. Sen okumadıkça hiçbir şey olamazsın. Kendini tanıdıkça düşmanını da tanıyacaksın. Ve neden bu eylemi yaptığımı da bilince çıkaracaksın. Bugüne kadar cahil bırakılmışız ve bırakmışlar. Kendimizi tanıyalım. Yani kendini tanımadan, ağabeylerinin silahını kaldıramazsın. Hiç kimseyi esas alma! Esas alacağın, büyük insan Başkan APO ve şehitlerimizdir. Sen bunları esas aldıkça kazanacak ve büyüyeceksin. Büyüdükçe de zafere kilitleneceksin! Evet sana tek vasiyetim; oku, oku ve oku!

Değerli annem ve babam;

Size uzun uzun yazmak isterdim. Ancak zamanım olmadığından, bu kadarını yazıyorum. Bitirirken, her ikinizi de en içten samimiyetimle selamlıyorum.

Oğlunuz ve yoldaşınız Halit

"Anadolu insanı PKK Önderliği ışığında kendisini bulacaktır"

Halklarımızın Direniş ve Özgürlük Öncülüğü Başkan APO'ya

Değerli Başkanım;

Çorum'un Büğet köyünde 1970 yılında doğdum. Ailem, yoksul emekçi bir Türkmen ailesidir. Ancak tarih boyu egemenlerin baskı ve zulmü nedeniyle hem halk kökünden, hem de aleviliğin özünden kopmuş bir ailedir. Bugün, daha çok düzenin verdiği acıları sineye çeken, yaşamındaki bu yoksulluğu bir kader gibi gören, içine büzüşen, gözlerini gerçeklere kapatarak yaşamaya çalışan bir durumu yaşıyor. Ben ilkokuldan sonra orta ve lise öğrenimimi yatılı okullarda sürdürdüm. Aile içinde zaten kendi köklerimden bir kopukluk vardı. Bu durumda 12 Eylül'ün bütün karanlığıyla çöktüğü, zindan haline getirilen yatılı okulda toplumdan, insanlıktan, özgürlükten, bir bütün olarak bütün maddi ve manevi değerlerden bir kopuşu yaşadım. Üç yıl süreyle yürüttüğüm hemşirelik mesleği ile kemalizmin yarattığı ruhsuzluk ve değer tanımazlık ile giderek boğulmayı yaşadım. Üniversite ortamında yurtsever çevreyle tanıştım. Ayrıca, hemşire olarak '91 Körfez Krizi nedeniyle Van, Hakkari'ye gidişimle ilk kez Kürt gerçeğiyle karşılaştım. Arayışlarım oldukça zayıf ve yönsüz olduğu halde devrimci dalganın etkisiyle saflara katıldım. '92 başında Akademi Sahası'na gittim. 6 ay orada eğitim gördüm. Kod adım Medya idi. Aslında tarihsel bir ortamda bulunmama rağmen düzenin yarattığı duygulardan kopamamam, nesne olma konumunu aşamamam nedeniyle o ortama hakkını veremedim. '92 Eylül ayında DHP faaliyetlerinde görev aldım. Bu amaçla Sivas, Amasya, Tokat, Çorum alanlarında bir yıl faaliyet yürüttüm. Ancak partimizin çizgisinin taşıyıcısı olamadım. '93 Eylül operasyonlarında yakalandım. Şubede kendimdeki düşman gerçekliğiyle karşılaştım. Teslim ettiğim bir değer olmasa da, düşmanın kişiliğime oynamasına karşı duramadım. Büyük inanç yitimiyle çıktım. Zindan yaşamının ilk yıllarına damgasını vuran budur. Yoldaşlarım ve partinin beklentilerine cevap veremediğim gibi, ruhta büyük savrulmaları yaşadım. '95 Mayıs'ında Çanakkale Cezaevi'ne geldim. '97 yılı benim için de bir final yılı rolünü oynadı. Partimizin gücüyle bir kadın olarak kendimi gördüm, kendimdeki düşmanla tanıştım, bütün çıplaklığı ve dehşetiyle. '98 yılı halklarımız ve partimiz için de oldukça can alıcı gelişmelerin yaşandığı bir yıl oldu. Özellikle PKK Devrimi'nin yakaladığı ideolojik derinlik, Karadeniz ve Toroslara akan gerilla gücü benim ruhumda da yeniden doğuş tohumlarını filizlendirdi. Anadolu topraklarının ne kadar bereketli olduğunu gördüm. Şehitler beni bu açıdan derinden etkiledi. Sema yoldaşın öğrencisi olma sözünü YAJK platformunda vererek yeniden varolma çabalarına girdim. Bir DHP militanı olarak da dönemin gerektirdiği çıkış, kararlaşma ve örgütlenme ihtiyacına cevap verme kararlılığına vardım. Bugün beni böyle bir eyleme götüren de bu kararımdır. Mücadeleye katılışımdan bugüne kadar gelinen süreci ele aldığımda şunu söyleyebilirim ki, başta önderliğe olmak üzere, tüm DHP'li ve PKK'li yoldaşlara karşı borçlu olduğumu görüyorum. Halklarımıza borçlu olduğumu görüyorum. Önderliğe yöneltilen son saldırılar bu nedenle beni de göreve çağırmaktadır. Halit, Murat, Mehmet yoldaşlar bu konuda ateşten bir barikat kurdular. Ben de bir DHP militanı olarak bu barikata kendimi katmak, bu zincirin bir halkası olmak istiyorum. Tarihin, dönemin, halklarımızın, DHP militanlığının bana emri budur. Kadının doğuşu açısından da eylemim, Anadolu kadınlarının özgürlük mücadelesine küçük bir katkı olursa, bundan büyük onur duyacağım.

Bu temelde diyorum ki, "*Güneşimizi asla karartamazlar!*" Ateşten kurduğumuz barikatı asla aşamazlar. Anadolu asla kendi adına ihanet etmeyecek, "*Güneşin doğduğu yer*" olmaya devam edecektir. Kimse Anadolu'yu Güneşi batıran bir role, kire bulaştıramayacaktır. Bu eylemimle bu anlamda Halit hevalin çağrısına da cevap vermiş olacağım. Başkan APO Anadolu'nun "*Batmayan Güneşi*"dir. Anadolu bunu kanıtlayacaktır.

PKK Önderliği'nin halkları kucaklayan büyük sevgisi, halkların özgürlük özlemlerine ve tarihi direniş geleneğine duyduğu büyük inanç ve bağlılık onun yüceliğinin sırrıdır. Bu büyüklüğün en zayıf insanı bile yeniden yarattığına ben tanık oldum. Anadolu insanının da bu ışıkla kendini bulacağına derinden inanıyorum. Bu anlamda önderlikle buluşarak kendimizi bulabileceğiz. Kürt ve Türk halkı kimlik kazanacak, birbirini kazanacaktır. Eylemimi bu temelde önderliğin çizgisini sonsuz kılma, onun yaşamına kendimi katma, geçmişten geleceğe bir köprü yapma ve Türk egemenlerine karşı bir barikat yapma olarak görüyor ve bu amaçla gerçekleştiriyorum.

Başkanım; şu an çok büyük bir heyecan içindeyim. Bu; yeniden doğuşun heyecanı. Adeta bütün benliğimle tek bir yürek atışı haline geldiğimi hissediyor ve bu yürek atışını Sema'ların, Zilan'ların yoluna, önderliğin özgürlük yoluna adamak istiyorum. Bütün insani duygularımla ve büyük bir saygıyla sizi, halklarımızın öncülüğünü selamlıyorum. Mizgin'leri, Sema'ları, Zilan'ları bir kez daha saygıyla anıyorum.

Değerli halklarımıza;

Halklar olarak yaşamı sömürgeci-faşist güruhun elinden almak, direnmekten, örgüt olmaktan, ölümde ve yaşamda halkların kardeşliğini örmekten geçiyor. Halklarımızın ortak geleneği de budur. Asla karanlıklar egemen olamamış, her zaman bir direnişçi, bir aydınlatıcı, eylemcisi çıkmış ve yol göstermiştir. Bugün bu öncülük PKK Önderliği'dir. Onlarca yıldır söndürülmeyen bir yaşam ateşi olan PKK mücadelesi, bütün halkların öz mücadelesidir. Bu ateşe gözlerini ve yüreğini açmak kazanmanın tek yoludur.

Son olarak halklarımızı, kadınlarımızı, tüm ezilen insanları, direnmek isteyen devrimci, demokrat çevreleri şehitler çizgisinde ve onun sembolü olan Başkan APO'nun özgürlük çizgisinde buluşmaya ve bu çizgide özgürleşmeye çağırıyorum.

PKK'li Yoldaşlara;

Halklar ve kadın çalışmasını başarıyla sonuçlandırmalarını ve gerilla mücadelesini büyütmelerini, gerillanın coşkusunu tüm halklarımıza taşırmalarını istiyor, başarılar diliyorum.

Kadın yoldaşlara;

Sizleri tek tek isimlerinizle anmak, selamlamak isterdim. İmkanım yok. İsteğim, inanç ve bağlılığınızı büyütmenizdir. Zafer; doğrulara, özgürlük ilkelerine bağlanmakla, onun savaşçısı olmakla mümkündür. Bu gücümüzün olduğuna inanıyorum.

Tüm DHP'li Yoldaşlara;

PKK'nin parçaladığı sınırları sizin de benliğinizde parçalamanızı, Anadolu halklarına PKK çizgisini, ruhunu taşırmanızı istiyorum.

Güneşimizi karartamazsınız!

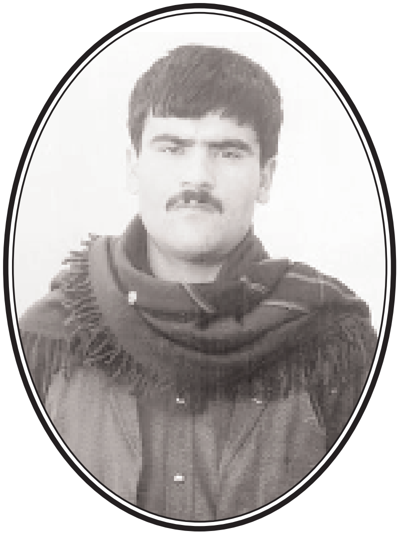
Anadolu ve Mezopotamya'nın özgürleşme mücadelesinin zafere gidişini önleyemezsiniz!

Yaşasın PKK-ARGK-ERNK!..
Yaşasın DHP!..
Yaşasın YAJK!..
Yaşasın Başkan APO ve Onun Özgürlük Öğretisi!..
Kahrolsun her türden sömürü ve gericilik!..

Devrimci Selam ve Saygılarımla...
20.10.1998
Meral Kaşoturacak

"*Güneşimizi asla karartamazlar!*"
Ateşten kurduğumuz barikatı asla aşamazlar.
Anadolu asla kendi adına ihanet etmeyecek,
'*Güneşin doğduğu yer*' olmaya devam edecektir.
Kimse Anadolu'yu Güneşi batıran bir role, kire bulaştıramayacaktır.
Bu eylemimle bu anlamda Halit hevalin çağrısına da cevap vermiş olacağım.
Başkan APO Anadolu'nun '*Batmayan Güneşi*'dir.
Anadolu bunu kanıtlayacaktır.

"İlk görevimiz, Başkan APO'yu çok iyi anlamaktır"

Murat Kaya

Düşman partimizin ilan etmiş olduğu ateşkese karşı, bilinen klasik metodlarından vazgeçmiş değil. Bu ateşkes sürecini provoke etmek için her türlü psikolojik, sinir savaşımı yürütüyor. Sadece bununla da sınırlı kalmıyor; merkezine Başkan APO'yu alan bölgesel savaşa yol açacak saldırı planlarını geliştiriyor.

Başkan APO'nun "*Suriye'deki varlığı*"nı gerekçe gösterip, Suriye'ye karşı savaş tamtamlarına girmiş durumda. Tabii bunu Suriye'ye yönelik bir saldırı olarak değerlendirmek oldukça saflık olacak. Bu plan direkt Başkan APO'yu hedefliyor.

Savaşta, tüm sahalarda kaybeden düşmanın bu saldırı hazırlıkları sürerken, bizlere de düşen görevler var. Kendimizi ruhta, düşüncede Başkan APO'ya bağlamak başta gelen görevimiz olmaktadır. İnsan her zaman tepkisini dile getirip, fiili eylemlerde bulunur. Ama partileşmek ve onun katılanı olmak apayrı bir olay. Önemli olan bunu yapabilmek.

13 Ekim'de Mustafa Karasu arkadaş tüm ulusa bunun talimatını verdi. Herkesi Ulusal Önderliğe sahiplenmeye ve bunu dünyaya ilan etme kampanyasına çağırdı. Bu en üst düzeyde komutan olan arkadaşın çağrısıdır. Ve kesin uyulması gereken bir talimattır.

Maraş'ta bedenini meşaleleştiren Halit Oral arkadaş bu talimatı en erken gerçekleştiren oldu. Onurludur ipi ilk göğüslemek. Ve Halit Oral arkadaş bunu haklı olarak kazandı.

Hem cezaevinde başlattığımız kampanya, hem de son gelişmeler beni derinden sardı diyebilirim. Moral olarak irademi güçlü hissediyorum. Kendimi oldukça deseni güzel kumaştan dikilmiş bir elbisenin içinde hissediyorum. Tarifsiz, ama hissedilir bir varlık sarmış beni. Kendimi çok sevdiğim insanlara en yakın hissettiğim bir andır bu. Güven veriyorlar bana. Onların yol göstericiliğinde, hakikatin temelinde, doğrunun serüvenindeyim. Keşke bunu dışarıda yaşayabilseydim. Ama bu bir istektir. Realist olmak gerekir. Somut koşulların somut görevleri var. Bana düşen de bu görevimi yapmak ve gereklerini yerine getirmektir.

14 Ekim 1998

Halk olarak tarihsel bir öneme sahip gelişmeleri yaşıyoruz. Ya hepten kaybetme ya da kazanma. Gelişmeler bu iki kavramın ekseninde işliyor. İnsanlık ya bu süreçte tümden karanlığa boğulacak, ya da sonsuz bir aydınlığa erişecek. Kürdistan Devrimi ve dünya gericiliği bunda belirleyici olacak. Nasıl ki kazanan Kürdistan Devrimi insanlığa sunulacak sonsuz bir aydınlık olacaksa; kazanan gericilik ise; buna tezatlık teşkil edecektir.

Son gelinen aşama, denge aşamasıdır. Biz ve gericiler bu dengeyi sağlayan iki gücüz. Bundan dolayı TC ve onun müttefiği olan dünya gericiliği, bu dengeyi lehlerine bozmak için azgın savaş planları içinde. Ortadoğu halklarına yönelik korkunç savaş planının merkezinde ise partimiz ve Parti Önderliğimiz yer almaktadır. Ellerinde ne kadar korkunç teknik varsa onu devreye sokmuşlar. Başkan APO'ya yönelik suikasti gerçekleştirmek için tek eksiklikleri, bulamadıkları fırsattır. İşte dünya gericiliğini arkasına alan TC, Ulusal Önderimiz Başkan APO'ya yönelik bu alçakça planları yaparken bizlere düşen, bizde ne bitiyorsa onu önderimize kalkan yapmaktır. Çünkü Başkan APO tek başına ne bir birey, ne bir sınıf, ne de bir cinstir. O her şeyin öznesi, tüm şeyleri kendinde odaklaştırmış bir birikimdir. En "*ilkel*" insan saflığından, modern insana kadar onda uzanan bir köprü var. Bu köprü dünün ve yarının bugünde birleştiği duraktır.

Bu köprü direndi tek başına.

Bugüne kadar sarsılmaz bir inançla "*komünizmin direnen son kalesi*" olan Başkan APO'ya sunulacak her armağan, insanlığa damıtılan bir parça özgürlük ve aydınlıktır. Dönem bizlerden sadece karanlığa küfretmeyi değil, karanlıkta bir ışık olmayı emrediyor.

> *"Bugüne kadar sarsılmaz bir inançla 'komünizmin direnen son kalesi' olan Başkan APO'ya sunulacak her armağan, insanlığa damıtılan bir parça özgürlük ve aydınlıktır. Dönem bizlerden sadece karanlığa küfretmeyi değil, karanlıkta bir ışık olmayı emrediyor."*

BAŞKANIM!

Ben 1973 yılında Mardin'in Sürgücü beldesi Derduk (Gürağaç) köyünde, 10 çocuklu bir ailenin 8. çocuğu olarak dünyaya geldim. Ailem, aşiret bağları çözülmüş Kırmanc kesimindendir. Ama hâlâ feodalizmin etkisindedir. Kendileri öteden beri Kürt özelliklerini korumuştu, ama bu bilinçsiz ve yurtseverlikten uzak bir korumaydı.

Ailem, ben henüz çocukken Adana'ya taşındığından; ülkeden ayrı, Adana'da büyüdüm. Hem ülkeden uzak olmamın ve hem de aileden kopuk olmanın bende yarattığı olumsuz etkiler vardı. Okul okumadım sayılır. Daha çok çocukluğumdan beri hep çalıştım. Çalıştığım ortamın ağırlıkta Türk olması, bende bir Türkleşme özentisi uyandırdı. Kayıp ve saklı Kürtlük; bende hep bir arayıştı, bir soruydu. Aranan bir Kürtlük ve özenilen bir Türklük bende hep bir çelişki olarak kaldı. Ne zaman ki, '90'lı yıllarla birlikte PKK ile tanıştım, bu çelişkimi de artık çözmeye başlayabildim. PKK, benim beynime ve yüreğime ışık veren bir güneştir. Bununla çelişkimi çözdüm ve ben kendim oldum.

Çevremde bulunan yurtsever arkadaşlarla 1991 yılında ilk ilişkim oldu. Bu ilişki beni partiye daha da yakınlaştırdı. Okuduğum yazılar ve dinlediğim konuşmalar, içimdeki dile getiremediğim şeylerdi. Yıllar sonra Parti Önderliği'nin "*herkes bende kendisinden bir parça görebilir*" demesinin, bunu ifade ettiğini şimdi daha iyi anlıyorum.

Partiye resmi olarak 1992 yılında katıldım. İlk eğitimi Güney Kürdistan Haftanin, Şehit Mahir Kampı'nda gördüm. Daha sonra faaliyet yürüttüğüm Adana'da 1994 yılının Ocak ayında düşmana esir düştüm. Sırasıyla Adana Kürkçüler, Elbistan ve Bartın zindanlarında kaldım. Bu sürecin kısaca bir değerlendirmesini yapacak olursam:

Şunu belirtmeliyim ki, Başkan APO'nun büyük emek ve çabalarına layık bir temelde kendimi partiye katamadım. Bunun nedeni eskiye dayanıyor. Bir dönem psikolojik rahatsızlık geçirdim. Bu, bende kendini gösteren bir depresyondu. Bu dönem, birilerinin yardımına en fazla ihtiyaç duyduğum dönemdi. Ancak çok ihtiyacım olan yakınlığın yerine kendimin hâlâ da anlam veremediğim bir şekilde partiden uzaklaştırıldım. Ben asla hiçbir zaman ne savaş kaçkını olmayı, ne de bu duruma getirilmeyi kabul etmedim. Bu uzaklaştırma, beni sadece partiden değil, insanlardan da uzaklaştırmaya götürdü. Çok sıkıntı çektim, acılar yaşadım. Bazen her şeye son vermek için intiharı da düşündüm. Ama çevremde kalmamış olsa da, hâlâ güvenebileceğim insanların olabileceği umuduyla defalarca ilişki arayışında oldum. Sonuçta tekrar ilişki kurup faaliyetlere başladıysam da, küskünlüğüm devam etti. Bu tavrım partiye en büyük haksızlıktı. Bunun nedeni ise bireyin hatalarını partiye maletmemdi. Bu küskün ve boykotçu tavır, beni çalışmada verimsiz, düşman sorgusunda teslimiyetçi kıldı.

Zindanda sürecin çözümlemesini yaptığımda; partiye yaptığım haksızlığı her gün biraz daha yalın görebiliyorum. Başta Başkan APO'ya ve şehitlere layık bir asker olamamanın utancı ve ezikliği içindeyim. Önderliğin her yazısını okuduğumda, şehit yoldaşların her anısına baktığımda bu daha derinleşiyor ve dayanılmaz bir hal alıyor.

Başkanım,

Her açıdan belki kendimin olmayabilirim. Hâlâ yüzleşmediğim başka gerçekler kendini gizlemiş veya ben onlarla korkmuşumdur. Ama kendimi önemli oranda çözdüm ve bu kutsal eyleme kendimi aday olarak görüyorum. ESER'in gençliği, ZİLAN'ın özgürlüğü, SEMA'nın zaferi yakalayan kadınlığı, FİKRİ'nin "*Özgürleşen Kürt kadınının*" komutasındaki erkekliğiyle buluşmanın büyük heyecanını yaşıyorum. MAZLUM yoldaşın militan duruşuyla cisimleşen Komünist PKK'nin bir eseri olarak, büyük Ekim Devrimi'ne ulaşmak istiyorum. Keşke bunu yaşamda temsil edip partiye faydalı olabilsem. ZİLAN gibi düşseydim kavganın ortasında. Ama bulunduğum koşulların somut gerçekliği buna engeldir.

Büyük bilge Zerdüşt için "*erken doğmuş filozof*" denilir. Bunun da nedeni, zamanında anlaşılmamasına dayandırılıyor. Bunu Kürdistan'da bir Ehmedê Xanê için de söylemek mümkündür. Ehmedê Xanê, 300 yıl sonra bir tek Başkan APO tarafından anlaşıldı. Ehmedê Xanê'nin ölümsüz eseri olan Mem û Zin, Başkan APO tarafından ayakları üzerine oturtuldu. Günümüzde ise aynı sıkıntıyı Başkan APO yaşıyor. Ama bizim 300 yılı anlamaya ayıracak lüksümüz yok. Kendilerinde yaşamı yaratan büyük şehitlerimiz, kesinlikle Başkan APO'yu çok iyi anladılar. Bizler de anlamak zorundayız.

Başkanım,

Önderliğin Haziran 1998'deki çözümlemesini okuma şansım oldu. O eserin okunması içimde bir kıvılcım yaktı. Önderliğe yönelik son alçakça komplolar, Kani Yılmaz ve Mustafa Karasu arkadaşların, yine en son Başkan APO' nun 15 Ekim'de Med-TV'deki değerlendirmeleri ve kesin talimatları bu kıvılcımı körükleyip, kabına sığmaz aleve dönüştürdü. Bu eylemim Başkomutanımızın ve diğer komutan yoldaşların talimatına verilmiş bir yanıttır. Emrin yerine getirilmesidir. Bu bir seferberliktir ve ben bu seferberliğe Halit Oral arkadaşın ardından yürüyerek kendimi armağan ediyorum.

Bijî PKK-ERNK-ARGK!..

Bijî Mirovê Mezin Serokê Netewî Serok APO!..

Bimre Dagirkerî û Paşverûtiya Bi Her Rengî!..

Murat Kaya (Xurşit-Edip)

Halkların başına düşman ittifaklarla çökmek isteyen tüm emperyalist ve gerici güçler!

Sizler kendi hukukunuzu bile tanımaz hale gelip, insanlığı korkunç bir sonla karşı karşıya getirmek istiyorsunuz. Tek amacınız kurduğunuz saltanata biraz daha ömür biçmektir.

Yıllardır her türlü desteği verdiğiniz faşist Türk devleti, halkımıza eşi görülmemiş acıları yaşattı. Onları öz topraklarından koparıp, muhacir hale getirdi. Sizler hâlâ haklı mücadelemize "*terörist*" diyorsunuz. PKK "*terörist*" ise, TC hümanist mi? 40 milyonluk halkın dilini yasaklamak, onun bir tek TV'sine bile tahammül edip de ekranlarının aydın kalmasını içine sindirememek mi hümanizm? Önderliğimizi ortadan kaldırmak için korkunç tekniğini kullanıp, bölgesel savaş çılgınlığına cüret etmek terörizmin en büyüğü değil mi? Sizler bu devleti desteklemekle onun suç ortaklarısınız. Hiç olmazsa bundan sonra bu destekten vazgeçin ve hakımızın çığlığını duyun. Aksi halde olacaklardan biz sorumlu değiliz. ZİLAN tarzı "*Fedai Eylem*" çerçevemiz, yapacaklarımızın aynasıdır. Cesaretiniz varsa ve eğer kör değil, görebiliyorsanız; bu aynadan kendinize ve yarattığınız zavallı insan tipine bakınız.

Kahrolsun Sömürgecilik!

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Kahraman ordumuz ARGK'nin bayrağı altında savaşan yoldaşlara

Dünyanın en onurlu, en şerefli işini bizler, devrim işi yaparak yerine getiriyoruz. Bunun tek teminatı olan siz gerilla yoldaşları selamlıyorum. Kürdistan'ın geçit vermez dağlarında büyüttüğü özgürlük savaşını, Anadolu topraklarına taşıyan Kahraman Ordumuz ARGK'nin, bu şerefli enternasyonal savaşının yaratıcısı hiç kuşkusuz Başkomutanımız ve yüce şehitlerimizdir.

Sevgili yoldaşlar;

Düşmanın dayattığı marjinalleşme planı boşa çıkmıştır. Şimdiki saldırılar daha alçakçadır. Tek varlık nedenimiz olan Başkan APO'ya yönelik saldırılara güçlü bir ordulaşma, ama önce partileşme düzeyiyle cevap vereceğinize inancım sonsuzdur.

Yaşasın AGİTLEŞEN Kahraman Ordumuz ARGK!

Yaşasın Başkomutanımız Başkan APO!

YAJK bayrağı altında direnen Kürdistan kadını

Başkan APO'da kendini ifade eden kadın eksenli kurtuluş ideolojisi ile saflarında Zilan'ların, Sema'ların çıkaran siz kadın yoldaşları en sıcak, samimi duygularımla selamlıyorum. Son, Gare alanında son mermisine kadar savaşıp, teslim olmayıp Beritanlaşan yoldaşların anısı önünde saygıyla eğiliyorum. Başkan APO'ya bağlılığın gereği olarak gerçekleştirdiğiniz eylemlilikleri selamlıyor, özgürleşip kendinizi bulacağınıza inanıyorum.

Küllerinden yeniden doğan yiğit halkımız

Değerli analar, sizler bu ülke için en çok acıları yaşayanlardansınız. En değerli varlığınız olan evlatları bu kutsal savaşta şehit verdiniz. Sizlerle gurur duyuyorum. Ve inanıyorum ki, Kürdistan'ın doğurgan anaları, yiğit evlatlarını daha da besleyip büyütecek. Burada tüm anaları selamlıyor, ellerinden öpüyorum.

Yiğit halkımız,

Karartılmak istenen güneşimiz, bizim gelecekteki aydınlığımızdır. Ulusal Önderimiz Başkan APO'ya yönelik alçakça oyunları örgütlülüğümüzle boşa çıkarmak gerekir. Başkan APO, 15 Ekim'de, Med-TV'de bunun çerçevesini çizdi, yapılması gerekeni ortaya koydu. Güney'iyle, Kuzey'iyle tüm halkımızın, Güneşimiz'e uzanan elleri kıracağına inanıyor, sizleri evlat sıcaklığıyla selamlıyorum.

Yaşasın Ordulaşan Halkımız!

Yaşasın Ulusal Önderimiz!

Yaşasın Halk Savaşımız!

Değerli Ailem;

Sizlerle çok kez mektuplaştık, görüştük. Mektuplarım hâlâ sizde saklı duruyorsa eğer; açıp okuyun. Ben onların içindeyim.

Bunun için size uzun hitap etme gereğini duymuyorum. Yalnız şunu belirteyim ki, belki sizin çerçevenizde bir evlat olamadım. Ben asla klasik çerçevesi çizilmiş aile bağlarına bağlanamadım. Ben arayışımı PKK'de buldum ve PKK ailesinde karar kıldım. Şunu bilmelisiniz ki, ben ülkemi sevdikçe sizleri sevdim ve sizlere layık olmak, sizi utandırmamak için gayret ettim.

Annemi en zor anlarımda, en yakınımda bulduğum günlere değer biçiyorum. Onun üzerinde var olan tüm analık haklarına verilecek en değerli armağan, yakacağım ateşin alevleridir. Alevimi Kürdistan'ın tüm acılı analarına armağan ediyorum. Sizden çok değil, son olarak tek isteğim; imkanlar elveriyorsa, beni ülkeme gömmenizdir. Şayet imkanınız yoksa, beni Adana'da şehitlerimizin bulunduğu bir mezarlığa gömmenizdir. Türkiyelileşen partimizin bir askeri olarak Anadolu toprağına karışmak bana huzur verecektir.

Son olarak sizleri selamlıyor, annemin, babamın ellerinden öpüyorum.

18.10.1998
Murat KAYA

Eylem gecesi yaşanan durum

Gece, Med-TV kapandıktan sonra, saat 01'00'e doğru yatmaya gitti.

03:00-05:00 nöbetine kaldırıldığında, elbiselerle yatmış olduğu görülüyor. Ayakkabılarını giydikten sonra, mutfağa doğru gidip bir parça ekmek alarak yatakhane kısmına geçip nöbet tutmaya başlıyor. 03:30'dan sonra yemekhane bölümüne geçerek bir sigara içiyor. Sigarasını içtikten sonra nöbet arkadaşını sigara içmesi için mutfak bölümüne gönderip kendisi tekrardan yatakhane bölümüne geçiyor.

Saat 04:30'dan sonra tekrar nöbet yerlerini değiştirip mutfak bölümüne ge-

çiyor. Bu arada tuvalet bölümüne hızla girip çıkıyor. Tuvalet bölümünden çıktıktan sonra, tiner şişesinin bulunduğu tezgâha doğru eğiliyor. Nöbet arkadaşının kendisine baktığını görünce, bir şey olmamış gibi rahat davranıyor. Saat 05:00 civarında nöbet arkadaşı, "*bizden sonra kimi kaldıralım?*" diye sorunca, Murat arkadaş da daha erken olduğunu söyleyerek arkadaşı tekrar geri gönderiyor.

Saat 05'te, 05-07 nöbetçilerini kaldırdıktan sonra, nöbet arkadaşı, "*ben yatmaya gidiyorum, tamam mı?*" deyince, Murat arkadaş da, "*tamam sen yatmaya git*" diyor. (Nöbeti boyunca tavırlarında herhangi bir farklılık gözlenmiyor.)

05-07 nöbetçileri O'na, "*tamam heval, sen gidip yatabilirsin*" deyince, Murat arkadaş "*yok ben yatmayacağım, biraz işim var çalışacağım*" diyor. Saat 05:30 civarında nöbetçi arkadaşlardan yemek istiyor, ama yemek yemiyor. Nöbetçilerin verdiği elmayı ikiye bölüp yarısını kendisine, diğer yarısını da nöbetçi arkadaşa veriyor.

Bu arada Murat arkadaş yazısını yazmaya devam ediyor. Saat 06:00 civarında nöbetçi arkadaşlardan bir çay yapmalarını istiyor, ama nöbetçi arkadaşlar "*zaten arkadaşların kalkmasına az kaldı, gerek yok*" deyince, O da bir şey demeyip yazmaya devam ediyor.

Saat 06:30 cıivarında nöbetçiler kahvaltılık ve çayı hazırlamaya başlıyorlar. 06:35 civarında da Murat arkadaş tuvalet bölümüne geçiyor. Yaklaşık beş dakika sonra, tuvalet bölümünden şu slogan sesi duyuluyor:

"*Bijî Serok APO!..*"

Nöbetçi arkadaş slogan sesi üzerine, hemen tuvalet bölümüne geçiyor ve tuvaletin üst kısmından gür bir ateş ve dumanın yükseldiğini görüyor. Nöbetçi arkadaş kapıyı açmaya çalışıyor. Fakat kapının arkadan sürgülenmiş olduğunu anlayınca, kapıyı tekmeleyerek açıyor.

Murat arkadaş bu esnada aynı sloganı hep tekrarlıyor. Kapı açıldığında kafasının alevlerle tutuşmuş olduğunu görüyor. Nöbetçi arkadaş hemen su dökmeye çalışıyor. Ancak yalnız yarım bidonluk su bulabiliyor. O suyu da Murat arkadaşın üzerine döküyor. Bunun üzerine Murat arkadaş "*su dökmeyin, ateşi gürleştirin*" diyor. Bu arada diğer arkadaşlar da yetişip su dökerek ateşi söndürüyorlar.

Ateş söndükten sonra, arkadaşlar O'nu kaldırıp içeri taşıyorlar. Bu arada Murat arkadaş slogan atmaya ve konuşmaya devam ediyor. Arkadaşlar, O'nu yere serilen battaniyenin üzerine yatırdıktan sonra, makasla yanan bedenine yapışmış olan elbiselerini söküyorlar...

Murat Kaya arkadaşın eylem esnası ve sonrasında cezaevinden çıkarılıncaya kadarki süre içerisinde söylediği sözler ve attığı sloganlar

-Bijî Serok APO!..
-Güneşimizi Karartamazsınız!..
-Güneşimize Uzanan Elleri Yakacağız!..
-Bu Güneş Sömürgeciliği ve Emperyalizmi Yakacak!..
-Güneş Yakındır, O'na Ulaşıyorum!..
-Savaşı Biz Kazanacağız!..
-Neden söndürdünüz ateşi, ateş ne güzeldi, böyle güzel miyim? Bana yakışıyor mu? Nasılım, güzel miyim? Ateşi gürleştirin, su dökmeyin!..
-Kalkıp oturacağım, oturabilecek durumdayım, yoldaşlarım yanımdayken ben ayakta olmalıyım!..
-Şu anda M. Arif Cizrewî'yi dinlemek isterdim. Klamlarında dile getirdiği Kürdistan hasretini gidermek isterdim!..
-Mazlum arkadaş seni görüyorum!.. Beni affet, ben görevimi başaramadım!..
-17 Ekim Devrimini Yaşatacağız!..
-Yaşasın Komünist PKK!..
-Yaşasın DHP!..
-Yaşasın Halkların Kardeşliği!..
-Ne Mutlu Bana!..
-Başkanım Seni Çok Seviyorum!..
-Kahrolsun Sömürgecilik!..
-Kahrolsun Faşizm!...

Murat Kaya arkadaşın günlüğünden...

"Vurulmuştun, Medya'nın Çocuğu, bir elin tabancanın kabzasında, diğer elin karnında yüzüstü yere uzanmıştın. Basın sizlerden bahsediyordu. "*Vuruldular*" diyordu. Evet vurulmuştunuz. Senin lacivert, ütüsüz pantolonun, siyah kunduran ve beyaz kahverenkli çizgili kısa kollu gömleğinden tanıdım. Heybetli bir şekilde uzanmıştın. Gazetede bu fotoğrafını görünce acımadım sana. Sadece seni kıskandım. Ve kendi kendime hayıflandım. Şu anda da öyleyim. Sizlerle olmam gerekirken, neden buradayım sorusu bende hep kahrediyor. Birgün, ama birgün elbet bu kahrımdan kurtulacağım." (Temmuz 1996)

"Bir hafta sonra dağlardan ayrılacaktım. Ama birgün aynı ortama döneceğim umudu bende hiç eksilmemişti. Bengî heval ve diğer yoldaşlarla Agîr Kahraman'la son vedamda bunun umuduyla ayrılmıştım. Kısmet olmadı, onlarla tekrar buluşmak. Ama umudum bitmiş değil, elbet birgün..." (09 Ocak 1997)

"Nihayet gerilla oldun yoldaş. Ve şehitlik mertebesinin kutsal tacını giydin. Belki bize nasip olmayacak o günler. Ama sen layık oldun ya, amacına ulaştın ya, o hepimize yeter. Sağol can yoldaş, bizi gururlandırdın. İnan ki, kendi nazarımda belki çok büyük şeyler yapmaya güç getiremeyeceğim, ama ne pahasına olursa olsun, istemini istemim bilerek yaşayacağım. Belki bize de nasip olur da, senin mertebene ulaşıp biz de yanınıza gelme onuruna sahip oluruz." (23 Şubat 1997)

"Başkan APO'yu her an düşünmek, Onsuz bir saat bile düşünmemek. Söylediklerini, öğrettiklerini hep hatırlayıp ve öylece yaşamak. Onsuz, onun öğrettiklerini düşünmeden yaşamak hayvancadır. Nedeni ise; Başkan APO, bizleri sadece bir ulus olarak değil, bir insan cinsi olarak yeniden var etti. Her şeyimizi ama her şeyimizi yoğun siyaset, politika ve ideolojiye akıtarak yol göstericimiz oldu. İşte bu nedenledir ki, Başkan APO'yu düşünmeden yaşamak, bu çizgiden sapmak olacak ki, bu sapma da güdülerin esareti altındaki yaşam yoludur." (16 Mart 1997)

"Ortamımızdan atılıp tekrar dönen sayısız insan gördüm ve oldukça da etkilendim. Ürkütücü bir durum, bu hale gelmek. Bu duruma düşmek bizden pek uzak değil. Çünkü bu, bir kişilik sorunudur. Ortamımızdan atılanlar, birgün bu hale düşeceklerini bilmeyerek devrime atıldılar. Ama tutunamadılar. Sonları hüsran oldu ve düştüler. İşte bu şekilde düşmemek için, her an kendini sorgulamak ve zayıf yanlarımla savaşmam gerekir. Hani bir söz vardır; denir ki 'karşı koyanı olmadıkça tanrının bir yanı eksik geliyor bana.' İşte biz kendimizi tanrı yerine koyalım, eğer büyük savaşım kişilik savaşı olduğunu biliyorsak, işte karşıtımızı açığa çıkarmamız gerekiyor. Mutlaka içte zayıf bir yanımız vardır. İçte çelişki yaratıp eksikliklerimizi açığa çıkarma cesareti gösterebilirsek; 'karşı koyanı' olan eksiksiz tanrılar oluruz. Ve eksiksiz tanrılar da eninde-sonunda sınıf mücadelesinden zaferle çıkacak olanlardır." (25 Haziran 1997)

"Kaç gündür 18 Haziran'da Şehit düşen 'Topyekün Direniş Sembolü' Sema Yüce arkadaşa ilişkin bir tasarı kurmaya çalışıyorum. Bir türlü istediğim gibi olmuyor. Kafamda sayısız taslak yapıp bozdum. Hiçbiri Sema arkadaşa layık olmadı. Kararlıyım, Sema yoldaşa en çok yakışacak yazıyı yazacağım mutlaka. Bir yoldaşlığın gereğidir bu." (27 Haziran 1998)

"İnsan karanlık bir yerde sessiz bir ortamda olmayacak şeyler tasarlar ve yapar. Şu anda bu durumdayım. Bazen kendimi yorucu ama zevkli bir gerilla yürüyüşünde hissediyorum. Bazen de zindanda çok büyük hedeflere ulaşıyorum. Ama her şey hayal. Belki bir özlemdir benimkisi, ama yine de zevkli oluyor." (6 Mayıs 1998 Çarşamba geceyarısı saat 02:10)

"Ateşle kutsanmış bir bedenin yaşam damıtan alevinde yıkanmak, Ninova'dan Amed'in hücrelerinden bir eserdir. ESER'in bedeninde yanar. HALİT'in genç ömrünün tarih kadar eski köklerle buluştuğu andır bu ateş. Ateşten kalkan olmaktır, önderin etrafında. Tarihin dünü, bugünü, yarını yok artık. Tarih bugündür. Dün de bugün, yarın da bugündür. Ve bugün tarihin içindedir." (15 Ekim 1998)

"Ah Nemrut dağı, ne de güzelleşiyorsun şimdi. Tarihi harabelerine yansıyan sabahın ilk ışınlarını görmek yok mu. Hele bir de karanlıkta tepeyi aşan güneşte Başkan APO'yu görüyor gibi oluyor insan. Ah Prometheus yoldaş; en güzel değil mi güneş, doğudan yükselen sonsuz güneşle yüzyüze gelmek..." (16 Ekim 1998)

"Başkanımız etrafında kenetlenin"

Şehit Ali Aydın

Hiç kimse tarihimizle oynayamaz ve eskisi gibi de parçalayamaz. Çünkü bizim yüce Başkanımız var.

Değerli Başkanım;

Ben 1974'te Iğdır'ın Sinek köyünde dokuz nüfuslu bir ailenin dördüncü çocuğu olarak dünyaya geldim. Ailem Kürt'tür. Feodal bağları hâlâ kıramamışlardır. Ama Kürtlüğünü korumaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelesinden kopukturlar. 1988'de evimiz, bir aşiret kavgası nedeniyle Iğdır'a geldi. Burada ben kendi çevreme açıldım, az da olsa bende bir sempati gelişti partiye. Çevremde tanıştığım arkadaşlarla birlikte olmam, giderek benim bilincimi, Kürtlük üzerine ve ulusal kurtuluş mücadelesi üzerine kaydırmaya götürdü. Ne ettiysem, bir türlü partiye katılamadım.

En son 1993 Aralık ayının son gününde partiye katılmaya çalışırken yakalandım. Iğdır, Erzurum ve en son Bartın Zindanı'nda kaldım.

Partiyle burada tanıştım. Her ne kadar zorlandıysam da, yine de kendimi terbiye etmeye çalıştım. Ama Serhat kişiliği beni bayağı zor duruma soktu. Onun için de yardım aldım ve kendimi geliştirmeye çalıştım.

Başkanım;

PKK bir denizdir ve ben de bu denizin içindeyim. Kendimi çok gururlu ve onurlu görmekteyim. Bu denizi kurutmak isteyenlere karşı ben de kendimi feda etmek istiyorum.

Başkanım;

Seni görmeyi çok isterdim. Ama bakıyorum, seni görmeme izin vermeyenler var. Onun için bu engelleri kaldıracağım. Tıpkı Sema gibi, Fikri gibi, Murat Kaya gibi, M. Halit Oral ve Mehmet Gül yoldaşlar gibi ben de kendimi feda edeceğim.

Hayatta en çok nefret ettiğim şey, dışardayken, Kürt halkının içine girdiği durumdu. Parti içinde de, parti ortamından kaçıp da ve daha sonra gelip değerler üzerine konarak, değerleri çar-çur eden kişilerden nefret ediyorum. Bunlara bakarak kendimi geliştiriyordum ve düşmana kinim artıyordu. Kürt halkının direnişini ve PKK'nin büyüklüğünü görmekteyim.

Yaşasın Yüce Önderimiz Başkan APO!..

Yaşasın PKK!..
Yaşasın ERNK!..
Yaşasın ARGK!..

Kahrolsun Emperyalizm ve Onun Uşakları!

Devrimci Selamlar
Ali AYDIN

Dalgalanan ARGK bayrağı altında yaşayan gerilla yoldaşlara

Değerli yoldaşlar;

Hepinize layık olmayı istedim. Dönemin bizden istediği gelişmeyi esas aldım. Ve şimdi de dönem bizden fedaileşmeyi, kararlılığı ve "*karanlığa küfür etmeyi değil, karanlığa ışık olmayı*" istemektedir.

Işığımız olan Başkan APO'ya ve halkımıza karşı yürütülen bu kirli savaşın önüne geçmek gerekir. Onun için de üzerimize düşen her şeyi yapacağız. Ki, sizlerin de bunu yapacağınıza inanıyorum. Ben de sizin bir yoldaşınız olarak bunu yapacağım. Belki sizin gibi silah altında değilim, ama fiziğimle bu kirli savaşa cevap olacağım. Çünkü "*Bi Can Bi Xwîn Em Bi Terane Ey Serok*" sözü bizden bunu istemektedir.

PKK çok büyük, çok güçlüdür. Hiç kimse bu büyüklüğe ve bu zenginliğe el uzatamaz. Uzanan ellere karşı, Kürt halkının direnişçiliğiyle, onların evlatları olan bizler de canımızı feda ederiz.

Çalışmalarınızda üstün başarılar dilerim.

Devrimci Selam ve Saygılarımla
Yoldaşınız Ali AYDIN

HALKIMIZA

Değerli Kürt anaları;

Şu bir gerçektir; bizi biz yapan, bizi bataklıktan kurtaran ve bugüne getiren Başkan APO'dur. Siz analar da buna dayanarak kendinizi Başkanımız etrafında kenetleyin. Artık kurtuluş aşamasına gelmiş bulunmaktayız. Sizlerin de bildiği gibi ışığımız olan Yüce Önderimiz Başkan APO'ya suikastler yapmaktadırlar ve ışığımızı karartmak istiyorlar. Onun için de siz de bu ışığı koruyun ve ona sarılın. Ben de kendimi bu ışığı karartanların beyninde patlatmak istiyorum.

Karanlığı Aydınlatacağız!

Tüm Kürt analarının ellerinden öperim.

Devrimci Selamlar
Evladınız Ali AYDIN

Özgülümüzde bulunan kadın arkadaşlara

Değerli yoldaşlar,

Yaptığım bu eylemin farkındayım. Belki ben, sizin istediğiniz gibi olamadım. Size hak veriyorum. Bende mevcut Serhat kişiliği hep önümde engel olduysa da, yine öğretmenim olan siz yoldaşların yardımıyla bu düzeye geldim.

Artık kendimi, parti uğruna, Başkan APO uğruna ve siz yoldaşların uğruna feda edeceğim zaman gelmiştir ve hatta zaman geçmektedir.

Murat Kaya yoldaş beni çok etkiledi ve ayaklanmım üzerine oturttu. Bunun için "*karanlığa küfretme yerine, karanlığa bir ışık olalım*" ve karanlığa ışık olma zamanı gelmiştir.

Hepinizi selamlıyor, saygılarımı sunuyorum.

Bijî Serok APO!
Bijî PKK!
Bijî ARGK!
Bijî ERNK!
Bimre Koletî!

Yoldaşınız Ali AYDIN

Not: Çok acele ettiğim için unuttum; ailemi örgütleyin, parti yoluna sokun.

Değerli ailem

İstediğiniz gibi belki de size layık olamadım. Ama bunu da bilin ki, ben halkıma layık olmayı daha iyi gördüm ve onun için de büyük ailemiz olan PKK ailesini esas aldım.

Sizden tek isteğim, bu savaşı görün, Kürt olduğunuzu bilin. Başkan APO'nun çizdiği yoldan yürüyün yeterlidir. Bakın Kürt halkı artık kölelikten ve sömürüden kurtulmaktadır. Ülkemiz olan Kürdistan artık kurtulmaktadır. Bunun için de siz de bu savaşta yer alın.

Bitirmeden önce, anneme bir şiir yazmak istiyorum:

ANNEM

Seni çok seviyorum.
Biliyor musun niçin?
Her Kürt anasının evlatlarına
Verdiği o temiz sütü
Sen de bana verdin
Verdiğin süt helalmiş ki
Beni gerçeğime doğru
Dönüştürdü.
Bilirim elinde bir şey yok
Onun için görüşüme gelemedin
Çünkü sen klasik Kürt erkeğinin
egemenliği altındasın
Kim bilir belki de sen ölmüşsün
Beni yetim bıraktın sanma
Ve korkma ben yetim kalmam
Çünkü arkamda dağ gibi yoldaşlarım var
Canımdan çok sevdiğim,
Yoluna baş koyduğum Başkanımız var
Bu bana yeter de artar
Yeter ki çizdiği yoldan gidelim
Ana seni çok seviyorum
Sevdiğim kadar da düşünüyorum
Seni ve tüm Kürt analarını
Çünkü sen özgür olmalısın
Özgür ülkemizde birlikte
Özgürce gezmek istiyorum
Seninle ve bütün Kürt analarıyla
Bütün Kürt anaları
Kan ağlıyor
Ve bu analara kan ağlatanları gör
Ve her gün her akşam
Her gece her sabah
Lanet getir
Ana anne anne

Babamın ellerinden öperim. Anamın ellerinden öperim.

Yaşasın Başkan APO!
Yaşasın PKK!
Yaşasın ARGK!
Yaşasın ERNK!
Yaşasın Kürt Halkının Direnişçiliği!
Kahrolsun Gericilik ve Oportünizm!!

Oğlunuz ve yoldaşınız
Ali AYDIN

"Önderlik yoluna bağlılık, o yolun sevilen bir yoldaşı olmaktır"

Başkanım!..

1971 yılında Ergani'de orta halli bir ailenin çocuğu olarak doğdum. Dünyaya gözümü açtığım ortamda Kürtlüğün kılcal damarlarına kadar sindirildiği, 12 Eylül faşizminin kol gezdiği, faşizmin toplumumuzu silindir gibi ezip geçtiği, yozlaşmış bir yaşam gerçekliğiyle karşılaştım ve bu yaşam beni iliklerime kadar yabancılaştırmış, damarlarımdaki kan bile bozulmuş bir hale gelmişti. Kürtlüğe ait ne vardı ise, kendimi bu değerlere karşı uzak tutuyordum. Ancak bir yandan düzenin *"beşeri zaafları"* ve diğer yandan ailenin topluma olan feodal kabalığı beni bunaltarak bir arayış içerisine soktu. Ailemin ve çevremin fazla olmasa da yurtseverlik duyguları beni mücadeleyle yakınlaştırdı. Kendimi ilk tanıdığım zaman ağzımdan çıkan ilk kelime; "*ben Kürdüm*" oldu. Ama bu duygusal bir tarzdaydı.

Başkanım!..

Ben Özgürlük Hareketi Öğretisi'yle halkımızın serhildanlara kalktığı '90'lı yıllarda yurtseverlik düzeyinde tanıştım. Okul çevresinde tanıştığım bir grup arkadaşla '93 yılında Özgürlük Safları'na ilk adımımı attım. O zaman Kürdistan'la, halkımla, o güzelim dağlarımızla tanıştığımda elimi sıkan arkadaş; *"ülkene hoşgeldin"* demişti. Bu söz beni çok derinden etkilemişti. Gerçek yaşamı ben PKK'nin güzellik denizi içinde buldum. Ancak çıkan bazı sorunlardan dolayı size, kızıl ateş şehitlerimize ve değerli halkımıza ihanet ederek saflardan kaçtım.

Bu ilk hamlede başarılı olamadım. Ancak düşmana karşı da belli bir zaaflığım olduysa da, irademi asla satmadım ve teslim olmadım. Buna rağmen kendimi insanlığın tüm değerleri önünde suçlu görüyorum...

Başkanım!..

Beş yıldır cezaevi ortamındayım. Ruhsal, duygusal ve düşünsel olarak zindan alanında birçok şeyi yaşadığımı belirtebilirim. Erzurum vahşetinin, ardından Mazlumlar'ın diyarı Amed'i gördüm. Mazlum, Dörtler, Kemal, Hayri, Akif ve Ali yoldaşların kendilerini ulusal-sınıfsal onur adına, yaşamı ve kendi iradelerini koruma adına katık ettikleri hücreleri gördüm. Hele Mazlum yoldaşın o sararmış gömleğini görünce; O'nu karşımda görüyor gibi oluyordum. Ve her gün bir kere gidip o gömleğe bakıp duyuyordum. Zindanda ideolojik, politik alanda yeteri düzeyde olmasa da Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşların yaşam ve mücadele çizgisine kendimi ulaştırmak istiyordum. Dışarıda, ülkede gelişen devrimci savaş gerçekliği önderliği, APOCU ruhu, vuruş tarzı etkisini zindanlara da yansıtıyordu.

Başkanım!..

Emperyalizm, özel savaş güçleri ve Ortadoğu sahasında bulunan bütün gerici güçler sizden çok korkmuşlardı. Kürdistan'da doğan Ekim Devrimi bölgenin dengelerini derinden sarsmakta, devrim çok yakınlaşmış ve an meselesi olmuştur. Kürdistan'da yaratılan, *"Yeni İnsan"* kendisiyle birlikte Kürdistan'ı yeniden yaratıyor. Buna tahammül edemeyen bu cani ve illet sürüsü, bilfiil insanlığı Kürdistan ve bölge halklarımız şahsında sizlere yönelik yaptıkları suikastle bitirmek istiyorlar. Bu mücadelenin çıkışından; yani '70'lerden günümüze kadar devam etmiştir. Gerilla, bugün artık bitirilemez bir güç haline gelmiş ve bu illet sürüsünün enselerinin altında, sizin anıtkabirin altında karargahınızı kurduğunuz gibi, karargahlarını kurmuştur. Türkiye'yi Kürdistan Devrimi'yle bütünleştiren bir köprü olmuştur gerilla. Her gün biraz daha bataklığa batan TC özel savaş rejimi, sıkıştıkça habire saldırganlaşmaktadır. Bunun sonucu olarak '96 yılında yapılan suikast, bunun en açık belirtisidir. Bu suikast emperyalist patentli olduğu gibi 8-9 Ekim 1998 tarihinde gelişen komplo eylemi de yine öyledir. TC-NATO-İsrail bu suikast ve komploların planlandığı merkezlerdir. Mücadelenin devrimsel gelişmini kabul etmeyen bu şer güçler, tarihte en fazla insan kanını emen halk düşmanı rejimlerdir. Partimiz PKK, her zaman enternasyonalist, barışçı ve halkların temel haklarına değer veren bir hareket olarak herkese kendisini tanıştırmıştır. Ve dünya-alem de bunu böyle bilmektedir. 1 Eylül Dünya Barış Günü, bunun en belirgin ispatıdır. Ateşkes ilan edilmiş ve kimin barıştan, kardeşlikten yana olduğu açıkça ortaya konmuştur. Ama uzatılan bu zeytin dalına karşılık özel savaş saldırılarını daha da hızlandırdı. İsrail ve ABD'de yapılan görüşmeler ve ardından gelen tehdit naraları ve sizin şahsınıza uzanan eli kanlı yüzlerin pratik aşamasıdır. '96 sürecini şimdi yeniden hatırlattılar ve sizin şahsınızda Kürt halkını yeniden soykırımdan geçirmek amacındadırlar. Size yapılan saldırı; insanlığa, barışa, dostluğa ve ulusal kurtuluş hareketlerine yapılan saldırıdır.

"Her türlü silikliğe, kendiliğindenciliğe, 'ben yapamam-edemem' felsefelerine dur demenin zamanıdır. Gün, bizlere bunu emrediyor. Gün, kendindeki temel tıkanma noktalarını tespit etme, bunları aşma ve kendini tek merkeze bağlama günüdür. SEMA yoldaşın üç kibrit çöpüne verdiği anlam bizim içindir."

Dolayısıyla gerçekleştireceğim bu eylemle TC'ye, Türkiye halklarına uzanan barış elinin arkasında komplo teorileri kurup, ateşkese bu şekilde cevap vermelerini kendimi yakarak protesto ediyorum. Sizlere, halkımıza ve insanlığa uzanan füzeler bugün emperyalizmin, TC ve gerici güçlerin bataklığında patlayacak ve onlar bu bataklıkta kuruyacaklardır.

Değerli halkım ve dünya insanlığı!..

Ülkemde yok olan bir tarihin karşısında sessiz kalmak tüyler ürperticidir. Ülkemizde, Özgürlük Hareketimize her taraftan alçakça saldırılar yapılmaktadır. Bu saldırıların önüne geçme ve dur demenin zamanı gelmiştir. Kürdistan'da yakılan, yıkılan, boşaltılan köyler, faili belli kontra-devlet terörüyle katledilen onbinlerce insanımız yetmiyormuş gibi, bu canilerin eli Ulusal Önderliğimize uzanmaktadır. Buna karşı sessiz kalmak bunu onaylamaktır.

Değerli dünya insanlığı!..

Siz halen ne zaman gözlerinizin üzerindeki perdeyi atıp bu vahşeti göreceksiniz! Kürt halkına yapılan bu saldırılara karşı dur demenin zamanıdır. Barış eli aynı zamanda size de uzatılmıştır. Kürtler tarihte hep Lut Kavmi gibi oradan oraya savrularak ülkeleri parçalandı. Kürt; kendi ülkesinde köle ve esir yaşıyor. Kürtler de sizler gibi yaşamak istiyor. Hem Kürtlerin yaşam hakkı yok mu? Sizleri Kürdistan'da yaşanan bu vahşet karşısında duyarlı olmaya çağırıyorum.

Değerli yoldaşlar...

Önderliğe uzanan eller, bize uzanan ellerdir. Birey olarak kendim bunun karşısında sessiz kalmak istemedim. Zindan alanında özellikle kişiliğimde birçok çatışma süreçleri yaşadım. Yine şehitlerden öğrendiğim temel ders: Kendi *"beşeri zaaflarını ve kendindeki duvarları aştığın an"* birer insan olup çıkarsın ortaya! Öğrendiğim ders budur. Parti Önderliği; *"insan isterse kendini beş dakikada kararlaştırabilir"* sözü beni etkiledi. Zindan direnişlerimiz, ZİLAN'ların, SEMA ve FİKRİ yoldaşların üzerimde yarattığı etkiler beni kararlaştırdı diyebilirim. Zindana dayatılan marjinalleştirme politikası, Özgürlük Safları'nda boşa çıkartıldığı gibi, zindan alanında da bunun çabası sürüyor. *"Erkeği Öldürmek"* kavramını duyduğumda, gerçekten kendimde erkekliği öldürme noktasın geldiğimde bu çıkış bana izlemem gereken yolu gösterdi.

Yoldaşlar!

Önderliği, halkımızı ve sizleri çok seviyorum. Bu eylemi gerçekleştirdiğimde ben suçlu konumdan çıkabileceğime inanıyorum.

Beni köyüme; Murat Taştan (Karker) arkadaşın yanına gömün ve mezarıma suçludur diye yazın...

Yaşasın Başkan APO!..
Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!..
Kahrolsun Emperyalizm, TC, İşbirlikçilik ve İhanet!..
Kahrolsun NATO, TC, İsrail!..
Devrimci Selam ve Saygılarımla

Mehmet GÜL

Yoldaşlar!..

Kendimi 24 Eylül'den 4 Ekim Amed katliamına uzanan bir çizgi haline getirmek istiyorum. SEMA öğretmenim bana bunu öğretti. FİKRİ yoldaş, SEMA yoldaşın askeri, O'nun komutası altında kendisini ölümsüzleştirdi. Ben de SEMA ve FİKRİ yoldaştan M. Halit Oral'a kadar gelen birer PKK savaşçısı olarak kendimi ölümsüzleştiriyorum. Zindanlara dayatılan teslim alma, itirafçılaştırma ve marjinalleştirme politikalarını protesto ediyorum. Eli kanlı zalimler bu saldırıları yaptıkça bizler de kendimizi bu imha saldırıları karşısında ateşten kenetleyerek cevap vereceğiz. Beyinlerimizde parçalanan kalas, jop, şişlere karşı ateşle cevap vereceğiz. Kendimi bunun bir basamağı haline getiriyorum. Kızgınlaşan savaş, kendilerinde bombalar patlatan, katledilen yoldaşlar bunu emrediyor. Her türlü silikliğe, kendiliğindenciliğe, "*ben yapamam-edemem*" felsefelerine dur demenin zamanıdır. Gün, bizlere bunu emrediyor. Gün, kendindeki temel tıkanma noktalarını tespit etme, bunları aşma ve kendini tek merkeze bağlama günüdür. SEMA yoldaşın üç kibrit çöpüne verdiği anlam bizim içindir. *"Önderlik yoluna bağlılık, o yolun sevilen bir yoldaşı olmak ve kendini o yolda özgürlüğe kavuşturmak"* sözleri boşuna söylenmemiştir. Yaşamı çok seviyorum yoldaşlar!..

Saygılarımla!..

Mehmet GÜL

Değerli anne ve babacığım!..

Başta hepinize selam ve saygılarımı sunuyor, ellerinizden öpüyorum. Aslında bu beş yıl içerisinde birbirimizi daha iyi tanımış olduk. Ve bu bizleri bazı ortak duygularda birleşmeyi ve bütünleşmeyi getirdi. Sizleri her görüşümde az da olsa ülke hasretini ve özlemini giderebiliyordum. Ülkeden uzak olmak, ülkeden ayrı yaşamak... Bunlar tuhaf duygulardır. Ama bir parça toprak için canını dişine takmış bunca insan nehrinin hiçbir zaman yalnız olmadığını ve daima bu insan selinin güçlü olacağı ve kazanacağını sizlere aktarmak isterim. Mücadele her yerde dalga dalga yükseliyor. Bu dalganın gelişimini hiç kimse engelleyemez.

En son Başkan APO'ya yapılan saldırı, barışa vurulan darbedir. Bizler devamlı barış taraftarı olurken karşımızdakiler habire saldırmaktadır. Aslında bunların da nesli giderek tükeniyor. Bunlar tükendikçe, insani olan bütün değer yargılarına saldıracaklardır. Şimdiden saldırı vaziyeti içindedirler. Bunların sonu gelmeyene kadar, bu saldırılar devam edecektir. Biliyorsunuz, önderliğimize uzanan eller bizlere uzanan ellerdir. Bizim tek varlık nedenimiz, yaratıcımız, her şeyimizdir önderlik. Onun için onu sevmeli ve devamlı onun dalgalandırdığı bayrak altında yürümeliyiz. Ben canımdan çok önderliği seviyorum. Onun için sorumluca her şeyi yaparım. Çünkü benim PKK'de öğrendiğim gerçek budur. Biz kendimizi yeniden önderlikle yaratıyoruz. İdeolojik, sosyal, psikolojik ve siyasal alanda yaratılan devrimler önderliğin eserleridir. Ancak bizler yeterince onu anlamada fazla çaba sahibi değiliz. Anladığımız kadar uyguluyoruz ama bu da yeterli değildir. Eğer Kürt halkı, insanlık ailesi içinde yerini alıp bugün dünya halkları tarafından tanınıyorsa, bu PKK Öğretisi'nin bir sonucudur. Kürdün Miladı; Kürdün kendi tarihine sıfırdan başlangıç yaptığı nokta; PKK'nin çıkışı ve mücadele gerçekliğidir. Kürt rönesansı, aydınlanma çağı, PKK'nin yaşam felsefesinde, yarattığı yaşamda filizlenmiştir... Bugün eğer kedimizi Kürt olarak görüyor ve yaşayabiliyorsak, PKK sayesindedir. Yoksa PKK'siz yaşam bile hiçbir yerde tanınmamıştır. Tanınan yaşamda kendinden uzaklaşma, yabancılaşmış, kültürel değerlere ilgisiz, silik, ucube, köle bir tip ortaya çıkmıştır. Kürt kadını köleliği kabul ederken, erkek de kaba ve sahte erkeklik gözüyle habire kadını sindirmiştir. Kürdün yaşam diyalektiği, bunun yaşam felsefesi böyle idi. Ama bugün Partimiz PKK ve Önderlik Çizgisi, bunu boşa çıkarmıştır. Beş yaşındaki çocuğun ağzından çıkan sözler ile yetmiş yaşındaki ihtiyarın ağzından çıkan sözler aynıdır. Herkes zafere karşı umutlu. Dolayısıyla sizlere uyanın diyorum.

Belki hayatı tam anlamıyla sizlerle yaşayamadım. Belki çok ayrı kaldık birbirimizle. Ben anne ve baba sevgisini görmezken; belki sizler de evlat sevgisini görmediniz. Bu konudaki üzüntümüz ortak, bilmiyorum siz nasıl düşünüyorsunuz?

Uzun zamandır yabancı ellerdeyim. Gerçekten insan kendini yabancı hissediyor. Ve şöyle bir karar verdim; kendi kendime dedim ki; artık onlar yanıma gelmeyecek, ben onların yanına gideceğim, ama nasıl? Kendimi; gerçekleştirdiğim an, özgürleştirdiğim an, ve işte o an geldi. Evet sizlere geliyorum. Yani güzel ülkemin, hasretini çektiğim ülkeye. Ülkem beni her şeyden korur. O güzelim kokulara hasret kaldım. Şimdiye kadar prangalar, demir şişler, tel örgüler ve beton duvarlar engelledi. Ama şimdi ise önümde hiçbir engel yok, önüm sade, berrak ve açık. Bana hep bırakılırsan eve gel derdiniz. İşte ben de geliyorum. Beni ağlayarak değil, zılgıtlar çekerek, davullar zurnalar çalarak karşılayın. Ülkeme beni böyle gömün.

Sizden en son ricam, en son dileğim; sadece sizden değil, akraba çevremden tutun da diğer dostlara kadar; bu seslere kulak verin. Ülkede yakılmayan köy, öldürülmeyen insan, "*faili meçhuller*"le katledilmeyen, tehdit edilmeyen kimse kalmadı. Bu zulme dur deyin. Bu sese kulak verin ki, kendinizi tanıyabilesiniz. Dileğim; hepinizin, barış girişimcisi olabilmenizdir. Barışı savunun, sizlerden temennim budur. Bunu başarırsanız, çok mutlu olacağım, hatta dünyanın en mutlu insanı olacağım. Yine beni köydeki şehitler mezarlığına, Murat Taştan'ın yanında gömün. Murat'ın yanında yatmak, O'nunla tekrar yanyana gelmek ve tekrardan eskisi gibi buluşmak isterdim. O'nun yanında kendimi iyi hissedeceğim. Bu dönemde kendine 'ben insanım' diyen herkes artık kendini tanımalıdır. Hele bir kendinize sorun, "*ben kimim?*" Ülke ayaklar altında ezilirken, her taraf kankatliam içindeyken, sizin boğazınızdan ekmek nasıl aşağı iner? Kim bunu kabul etmiş ki, sizler kabul edesiniz? Ruhunuzu, iradenizi, onurunuzu satmayın. Temiz ve saf duygulu insanlar olun. Evet, sizlerden ayrılmanın mutluluğu ile hepinize yeniden selamlar, saygılar, başarılar diliyorum. Gözünüz inşallah arkada kalmaz. Değil mi anne... baba... Hoşçakalın, her şey sizlere emanet. Sizlere mektup yazarken hep derdim ya, *"geleceğin gülüşünde buluşmak dileğiyle"* işte, şimdi sizinle buluşmaya geliyorum... Hepinize Merhaba diyorum.

Sizi seven oğlunuz Mehmet Gül...

1995-97 Şehitler Albümü düzeltmeleri

1- 573. sayfada Adem Durgun-Serdar arkadaşı şehit verilmiş, kendisi şu anda cezaevindedir.

2- 236. sayfada bilgiler yanlış yazılmıştır, doğrusu; ayakta soldan 3. şehit Aryen, oturanlardan 1. şehit Nucan'dır. Ayakta soldan 1. şehit Nucan diye verilen arkadaş ise şu an hayattadır.

3- 96. sayfa şehit Arif Muhammed arkadaşın künyesinde verilen resim Arif Muhammed arkadaşın değildir. Resimdeki arkadaş şu anda hayattadır.

NOT: Değerli okuyucularımızın çıkan bütün yayınlarımızdaki yanlış ve eksiklikleri posta yoluyla bildirmelidirler.

Serxwebûn Yazışma Adresi:
AGRİ POSTBUS 2032
3800 CA Amersfoort/
HOLLAND

Anadolu ve Kürdistan Federasyonlaşması 75. yılına giren cumhuriyetin enkazı üzerinde yükselecektir!

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş cumhuriyetin 75. yılını değerlendiriyor...

Türkiye ve Kürdistan Halklarına!

Türkiye Cumhuriyeti'nin halklarımızın kanı üzerine ulusal ve kültürel varlığını soykırımla tasfiye etme ve Türk halkı üzerinde en koyu bir şoven ulusçuluğu egemen kılma temelinde yarattığı bu sözde cumhuriyetin 75. yılı komplo, tasfiye ve telkin hareketleriyle kutlanmaya çalışıyor.

Aslında kendi meşru gerekçelerini de ortadan kaldırdığını ve o şaşalı törenlerinin bir cenaze töreni olmaktan öte anlam ifade etmediği açıktır.

Partimizin öncülük ettiği bütün halklarımızın özgürlük hareketi ise, yeni bir cumhuriyetin, Anadolu ve Türkiye federasyonu temelinde bir özgürlük cumhuriyetinin temellerini atmaktadır.

Bu dönem geliştirilmek istenen komployoa cevabımızın bu olduğunu belirtmeyi bir onur ve gerçek bir kutlama olarak halklarımıza belirtmekten kıvanç duyuyorum.

Ne kadar görkemli törenlerle bu cumhuriyet güçlüymüş gibi gösterilmek istenilirse istenilsin gerçekten bu geçen 75 yılın hikayesi, belki de Anadolu halklarının tarihinde tanıdığı en inkarcı, zalim ve adaletsiz bir devlet olduğunu ortaya koymuştur.

Bu rejimin dünyada da bir örneğinin bulunmadığı, ama asla halklarımızın haketmediği ve faşizmden öteye bir anlama sahip olan, bu çılgın rejime karşı kendi şahsım olarak 25 yıldır daha çok Kürdistan'da ama bütün halklarımızın bağrında mücadele yürütüyorum.

Kutsal özgürlük savaşımımıza en amansız bir büyük komployla kastedilmek istenilmesine rağmen bunun başarılmayaşının, sadece şahsım adına, partimiz ve ordumuz adına değil, bütün halklarımızın özgürlüğü adına bir yeni tarih başlangıcı olarak değerlendirilmesini önemle belirtme gereğini duyuyorum.

TC'nin bu törenlerini bir cenaze töreni olarak değerlendirmek ne kadar doğruysa; bizim de bu komplo günlerini boşa çıkarma ve bununla birlikte halklarımızın Anadolu veya Türkiye Federasyonu biçiminde yeni bir özgürlük rejimine doğru büyük bir adım attığımızı belirtebilirim.

Bunun sadece bir görüş, bir program olarak değil, bir hareket olarak da temellerinin sağlam atıldığını bir kez daha kıvançla belirtmeyi ve halklarımızı bu temelde selamlamayı görev biliyorum.

Gerçekten Türkiye Cumhuriyeti'nin asker, sivil önde gelen özellikle de gizli yönetim gücü Osmanlı oyunlarına taş çıkartıyor.

Partimizin bütün Türkiye ve dünya kamuoyuna 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla ilan ettiği ateşkes çağrısına karşılık; verdiği sözleri yerine getirmenin tam tersi bir davranış göstermiştir.

Cumhuriyetin 75. yıldönümünde tümüyle varlığımıza kastedip, bizi yok etme biçiminde bir fırsat olarak değerlendirip amansız bir yönelim içerisine girmesini bir kez daha sadece şiddetle protesto etmeyi değil, bunu asla affetmeyeceğimizi belirtiyorum. Ve bu oyuna bulaşmış olanları tek tek önümüzdeki tarihi süreç içerisinde açığa çıkartacağımızı, bunun bizim bir onur borcumuz olduğunu belirtmeyi halklarımıza karşı saygılı olmanın bir gereği biliyorum.

Bu en son komplo, tıpkı kemalistlerin 1925'lerde haklı Kürt isyanına karşı düzenledikleri provokasyonlar gibi bugün de bütün demokratik muhalefetleri tasfiye etme geleneğinin bir devamıdır.

75. yılda da hareketimizi tasfiye ile birlikte bütün Türkiye emekçilerinin ve diğer kültürlerinin haklarını gaspederek insan haklarına azgınca saldırmıştır.

Faşist diktatörlükten de öte bir rejimi yayma çabalarına, bunu gerçekten eşi görülmemiş özel savaş yöntemleriyle gerçekleştirmesine tanık olduk. Anlaşılması bile çok zor olan bu oyunu daha yeni yeni bütün derinliğiyle çözerken ve ona karşı tedbirlerimizi alırken; halklarımızı ve onun temsilcilerini daha derinliğine bu konu üzerinde düşünmeye ve gereklerini yerine getirmeye çağırıyorum.

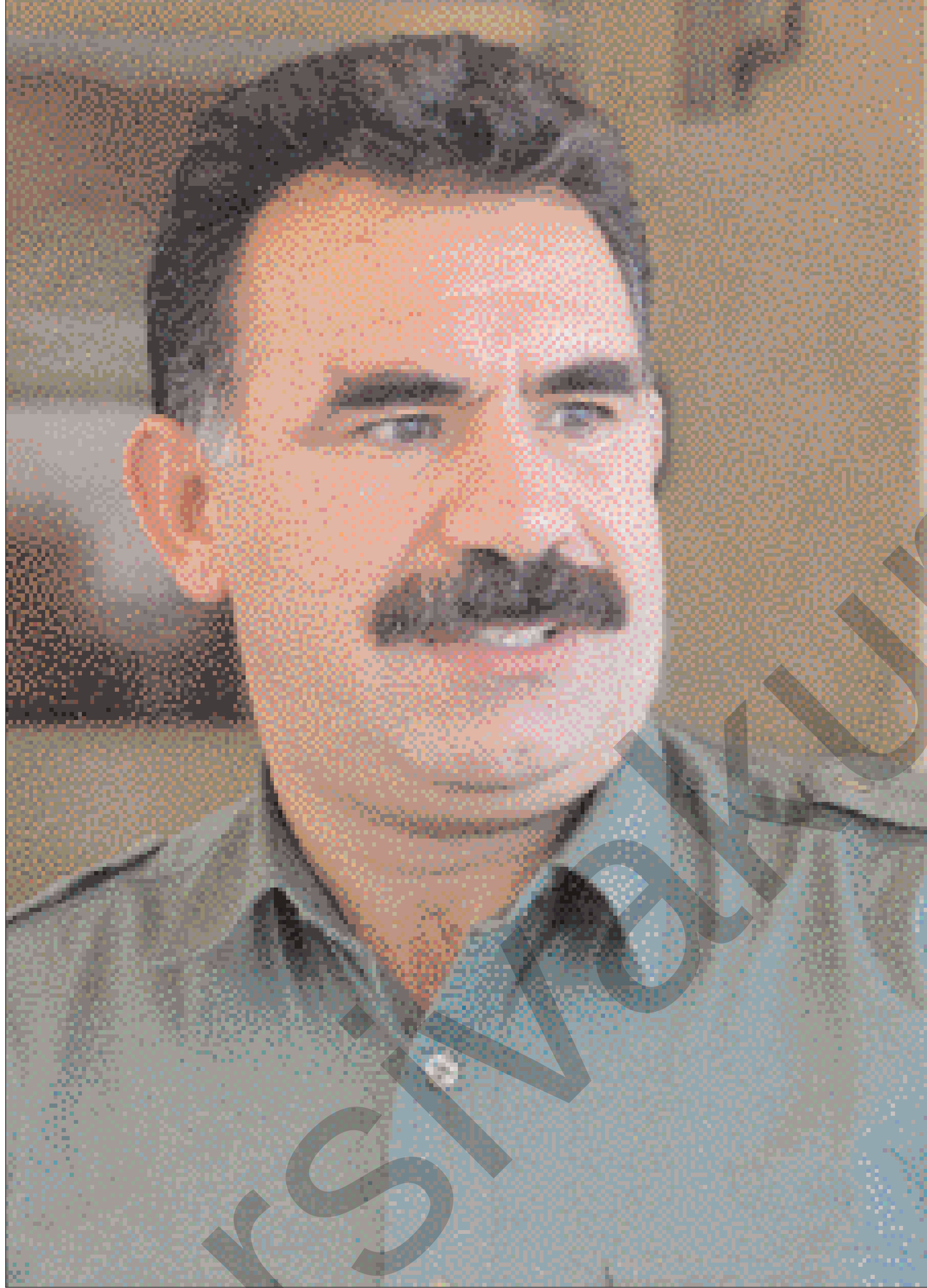
Bir kez daha komplolarla her tür tasfiye hareketiyle başlatılan bu cumhuriyet, 75. yıldönümünde aynı yöntemlerle bu kez şahsımda Kürdistan halkının vazgeçilmez insani, ulusal, demokratik haklarını, kimliğini ve özgürlüğünü yok etmeyi temel görev saymıştır.

Bununla birlikte Türkiye halkının ve diğer emekçilerin ekonomik, demokratik, azınlıkların kimlik haklarını yok etmeyi kutsal görev belirleyip görülmemiş bir terörizm ile 75. yılı kapatmayı düşünmesi dehşet vericidir.

Ama tarih onlara bu sefer imkan vermedi. Mustafa Kemal'in entrikalarla en yakın arkadaşlarını bile imha etmesini ve dıştalamasını bu sefer TC'nin 75. yıl kutlamaları sürecinde şahsımızda gerçekleştiremediler.

Bu gerçekten kutlanması gereken, yalnız Kürdistan halkı için değil, Anadolu ve Ortadoğu halkları için de anlamlı bir gelişmedir.

Çünkü oyun daha da derinliğine araştırıldığında görülecektir ki, komplo bir kişinin şahsında bir halka, bölge halklarına en az bir Hitler faşizmi kadar tehlikeli bir uluslararası savaşı dayatmayı bile göze almaktadır.

Cumhuriyetin 75. yıldönümünde tümüyle varlığımıza kastedip, bizi yok etme biçiminde bir fırsat olarak değerlendirip amansız bir yönelim içerisine girmesini bir kez daha sadece şiddetle protesto etmeyi değil, bunu asla affetmeyeceğimizi belirtiyorum. Ve bu oyuna bulaşmış olanları tek tek önümüzdeki tarihi süreç içerisinde açığa çıkartacağımızı, bunun bizim bir onur borcumuz olduğunu belirtmeyi halklarımıza karşı saygılı olmanın bir gereği biliyorum.

Bu nedenle sürekli önemle üzerinde durulması gerekiyor. Cumhuriyetin karakterinde bu vardır.

Başlangıcında ve tüm tarihinde, resmi ve görünen yüzü kadar, gizli, sözümona devlet çekirdeği, günümüzde kontr-gerilla, derin devlet güçleri böyle yöntemlerle devlet yönetmeyi akıllılık sanıyorlar.

Ama gerçekten halklarımız bu yönetim şeklinden müthiş acı duydular. Soyulup soğana çevrildiler ve günümüzde görülmemiş bir ekonomik bunalımın pençesinde kıvrandırılmaktadırlar.

Halkımızın günümüzde hiçbir siyasi partiye ve görüşüne güvenmemesi ve ekonomik olarak da her gün artan bir bunalımın içerisine çekildiğini görmek gerçekten acıdır. Ama nedeni bu rejim ve bunu yönetenlerin ta kendisidir.

Bu bir kader değildir; bu nedenle diyorum ki artık tarihin çöp sepetine atılması gereken bu rejimi bütün yönleriyle, özellikle 75 yıllık tarihini didik didik ederek araştıralım. Halklarımız, emekçilerimiz için ne anlama geldiğini ortaya çıkaralım. Bunun yerine daha 1920'lerin başlangıcında emperyalizme karşı direnme temelinde ortaya çıkan ve birçok sosyalistinden tutalım yurtseverine kadar mücadele eden değerlerimize de sahip çıkalım.

Yine Kürdistan'daki isyanları da bir kez daha doğru değerlendirerek, ama daha çok da 1970'lerin devrimci gençlik hareketini ve onun binleri aşan şehitlerini, tutsaklarını da unutmayalım.

Hâlâ küçümsenilmemesi gereken demokrasi savaşlarını, sosyalist güçleri bu temelde çeken bu rejim yerine kendi rejimini, Türkiye halkının, Anadolu halklarımızın federasyonunu, demokratik bir temelde şekillendirmek üzere mücadele edelim.

Bu temelde, kendilerine büyük güvenmeye, bir kez daha bunun programını ortaya çıkarmaya, sıkı örgütlenmesiyle birlikte savaşını zafer temelinde vermeye çağırıyorum.

Kürdistan'da bunun temeli sağlam atılmıştır. Kürdistan federasyonu Türkiye federasyonunun sağlam ayağı olarak yükselmektedir.

İvedi görev Anadolu'daki Türkiye federasyonlaşmasını da bir an önce gerçekleştirip halklarımızın özgürlük buluşmasını gerçekleştirmektir.

Bu görev tarihi olduğu kadar, tek çare olan gereklerini yerine getirelim. Bu bir hayal değil, ekmek-su kadar gerekli olan ve aynı zamanda kaçınılmaz görevimizdir.

Nasıl ki Türkiye Cumhuriyeti, çağını çoktan doldurmuş Osmanlı İmparatorluğu'nun enkazı üzerinde kurulduysa, halklarımızın Anadolu veya Kürdistan federasyonlaşması da cumhuriyetin ve onun dayandığı iç ve dış ittifaklarının enkazı üzerine yükselecektir. Bunun işaretleri giderek artmaktadır ve halklarımızın önünde başka bir kurtuluş seçeneği de yoktur.

Anadolu halklarının zengin kültürü ve en emekçi karakterleri, yine Kürdistan'daki halkların zengin tarihleri ve oldukça insancıl gerçekleri bu temelde özgürlük federasyonlaşmasında buluştuğunda, 21. yüzyılın başlangıcında büyük bir devrim şafağı olarak doğduğunu daha şimdiden müjdelemek istiyorum.

Tarihine yaraşır bir gelişmeyi bu anlamlı yıllarda gerçekleştireceğimize dair inancımı belirtmek istiyorum.

Şahsımızda bütün halklarımıza karşı düzenlenen bu büyük komployu bir kez daha lanetliyorum.

Bu komplo kesinlikle dünya jandarmalığına oynayan ABD emperyalizminin çok kesin bilinci ve desteğiyle yine Türkiye ve İsrail'in sağcı faşist iktidarıyla oldukça planlı gerçekleştirilmek istenmiştir.

Bu komplolara karşı, zindanın kahraman direniş şehitlerinin, en soylu insanlık eylemlerini, bedenlerini yakarak ortaya koymaları tarihi önemdedir.

Bu vesileyle tıpkı Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin, büyük şehadetlerinin kutsal Büyük 15 Ağustos Atılımı'na yol açması gibi; bu zindan şehadetlerimizin de halklarımızın özgürlük iktidarına, cumhuriyetine yol açacağına dair verilmiş bir sözümüz, içirilmiş bir andımız vardır derim.

Ve bu temelde layık olmaya çalışacağıma dair sözlerimi de yinelerim.

Bundan sonra bütün halklarımızın ve onların her düzeydeki temsilcilerinin dar, bencil, sınıfsal, hatta ulusal çıkarları, zayıflıkları bir tarafa itip en gin bir insanlık ruhuyla, doğru bir yurtseverlik anlayışıyla, yine emeğin hakkaniyet ölçülerine göre bir sınıf tavrı ile buluşmaya çağırıyorum.

Tüm aziz şehitlerimize karşı olduğu kadar, mazlum-çilekeş halklarımızın beklentilerine, onların en doğal hakları olan kendi iktidarlarını gerçekleştirmeye çağırıyorum.

Her zamankinden daha fazla buna inanmakla birlikte, sınırlı olarak gereklerini yerine getirdiklerinde gerçekleştireceklerine de sonuna kadar inanmaları gerektiğini vurguluyorum.

Bu temelde daha şimdiden temelleri atılan büyük özgürlük federasyonunun giderek önlenemez yükselişi temelinde selamlıyorum.

29 Ekim 1998